Sascha Arango

Adevărul și alte minciuni

SASCHA ARANGO

ADEVĂRUL ȘI ALTE MINCIUNI

Original: *Die Wahrheit und andere Lügen*
[The Truth and Other Lies] (2014)

Traducere din germană de
LAURA KARSCH

virtual-project.eu

2017

„Poate că tot ceea ce ne-nspăimântă e, în adâncul său, ceva aflat în suferință care ne cere ajutor”.

R.M. Rilke

1.

Fatal. O scurtă privire asupra imaginii a fost de ajuns pentru ca sumbra bănuială a lunilor din urmă să devină certitudine. Embrionul zăcea încovoiat ca un batracian, un ochi îl privea țintă. Ce era acolo, deasupra cozii de balaur, un picior sau un tentacul?

Momentele de mare certitudine sunt rare în viață. Dar, în clipa aceea, Henry privi în viitor. Batracianul acesta avea să crească, să devină o persoană. Va avea drepturi, pretenții, va pune întrebări și, la un moment dat, va fi aflat totul pentru a deveni un om.

Pe imaginea ecografică, nu mai mare decât o carte poștală, se vedeau în dreapta, lângă embrion, o scală gri, în stânga litere, sus data, numele mamei și numele doctoriței. Henry nu avea nici cea mai mică îndoială că era autentică.

Betty, care stătea lângă el, la volanul mașinii, și fuma, văzu lacrimile din ochii lui. Îi așeză o mână pe obraz. Credea că sunt lacrimi de bucurie. Or el se gândea la soția lui, Martha. De ce nu putea să aștepte ea un copil de la el? De ce Henry trebuia să stea aici, în mașină, lângă această femeie?

Se disprețuia, îi era rușine, îi părea sincer rău. Viața îți dă totul, fusese întotdeauna deviza lui Henry, dar niciodată totul deodată.

Era după-amiază. Dinspre faleză se înălța vuietul monoton al valurilor, vântul îndoia firele de iarbă și apăsa în geamurile laterale ale automobilului Subaru verde. Henry nu trebuia decât să pornească motorul, să apese pedala de accelerație, mașina ar fi gonit peste faleză și s-ar fi prăbușit în adâncul mării. În cinci secunde s-ar fi terminat totul, impactul i-ar fi ucis pe toți trei. Dar pentru asta ar fi trebuit să se ridice din scaunul pasagerului și să schimbe locul cu Betty. Mult prea complicat.

— Ce spui?

Ce să spună? Situația era deja destul de gravă, chestia aceea din uterul ei sigur se mișca deja și, dacă Henry învățase un lucru, atunci acesta era să nu spună ceea ce era mai bine să rămână nespus.

În ultimii ani, Betty nu-l văzuse decât o singură dată plângând, asta fusese la Smith College din Massachusetts, când i se conferise titlul de doctor honoris causa. Până atunci crezuse că Henry nu plânge niciodată. Henry stătuse neclintit în rândul întâi și se gândise la soția lui.

Betty se aplecă peste schimbătorul de viteze și îl îmbrățișă. Ascultară așa, o vreme, unul respirația celuilalt, până când Henry deschise portiera și vomită în iarbă. Revăzu lasagna pe care i-o gătise Marthei la prânz. Semăna cu un compot de embrion, făcut din bucățele de aluat de culoarea cărnii. Priveliștea aceea îl făcu să se înece și începu să tușească îngrozitor.

Betty se descălță, sări din mașină, îl trase pe Henry de pe scaun, îl îmbrățișă și îl strânse cu putere, până când lui Henry îi țâșni lasagna pe nas. Era fenomenal cum reușea Betty să facă ceea ce trebuie, fără să stea pe gânduri. Stătură așa amândoi în iarbă, lângă Subaru, în timp ce vântul împrăștia firicele de spumă marină.

— Spune acum. Ce să facem?

Răspunsul corect ar fi fost: Scumpa mea, treaba asta nu se va sfârși bine. Dar un asemenea răspuns are urmări. Ori schimbă situația, ori îi pune capăt. Și atunci regretele nu mai sunt nici ele de vreun folos. Și cine ar vrea să schimbe o situație care e bună și comodă?

— Mă duc acasă și îi spun totul soției mele.

— Chiar?

Henry văzu uimirea de pe chipul lui Betty și rămase la rândul său surprins. De ce spusese asta? Nu-i stătea în fire să exagereze, nu ar fi fost necesar *să spună totul.*

— Cum adică *totul?*

— Totul. Am să-i spun, pur și simplu, totul. Gata cu minciunile.

— Și dacă te iartă?

— Cum să mă ierte?

— Dar copilul?

— Va fi fetiță, sper.

Betty îl îmbrățișă pe Henry și îl sărută pe gură.

— Henry, uneori ești extraordinar.

•

Da, uneori era extraordinar. Acum se va duce acasă și va înlocui minciuna cu adevărul. Va spune, în sfârșit, totul, fără menajamente, cu toate detaliile urâte, mă rog, poate nu chiar toate, dar, oricum, esențialul. Pentru asta era necesar să taie adânc în ceea ce era sănătos, vor curge lacrimi, durerea va fi cumplită, și pentru el. Va fi sfârșitul încrederii și armoniei dintre Martha și el – dar și un act de eliberare. El nu va mai fi un derbedeu infam și nu va mai trebui să se rușineze atât de tare. Trebuia să o facă. Adevărul înaintea frumuseții, toate celelalte vor veni de la sine.

Cuprinse talia subțire a lui Betty. În iarbă zăcea un bolovan, suficient de mare și de greu pentru a executa o lovitură mortală. Nu trebuia decât să se aplece și să-l ridice.

— Hai, urcă.

Henry se așeză la volan și porni motorul. În loc să gonească înainte, peste marginea falezei, dădu în marșarier și lăsă mașina să ruleze încet înapoi. O mare greșeală, după cum avea să descopere mai târziu.

*

Drumul îngust, din plăci de beton găurite, șerpuia abia vizibil printr-o pădurice de pini, de la faleză până la drumul forestier unde se afla mașina lui, ascunsă sub niște crengi joase. Betty coborî geamul lateral, își mai aprinse o țigară mentolată și trase fumul în piept.

— Doar n-o să facă vreo prostie?

— Sper că nu.

— Cum va reacționa? Îi spui că eu sunt?

Că tu ești *ce*? îi stătu lui Henry pe limbă să întrebe.

— Îi spun dacă mă întreabă, se mulțumi să răspundă.

Bineînțeles că Martha va întreba. Oricine află că a fost înșelat sistematic vrea să știe de ce, de când și cu cine. E normal. Când suntem înșelați apare o enigmă pe care vrem s-o dezlegăm.

Betty își așeză mâna cu țigara aprinsă pe coapsa lui.

— Doar am avut grijă, iubitule. Vreau să zic că nici tu, nici eu nu ne-am dorit un copil, nu-i așa?

Henry încuviință; gestul lui nu putea fi mai sincer și mai profund. Nu, nu-și dorea un copil și în niciun caz de la Betty. Ea era amanta lui, niciodată nu va fi o mamă bună, nu era făcută pentru asta, era mult prea absorbită de propria-i persoană. Un copil cu el i-ar da putere asupra lui, Betty i-ar smulge masca de pe față și l-ar încolți, până când Henry n-ar mai avea cale de scăpare. Cocheta de ceva vreme cu ideea unei vasectomii, dar ceva nedefinit îl reținuse. Poate dorința de a mai avea, totuși, un copil cu Martha.

— A vrut cumva să capete ființă, spuse Henry.

Betty zâmbi, buzele îi tremurară. Henry nimerise tonul potrivit.

— Cred că va fi fetiță.

Coborâră și schimbară iarăși locurile. Betty se așeză la volan, încălță un pantof, apăsă mecanic ambreiajul și mișcă schimbătorul dintr-o parte în alta.

Nu se bucură, își zise ea. Dar n-ar fi fost o așteptare prea mare din partea unui bărbat care tocmai a luat hotărârea să-și schimbe viața și să pună capăt căsniciei sale? Betty nu știa prea multe despre Henry, în pofida relației lor de ani de zile, dar un lucru știa: Henry nu era un om de familie.

De-abia așteaptă, își zise Henry. De-abia așteaptă să renunț la toate pentru ea. Or, el nu avea

de gând să renunțe la izolarea lui lipsită de griji pentru o viață de familie pentru care nu era făcut. După marea spovedanie în fața soției sale avea nevoie de o nouă identitate. Va fi o treabă istovitoare să născocească un alt Henry, un Henry doar pentru Betty. Numai gândul la asta îl obosea.

— Pot să fac ceva?

Henry dădu din cap.

— Lasă-te de fumat.

Betty trase din țigară și o aruncă pe geam.

— Va fi îngrozitor.

— Da. Va fi îngrozitor. Te sun când s-a terminat.

Betty băgă în viteză.

— Până unde ai ajuns cu romanul?

— Nu mai am mult.

Henry se aplecă spre ea pe lângă portiera deschisă.

— Ai spus cuiva ceva despre noi doi?

— N-am spus nimănui, răspunse ea.

— Copilul e al meu, nu? Vreau să zic, chiar există, chiar *va veni*?

— Da. E al tău. Va veni.

•

Betty îi întinse buzele întredeschise să i le sărute. Henry se aplecă fără tragere de inimă spre ea, limba ei îi pătrunse în gură ca un șurub gros, fără filet. Henry închise portiera. Betty coborî pe drumul forestier înspre șosea. Privi în urma ei, până când dispăru din câmpul lui vizual. Apoi stinse cu pantoful țigara ei fumată pe jumătate, care zăcea încă arzând în iarbă. O credea. Betty nu-l mințea, fiindcă era prea lipsită de imaginație. Era tânără și atletică, mult mai elegantă decât Martha, frumoasă și mai puțin inteligentă, dar foarte practică. Și acum aștepta un copil de la el; un test de paternitate era de prisos.

•

Pragmatismul sec al lui Betty făcuse impresie asupra lui Henry încă de la prima întâlnire. Betty își lua ce-i plăcea. Avea inițiativă și picioare

zvelte, pistrui pe sânii ca niște portocale, ochi verzi și păr blond, ondulat. La prima lor întâlnire purtase o rochie cu imprimeu – un model cu animale din specii pe cale de dispariție.

Relația lor a început încă de când s-au întâlnit prima oară. Henry n-a trebuit să-și dea silința, să se prefacă, să o curteze, n-a trebuit – ca de atâtea alte ori – să facă nimic cu perseverență, fiindcă ea îl considera un geniu. De aceea nici nu o deranja câtuși de puțin că el era însurat și nu voia copii. Dimpotrivă. Totul avea să se rezolve în timp. Aștepta de multă vreme pe cineva ca el, i-a spus-o franc. Celor mai mulți dintre bărbați le lipsea, în opinia ei, o oarecare măreție. Ce înțelegea ea prin asta nu i-a spus.

Între timp, Betty ajunsese redactor-șef la editura Moreany. Începuse ca ajutor temporar în departamentul de vânzări, deși se considerase supracalificată pentru acest post, de vreme ce la momentul respectiv își încheiase deja studiile de literatură. Cele mai multe seminarii fuseseră plicticoase și regretase că nu studiase dreptul, așa cum o sfătuiseră părinții săi. În pofida calificării pe care o avea, posibilitățile de promovare în cadrul editurii erau limitate. În pauzele de prânz se furișa în birourile redactorilor ca să citească. De plictiseală, scosese într-o bună zi din mormanul de manuscrise nesolicitate textul dactilografiat al lui Henry, ca să aibă ce să citească la cantină. Henry expediase textul printat, fără niciun comentariu, pentru a plăti mai puțin. Până atunci fusese mereu strâmtorat.

Betty citise vreo treizeci de pagini, fără să se atingă de mâncare. Pe urmă dăduse fuga la etajul al treilea, în biroul fondatorului editurii, Claus Moreany, și îl smulsese din moțăiala de amiază. Patru ore mai târziu, Moreany în persoană îi telefona lui Henry.

— Bună ziua, mă numesc Claus Moreany.

— Serios? Dumnezeule.

— Ați scris ceva minunat. Ceva cu adevărat minunat. Ați vândut deja drepturile?

Nu le vânduse. Primul roman, *Frank Ellis,* s-a vândut în zece milioane de exemplare în toată lumea. Un thriller, cum se spune, cu multă violență și multe conflicte. Era povestea unui autist care devine polițist pentru a-l descoperi pe ucigașul surorii sale. Prima sută de mii de exemplare s-a vândut – și a fost mai mult ca sigur și citită – într-o singură lună. Profitul a salvat editura Moreany de la insolvență. Acum, după opt ani, Henry era autor de bestselleruri, tradus în douăzeci de limbi, deținător al mai multor premii și naiba-mai-știe-ce. Între timp, la editura Moreany mai apăruseră încă cinci romane bestseller, toate erau ecranizate, adaptate pentru teatru, iar *Frank Ellis* era deja folosit ca material didactic în școli. Un roman devenit deja clasic. Iar Henry era în continuare căsătorit cu Martha.

În afară de Henry, nu mai știa decât Martha că, de fapt, el nu scrisese nici măcar un cuvânt din romanele acestea.

2.

De multe ori Henry se întrebase cum ar fi decurs viața lui dacă nu ar fi cunoscut-o pe Martha. Răspunsul pe care și-l dădea era mereu același: ca și până atunci. Nu ar fi devenit important, prin urmare n-ar fi putut trăi în bunăstare și libertate, cu siguranță n-ar fi condus un automobil italian sport și nimeni nu i-ar fi cunoscut numele. În privința asta, Henry nu avea nicio îndoială. Ar fi rămas invizibil – o artă în sine. Bineînțeles că lupta pentru existență e palpitantă, că abia lipsurile dau valoare lucrurilor, că banii își pierd însemnătatea de îndată ce există din abundență. Toate acestea sunt adevărate. Dar nu sunt plictiseala și indiferența un tribut acceptabil pentru o viață în bunăstare și lux și, în tot cazul, preferabile foamei, suferinței și dinților cariați? Nu trebuie să fii celebru pentru a fi fericit, mai ales atunci când popularitatea este atât de des confundată cu importanța, dar, de când Henry pășise din obscuritatea anonimatului în lumina celebrității, avea un trai infinit mai confortabil. Prin urmare nu se mai preocupa de ani de zile decât de menținerea acestui statu-quo. Mai mult de atât nu avea cum să realizeze, Henry era realist. Chiar dacă viața asta era plictisitoare.

Manuscrisul romanului *Frank Ellis* era descoperirea lui. Se afla sub un pat străin, învelit în hârtie pentru copt. Henry l-a găsit în timp ce-și căuta, chinuit de o durere bubuitoare de cap, șoseta stângă, pentru a se furișa, ca de atâtea alte ori, dintr-o cameră străină. Pe femeia care se afla în pat lângă el nu o mai văzuse niciodată și nici nu simțea vreo dorință de a o cunoaște. Îi vedea doar piciorul, curbele de la adâncitura șoldului până la părul subțire castaniu, și mai departe nu se mai uită. Soba era rece, camera întunecoasă, mirosea a

praf și aerul era stătut. Venise momentul să-și ia tălpășița.

Lui Henry îi era cumplit de sete; cu o noapte înainte băuse peste măsură. Fusese noaptea dinaintea zilei în care împlinea treizeci și șase de ani. Nu-l felicitase nimeni. Nici n-ar fi avut cum, căci nu știa nimeni. Cine să știe? Un călător nu leagă prietenii durabile, iar părinții lui muriseră de mult.

Henry nu avea o locuință proprie, un venit stabil și nici nu știa ce se va întâmpla mai departe cu el. De ce să fi avut? Viitorul e incert, iar cine spune că știe ce-l așteaptă minte. Trecutul nu e decât amintire și, ca atare, nimic altceva decât o construcție – numai prezentul este cert, se desfășoară și piere imediat. Ce-l chinuia pe Henry mai mult decât incertitudinile era să se gândească la certitudini. Să știi ce te așteaptă este ca și cum ai accepta să cadă drobul de sare. Ce mare lucru poate să mai vină în afară de căință, moarte și decădere? Potrivit acestei evaluări pe deplin realiste, Henry își definea viața drept un proces global pe care istoricii n-aveau să-l judece decât după moartea lui. Și ferice de cel care nu lasă nimic în urma lui, fiindcă nu trebuie să se teamă de nicio judecată.

Tăcerea este împotriva firii umane. Cu propoziția aceasta începea manuscrisul Marthei. Autorul acestei propoziții ar fi putut fi la fel de bine el, își zise Henry. Perfect adevărată și atât de simplă. Citi și următoarea propoziție, apoi pe următoarea, nu-și mai trase pe picior șoseta stângă, nici nu se mai furișă din micul apartament, nici nu șterpeli, ca în alte dăți, bani aflați la vedere sau alte obiecte pe care le-ar fi putut vinde ca să-și cumpere ceva de mâncare.

De la primul paragraf avu senzația că povestea respectivă nu se deosebea cu mult de a lui. Citi întregul manuscris din scoarță-n scoarță, răsfoindu-l cât mai silențios cu putință, ca să n-o

trezească pe necunoscuta care dormea lângă el, sforăind ușor. Pe paginile culese la mașina de scris nu exista nicio corectură, din câte își dădea el seama, nicio greșeală de dactilografiere, nicio virgulă nelalocul ei. Din timp în timp se oprea din citit, pentru a o studia mai atent pe femeia adormită. Se mai întâlniseră, oare, cândva? Îi vorbise despre sine și uitase întâlnirea lor? Oare cum o chema? Îi spusese, de fapt, cum o cheamă? Prea multe nu spusese. Nu atrăgea atenția prin nimic, avea o constituție delicată și gene lungi, care îi ocroteau acum ochii închiși.

*

Când Martha se trezi după-amiaza devreme, Henry încinsese deja soba, rezolvase misterul robinetelor care picurau, fixase perdeaua de la duș, făcuse ordine în bucătărie și pregătise niște ochiuri. Unsese cu ulei micuța mașină de scris de pe masa din bucătărie și îndreptase pârghia blocată a unei litere deasupra flăcării de la aragaz. Manuscrisul Marthei se afla iarăși sub pat, învelit în hârtie pentru copt. Martha se așeză la masă și mâncă ouăle cu multă poftă.

El îi propuse să locuiască împreună, ea nu spuse nimic, ceea ce el interpretă drept un da.

Rămaseră toată ziua împreună, ea îi povesti cum se purtase el în noaptea precedentă, că spusese despre sine că e un om fără valoare. Henry încuviință, dar de amintit nu-și mai amintea nimic.

După-amiază mâncară înghețată și se plimbară prin grădina botanică, unde Henry îi mai povesti câte ceva despre viața lui de până atunci. Îi vorbi despre copilăria lui, cum se sfârșise odată cu dispariția mamei și cu moartea tatălui, care căzuse pe scări. Despre anii pe care-i trăise ascuns nu pomeni nimic.

Martha nu-l întrerupse nici măcar o singură dată și nici nu-l întrebă nimic. Îl ținu strâns de braț în timp ce merseră prin sera tropicală și, la un moment dat, își sprijini capul de umărul lui. Până

în ziua aceea, Henry nu povestise nimănui atâtea lucruri despre sine – și majoritatea erau adevărate. Nu omise nimic esențial, nu înfrumuseță nimic și nu născoci aproape nimic. A fost o după-amiază fericită în grădina botanică, prima din multele după-amiezi fericite cu Martha.

Dormiră și în noaptea următoare în patul Marthei, lângă sobă. De data aceasta, Henry a fost tandru și treaz, grijuliu, aproape timid. Iar ea a fost foarte tăcută, respirația ei era fierbinte și precipitată. Mai târziu, când el dormea buștean, Martha se ridică și se așeză la mașina de scris din bucătărie. Henry se trezi de la loviturile clapelor. Monotone, cu scurte pauze, punct. Pe urmă, clinchetul clopoțelului de la capătul rândului. Punct, rând nou, punct, alineat. Un zbârnâit ascuțit, când Martha scotea o coală scrisă din mașină, scurte zbârnâituri repetate când fixa o coală nouă. Deci așa se produce literatura, își zise Henry. Clămpăniturile continuară toată noaptea, până a doua zi dimineața.

Următorul lucru de care se ocupă Henry fu să repare patul. Pe urmă făcu rost de un suport de cauciuc pentru mașina de scris, procură două scaune noi de bucătărie și montă contorul de curent, ca să plătească mai puțin pentru încălzire. În vreme ce făcea toate astea, se gândea cum se poate întemeia un cămin în lipsa unui capital propriu și în ce măsură era el persoana potrivită.

Henry se ocupa de gospodărie, iar Martha nu comenta nimic despre activitățile lui domestice. În general, nu comenta nimic. Henry admira acest lucru. Dar nu avea sentimentul că Martha nu avea păreri sau era dezinteresată, nu, era doar mulțumită și nu avea nimic de obiectat legat de persoana lui. Era ca și cum ea ar fi prevăzut toate acestea.

•

Henry observă că Martha nu-și citea niciodată povestirile. Nu vorbea despre ele, nu era mândră de ele. Când încheia una o începea pe următoarea,

ca un copac care își leapădă toamna frunzele. Avea limpede în cap ideea pentru povestirea următoare încă de când o scria pe precedenta, căci între povestiri nu exista vreo pauză de creație. Henry nu se dumiri multă vreme din ce trăia ea. Studiase, dar nu spunea ce. Avea probabil niște economii, dar nu mergea decât rareori la bancă. Atunci când nu avea nimic de mâncare nu mânca. După-amiaza pleca de acasă pentru a înota la bazinul municipal. Henry o urmări o dată, într-adevăr se ducea să înoate.

Henry descoperi în pivniță un geamantan burdușit cu manuscrise mucegăite, ascuns în grabă, ca niște cadavre de copii, sub rahat de șobolan și apă. Colile se lipiseră unele de altele, formând un cocoloș. Pe alocuri se mai recunoșteau unele cuvinte. Povestiri pierdute. Și manuscrisul romanului *Frank Ellis* ar fi putrezit sau, într-o zi friguroasă, în sobă, s-ar fi transformat într-o căldură efemeră, dacă nu l-ar fi ascuns Henry. Acesta era meritul lui. El îl salvase pe *Frank Ellis,* chiar dacă nu el îl născocise, avea să-și spună mai târziu Henry ca să aibă conștiința împăcată. Era și asta ceva.

•

— Pe mine nu mă interesează literatura, spunea Martha referitor la acest subiect. Eu nu vreau decât să scriu.

Henry ținu minte asta pentru mai târziu. De unde își lua Martha, în lumea ermetică a trăirilor ei, ideile pentru crearea unor personaje atât de reușite rămase un mister pentru Henry. Nu călătorise mult și totuși cunoștea întreaga lume. El gătea pentru ea, stăteau de vorbă, tăceau și făceau dragoste. Ea se trezea noaptea să scrie, el gătea după-amiaza devreme și pe urmă citea ce scrisese ea. Henry păstra toate colile scrise de ea, Martha nu mai întreba niciodată de ele. Așa crescu dragostea lor, firesc și liniștit. Se bucurau de ce aveau în comun și profitau unul de celălalt. Henry

avea senzația că o mulțumire mai mare e imposibilă. Depindea numai de el să nu distrugă această armonie.

•

Henry trimisese manuscrisul lui *Frank Ellis,* sub propriul său nume, simultan la patru edituri pe care le alesese din Pagini Aurii. Înainte trebuise să-i promită Marthei solemn că nu va divulga cu niciun preț cine îl scrisese. Trebuia să rămână un secret până la capătul vieții lor și, în cazul în care se va publica într-adevăr ceva, atunci *numai* sub numele *lui.* Henry se declară de acord și jură. Se ținu de cuvânt în felul său.

*

Multă vreme nu primi niciun răspuns. Henry uită că îl trimisese. Dacă ar fi știut cât de infime sunt șansele de succes ale unui manuscris nesolicitat, nu ar fi investit banii în timbre. Dar, deseori, neștiința se dovedește a fi o adevărată binecuvântare.

Henry lucra între timp la piața de fructe și legume. Se trezea la două noaptea, se întorcea pe la amiază acasă, mort de oboseală și mirosind a legume, pentru a se posta în fața aragazului ca să gătească ceva pentru Martha.

Martha îl prezentă pe Henry părinților săi. Ezitase îndelung, iar Henry pricepu de ce atunci când îl cunoscu pe tatăl ei. Pe tot parcursul conversației, tatăl Marthei, un pompier pensionat înainte de termen, îl examinase pe Henry cu o răutate mocnită din fotoliul lui cu tapițerie de catifea. Reumatismul îi rodea articulațiile și degetul mare îi era deja grav afectat. Mama ei era casieriță la un supermarket, o femeie veselă, cu o sensibilitate caldă, o mamă așa cum și-ar dori oricine.

•

Băură cafea cu cardamom în interiorul tapițat al camerei de zi, pălăvrăgiră despre fleacuri, iar Henry văzu într-o colivie de pe bufet niște păsări

galbene care își așteptau moartea. Mândria tatălui Marthei era colecția sa de căști istorice de pompier, aflate într-o vitrină luminată a dulapului ce acoperea întregul perete. Îl lămuri pe Henry asupra fiecărei piese, asupra datei, originii și funcției sale, scrutându-l în același timp în căutarea vreunui semn de oboseală și dezinteres. Dar Henry suportă procedura cu stoicism și îl întrerupse chiar, adresându-i întrebări pline de curiozitate.

Veni o iarnă geroasă. Henry făcu rost de o ușă nouă și de două pături electrice, și izolă geamurile. Ușa o găsise într-un container pentru lemn. Pe viscol, se cățără în container și extrase de acolo ușa greoaie, o luă pe umeri și o cără ca o furnică în spinare până acasă. O fasonă puțin cu rindeaua, îi adăugă jos o stinghie și o montă. Acum nu mai trăgea pe sub ușă. Martha era încântată. Priceperea lui Henry le cucerise întotdeauna pe femei. Meșteritul sau hobby-urile alungă demonii plictisului și gândurile rele. Lui îi plăcea, pur și simplu, să repare lucruri, nu pentru a face impresie, ci fiindcă era ceva amuzant și oricum nu avea altă ocupație.

În primăvara următoare, Henry își ucise socrul. Îi dărui o cască istorică a serviciului vienez de pompieri care, în paranteză fie spus, era cel mai vechi serviciu profesionist de pompieri din lume. Bucuria și surpriza bătrânului colecționar au fost atât de mari, încât îi plesni un vas de sânge și căzu mort pe jos. Fără știință și intenție, Henry înfăptuise crima perfectă. În urma acestei întâmplări, nu avu nicio mustrare de conștiință, fiindcă, în opinia lui, vasul acela perfid ar fi putut plesni la fel de bine și în timp ce bătrânul stătea pe veceu. Toți se bucurară și nimeni nu-l bănui de ceva rău.

Toate căștile dispărură în pământ laolaltă cu pompierul mort. Mama Marthei înflori, dădu în dar păsările galbene și emigră după o jumătate de an,

împreună cu un om de afaceri american, în Wisconsin, unde o lovi trăsnetul. După aceea nu mai scrise decât cu mâna stângă scrisori lungi despre noua ei viață în America.

Apoi telefonă Moreany. Henry se duse cu bicicleta la editură. Dacă ar fi bănuit ce curs fatal va lua la un moment dat întreaga poveste, poate că nu s-ar fi dus.

*

În vestibul îl aștepta Betty. Intrară împreună în ascensor și urcară la etajul al treilea. Parfumul ei de lăcrămioare umplea cabina, ea remarcă mâinile lui de meșteșugar, el descoperi o găurică în lobul urechii ei și, pe gât, constelația Carului Mare, alcătuită din pistrui drăgălași. În răstimpul cât urcară, din păcate mult prea scurt, Henry simți cum ea îi scanează ADN-ul. Când ușile ascensorului se deschiseră, totul între ei fusese lămurit.

Moreany îi ieși în întâmpinare de după biroul său de editor și îl cuprinse cu ambele mâini, așa cum saluți un prieten care ți-a lipsit multă vreme. Biroul lui era ticsit de cărți și manuscrise. Deasupra tuturor trona manuscrisul romanului *Frank Ellis.* Cam așa își imaginase Henry un editor.

Henry își ținu promisiunea făcută Marthei și se prezentă drept autorul manuscrisului. Un lucru care se dovedi cât se poate de simplu. Nu trebuia să spună sau să demonstreze ceva deosebit, fiindcă un autor, se știe, nu se pricepe decât la scris. Nu trebuie să spui despre tine ceva anume; nu ai nevoie de o anumită pregătire, doar de puțină experiență de viață; nu trebuie să arăți nicio diplomă. Nu trebuie să prezinți decât textul. Evaluarea definitivă o lași în seama criticilor și a cititorilor, căci, cu cât spui mai puține despre activitatea ta, cu atât mai strălucitoare îți este aura. Nu mă interesează literatura, mărturisi Henry

despre el, nu vreau decât să scriu. Replica era cât se poate de nimerită.

Romanul se vându fantastic de bine. Când veniră primii bani, Martha și Henry se mutară într-un apartament mai mare și călduros și se căsătoriră. Veniră tot mai mulți bani, munți de bani. Dar nu aveau niciun efect asupra Marthei: nu voia să-și cumpere nimic, nici să facă risipă. Continua să scrie impasibilă, în vreme ce Henry mergea la cumpărături. Își cumpără costume scumpe, un automobil italian și se bucură de momente plăcute alături de femei frumoase. Moreany îi dădea lui Henry o cotă-parte din câștigurile care se revărsau acum deasupra editurii. Henry se simțea ca un gangster căruia îi reușise crima perfectă și o plimbă pe Martha cu Maserati-ul prin toată Europa, până în Portugalia. Înnoptară în hoteluri bune, dar în rest nu se schimbă mai nimic. Martha continua să scrie noaptea, Henry juca tenis și se ocupa de toate celelalte. El făcea piața, scria listele de cumpărături și învăța să gătească în stil asiatic.

•

În fiecare după-amiază citea paginile noi. În afară de el, nu vedea nimeni niciun rând până când cartea nu era terminată. Nu spunea decât dacă îi plăcea sau nu. De regulă îi plăcea. În cele din urmă, îi ducea personal lui Moreany manuscrisul finalizat. Betty și Moreany citeau atunci simultan în biroul lambrisat al acestuia din urmă, în vreme ce Henry stătea întins pe canapeaua din încăperea de alături și citea *Iznogoud, marele vizir,* cele mai bune benzi desenate din lume, în paranteză fie spus.

Preț de câteva ore, în editură domnea o tăcere deplină, până când cei doi terminau de citit. Moreany îl chema apoi pe directorul de vânzări.

— Avem o carte! îi striga.

După opt săptămâni, începea campania de presă. Doar câtorva jurnaliști aleși pe sprânceană li se

îngăduia să arunce o privire, în biroul lui Moreany, asupra unui exemplar de lectură. Li se cerea să semneze contracte de confidențialitate, căci menirea lor era, ce-i drept, să anunțe romanul cu surle și trâmbițe în presă, dar totodată să și chinuiască publicul privându-l de informații.

Martha nu-l însoțea niciodată pe Henry la aparițiile lui publice. Când mergea la târguri de carte sau seri de lectură, îl însoțea Betty. Mulți credeau că ea era soția lui, ceea ce, după aparențe, era cât se poate de nimerit, căci arătau ca o pereche ideală.

Henry era pretutindeni primit cu aplauze și zâmbete, era condus și felicitat. Dar el nu părea prea fericit; contactul cu mulțimea nu-i provoca nicio plăcere. Acest fapt sporea la rândul său încântarea generală, îndeosebi a femeilor, cu privire la modestia lui. Henry adopta această atitudine discretă și timidă fiindcă el nu uita niciodată că nu era un scriitor, ci doar un impostor, o broască în habitatul șarpelui.

În afară de asta, îi era greu să rețină toate chipurile acelea prietenoase și numele noi. Acolo unde se oprea el, oamenii se strângeau ciorchine. Blițurile fulgerau, privirile îl sorbeau, tot timpul i se arăta ceva ce nu-l interesa sau i se explica pe îndelete ceva ce nu înțelegea prea bine. Dădea interviuri scurte, dar refuza discuțiile despre modul său de lucru. Sentimentul de irealitate se accentua, realitatea se estompa ca o acuarelă în ploaie – întâi pe margini, pe urmă în ansamblu. Martha îl avertizase că succesul e doar o umbră care se mută odată cu poziția soarelui. La un moment dat, se temea Henry, soarele va apune și lumea va constata că eu nu exist.

•

De la critici învăță Henry cum trebuie înțeleasă opera lui. Că romanele erau bune o știa și el, în fond el le descoperise. Dar *cât* de bune erau și de ce anume, asta îl surprinse până și pe el. Îi

compătimea pe toți artiștii săraci care sunt descoperiți abia după ce dau colțul în mizerie și sărăcie. I-ar fi plăcut să-i citească Marthei câteva dintre recenziile cele mai măgulitoare, dar pe ea nu o interesau. Ea scria deja la următorul roman. Nu-i păsa de faimă. Martha nu citea recenzii din principiu, în vreme ce el le citea pe toate, sublinia pasajele cele mai măgulitoare, le decupa și le lipea în dosare. *Fiecare frază e o fortăreață.* Propoziția aceasta îi plăcea deosebit de mult. Apărea pe supracopertă, cu aldine, și autorul ei era un anume Peffenkofer, care scria pentru suplimentul literar al unui mare cotidian. La fel de bine ar fi putut-o scrie el, considera Henry, atât de scurtă și concisă era. Dar n-o scrisese el. Nimic nu scrisese el.

3.

Moartea poetului pe carosabilul ud. Un derapaj, o scurtă privire în urmă asupra vieții, pe urmă eternitatea. La asta se gândea Henry în vreme ce se întorcea de la faleză acasă, trecând pe lângă câmpuri galben-strălucitoare de rapiță. Ce moarte poate fi mai tragică și totodată mai nedreaptă decât cea provocată de mâna rece a hazardului? Și atât de potrivită pentru el. Camus murise așa, Randall Jarrell și Ödön von Horváth, ba nu, bietul de el, o creangă pe Champs-Élysées fusese de vină.

Henry avea acum patruzeci și patru de ani, era în plină glorie, moartea l-ar fi făcut nemuritor, iar secretul era în siguranță la Martha. După moartea lui, ea va continua să scrie și va lăsa toate manuscrisele să putrezească în beci. Henry găsea acest fapt foarte liniștitor, deși nu avea de gând să moară înaintea soției lui. Dar în clipa aceea exact asta își dorea. Totul era mai simplu decât să-i destăinuie că făcuse un copil cu o altă femeie. Și asta, tocmai cu Betty.

Henry le vedea pe cele două femei stând la mormântul lui. Martha, izvorul tăinuit al celebrității sale, atât de delicată și de enigmatică, alături de Betty, o Venus pistruiată, mama copilului său. Spera că cele două se vor înțelege bine și nu se vor război, doar erau atât de diferite. Și, între ele, copilul lui. Martha va recunoaște imediat asemănarea cu Henry. Îl va putea ierta, oare, vreodată? Era Betty în măsură să devină o mamă bună? Nu prea. Dar lui ce-i mai păsa acum?! La mormântul său vor plânge mulți, unii vor suferi chiar, alții vor jubila, dar cel mai frumos era că el, Henry, nu va mai fi în pericol, nu se va mai rușina de nimic, nu se va mai preface și nu se va mai teme de nimic. Minunat.

Din păcate, carosabilul era uscat și, cât vedeai cu ochii, niciun copac. Maserati-ul albastru-închis

al lui Henry era dotat cu cele mai moderne sisteme de siguranță, sistem ABS și EPS și așa mai departe; airbag-ul îl va proteja, impactul va întinde centura de siguranță. Dotările mașinii îl vor împiedica să moară – și Henry se văzu un zombi, o legumă legată la un aparat. Oribilă perspectivă. Henry acceleră. Cu două sute de kilometri la oră, nici cel mai bun sistem de siguranță nu-l va mai putea salva – numai de s-ar ivi un copac.

Sună telefonul. Era Moreany. Henry ridică piciorul de pe pedala de accelerație.

— Henry, unde ai ajuns?

— La pagina trei sute.

— A, minunat. Minunat!

Lui Moreany îi plăcea să repete lucrurile agreabile. O chestie de prisos, considera Henry.

— Îmi dai să citesc?

— Curând. Cred că mai am vreo douăzeci de pagini.

— Douăzeci? E fantastic, fantastic. Cât mai durează?

— Douăzeci de minute.

Moreany râse.

— În douăzeci de minute sunt acasă și mă apuc de treabă.

— Ascultă, Henry, m-am hotărât, scoatem două sute cincizeci de mii de exemplare.

Henry știa că Moreany nu primea bani de la bancă. Nici nu voia. Moreany își investea întotdeauna averea personală în tipărirea și promovarea cărților lui Henry.

— Nu vrei să citești puțin, înainte de a-ți ipoteca iar casa?

— Eu îmi ipotechez casa când am chef, dragul meu, și niciodată n-am avut mai mult chef decât astăzi. Imaginează-ți, Peffenkofer m-a rugat să-i dau un exemplar de lectură. M-a *rugat.* Cum ți se pare?

Dintre criticii literari, Peffenkofer, cel care spusese „Fiecare frază e o fortăreață”, era

magnetul. În această calitate extrăgea din producția literară tot ce era prost și nu lăsa decât ce era bun. Puțin îl impresiona, nimic nu-l surprindea și tot ce era original îi era deja cunoscut. Dar, indiferent ce părere aveai despre el, Peffenkofer vedea esențialul și elibera frumosul de tot restul, pentru a-l face să strălucească. Lucra din umbră, nimeni nu știa cum arată și dacă nu cumva încă locuia cu mama.

— Lasă-l să aștepte până când termini tu de citit.

— Sigur! Ai deja un titlu?

— Încă nu.

— Găsim noi unul. Spune-mi, când îmi dai să citesc?

Henry zări o căprioară în câmpul de rapiță. Reduse și mai mult viteza.

— Iar ai făcut-o, Claus. Parcă nu voiai să mă presezi. S-ar putea să fii dezamăgit.

— Lasă asta în seama mea.

Henry trase pe dreapta.

— Claus, încă nu am decis care va fi sfârșitul poveștii.

— Până acum ai luat mereu decizia bună.

— De data aceasta va fi greu.

— Ai vorbit cu Betty despre asta?

— Nu.

— Vorbește cu ea. Sun-o. Întâlnește-te cu ea.

— Toate la timpul lor, Claus.

— Numai douăzeci de pagini… Sunt încântat, încântat. Hai să zicem… jumătatea lui august?

— Jumătatea lui august sună bine.

*

Domeniul Marthei și al lui Henry se afla pe o colină, înconjurat de treizeci de hectare de câmpuri și pajiști care fuseseră arendate țăranilor. Era un conac clasic în stil Fachwerk, cu structură de grinzi aparente, cu anexe pe fundații de piatră și capelă proprie. Nișe plopi plantați simetric trasau o linie dreaptă până la casă. Niciun gard nu

împrejmuia grădina sălbăticită, cu bătrânii ei copaci, niciun indicator nu interzicea intrarea pe domeniu, niciun nume nu apărea la ușă. Și totuși, toată lumea din împrejurimi știa cine locuiește acolo.

Câinele rasa hovawart îi ieși lui Henry în întâmpinare, alergând vesel în jurul lui. Bucuria lui Poncho, netulburată de cunoașterea firii omenești, îl mișca pe Henry de fiecare dată. Maserati-ul înaintă, cu roțile zdrobind în surdină pietrișul, până în fața casei. Martha nu se întorsese încă de la baia ei zilnică în mare, altfel, bicicleta ei pliabilă ar fi stat sprijinită lângă ușa casei, deschisă ca întotdeauna. Plasa împotriva țânțarilor atârna sfâșiată în rama ei de aproape un an, fiindcă Poncho trecuse, pur și simplu, în fugă prin ea. Henry reparase deseori bicicleta pliabilă a Marthei și îi tot peticise cauciucurile, deși în șură era parcat Saabul ei, pe care nu-l folosea aproape niciodată. Martha ar fi putut avea un avion sau un iaht, dar ei îi ajungea bicicleta.

Henry mângâie blana moale a câinelui, îl lăsă să-i lingă dosul mâinii, pe urmă luă de jos o piatră și o aruncă departe, pe pajiște. Privi în urma lui Poncho, care dispăru dintr-un salt printre firele de iarbă în căutarea pietrei. Fericit câine, nu-i trebuie decât o piatră.

De îndată ce se întoarce Martha, se hotărî Henry, am să-i spun totul.

•

Șase pagini dactilografiate se aflau pe blatul din lemn de stejar din bucătărie. Așezate frumușel una lângă cealaltă. Partea a treia a capitolului cincizeci și patru. Martha îl terminase noaptea trecută. Henry auzise până spre dimineață clămpănitul mașinii de scris. Azvârli cheile de la mașină pe bufet, luă un morcov dintr-un castron de lemn, mușcă din el și începu să citească. Limpede și armonios se succedau cuvintele Marthei, niciun alt cuvânt nu încăpea între ele, niciunul nu putea fi

îndepărtat fără să se tulbure cadența. Capitolul se alătura ca sudat celor precedente, povestea curgea către final cu atâta claritate, de parcă n-ar fi fost născocită, ci ar fi crescut din sine, ca planta din sământa ei. De neînțeles, își spuse Henry. De unde venea, oare, această știință, ce glas, pe care el nu-l auzea, îi vorbea Marthei?

După ce termină de citit, Henry deschise selecția de scrisori de la admiratori pe care editura i-o trimitea zilnic. Semnă câteva exemplare din *Frank Ellis,* majoritatea expediate de către femei. Câteva dintre exemplarele semnate de el reapăreau mai târziu pe eBay, la prețuri total exagerate, după cum considera Henry. Unele femei își atașau fotografiile, altele, flori presate și, destul de frecvent, amprente de buze rujate. Deseori descoperea șuvițe de păr lipite în scrisori, până și cereri în căsătorie se găseau printre ele, deși întreaga mass-media difuzase informația că Henry era deja căsătorit.

Cu ce să înceapă? Cu cel mai grav lucru, cu copilul. Sau să lase asta și să-i spună pe rând despre toate? Ceea ce simțea el pentru Betty nu era iubire, ci mai degrabă o dorință ciclică, de care toți bărbații se simt la un moment dat copleșiți, indiferent de obiectul dorinței. De când dura chestia asta cu Betty? Ce se punea la socoteală: prima întâlnire sau abia schimbul de fluide corporale în motelul „Briza mării” de pe plajă? Oare când se produsese acel schimb? Martha îl va întreba. Pentru un răspuns corect era nevoie de o cercetare minuțioasă, Henry îi datora asta soției sale. Se duse cu corespondența în biroul său, pentru a căuta prin documente data de la care își înșela soția. Dacă tot optase pentru adevăr, atunci să fie precis.

Dar, înainte de a se apuca de treabă, se instală în fotoliul său și răsfoi *Jurnalul de criminalistică,* o revistă foarte instructivă, dedicată răului. Cine pune la cale o crimă sau se ocupă deja de

realizarea ei trebuie să citească literatură de specialitate. Aceasta oferă informații despre riscurile deconspirării pe care le aduce cu sine progresul tehnicilor criminalistice. Totodată, explică de ce e inutil să luptăm împotriva răului din om, fiindcă nicio metodă sau pedeapsă nu poate concura cu plăcerea instinctuală de a ucide, pe care o avem cu toții în noi. Din perspectiva istoriei culturii, lăcomia, dorința de răzbunare și prostia sunt cauze naturale de deces, nimic altceva decât o fațetă a condiției umane.

•

Henry se trezi când se ridicară jaluzelele automate de la ferestrele panoramice. Mai mult ca sigur, deja se însera, îi spusese totul Marthei. Integral și fără menajamente, așa cum își propusese. Optase pentru varianta dură, ca să-i ușureze durerea despărțirii.

Ascultă, iubito, îi spusese, eu am să te părăsesc acum, fiindcă doresc altă femeie și pe tine nu te mai doresc. Pe femeia asta nu pot s-o sufăr, dar asta nu mai contează acum. Eu pe tine te iubesc, dar tu nu mai ești o străină pentru mine și, prin urmare, iubirea noastră nu mai e decât prietenie. Asta a fost întotdeauna, niciodată nu te-am putut disprețui îndeajuns pentru a te dori – între noi nu se mai întâmplă nimic incitant, de fapt, nu s-a întâmplat niciodată. În plus, cealaltă e mai tânără și mai frumoasă decât tine. Femeia aceasta și cu mine ne cunoaștem de multă vreme. Și tu o cunoști, e Betty. Da, tocmai Betty. Ea este trofeul meu, muza mea, sclava mea, o disprețuiesc. Suntem complici, instinctele mele primare o excită, eu îi divinizez labele picioarelor și ea m-a rugat să-ți transmit că îi pare rău. Și mie îmi pare foarte rău. Te rog să nu mă înțelegi greșit, nutresc cele mai tandre sentimente față de tine. Te stimez ca pe o sfântă, am vrut întotdeauna să te protejez. Asta am și făcut, cât mi-a stat în puteri, dar acum a intervenit ceva. Betty așteaptă un copil de la mine.

Tu, în schimb, nu ai vrut. Nici eu nu vreau. Departe de mine intenția de a crește un copil, tu știi cât mă calcă pe nervi țipetele copiilor și ăsta sigur o să țipe întruna – dar asta e situația. Îți mulțumesc pentru tot și toată viața mea am să mă simt prost, îți promit.

Martha îi strigase încet numele, când îi spusese despre copil. Marea inundase apoi casa și o luase cu ea.

Henry se ridică de pe canapeaua de piele; piciorul drept îi era încă înțepenit. Îl masă până când își puse sângele în mișcare și privi buimac pe ferestrele panoramice spre câmpuri. Marea dispăruse.

Se duse șchiopătând în bucătărie, să-și facă un ristretto. Marea asta de rahat l-ar fi putut lua pe *el,* nu pe ea. Îi părea chiar rău de ce-i spusese Marthei și totul era fundamental greșit! De ce nu-i vorbise despre respect și recunoștință, despre admirație și iubire, pe care el le nutrea, ca nimeni altul, față de ea? Dar nu, el îi smulsese inima ca pe o buruiană. Un lucru era cert: Martha nu-și va reveni niciodată, durerea era prea mare.

Stând într-un picior, așteptă lângă aparat. Era clar că trebuia să-i spună întreaga poveste cu mult mai multă băgare de seamă, faza cu copilul era mai bine nici să n-o amintească, ar putea-o face să-și piardă mințile. Dar, dacă trecea faza aia sub tăcere, de ce să-i mai mărturisească restul? În fond, nu erau toate bune așa cum erau? Cu cât reflecta mai mult, cu atât pricepea mai clar că trebuia să-și cruțe soția și, în schimb, să-i spună lui Betty tot adevărul. Betty le înghițea pe toate fără să crâcnească, ea ar scoate-o mai bine la capăt decât Martha, ar putea începe o viață nouă, ar găsi un bărbat pentru copil, fiindcă ea era făcută să supraviețuiască.

Treptele din lemn de cireș trosniră ușor – Martha cobora scara. Era îmbrăcată în capotul de mătase, încălțată cu sandalele japoneze de paie,

părul și-l prinsese în coc cu o agrafă de abanos. Îl privi, ca întotdeauna, cu chipul radios. Când mergea, Martha nu scotea aproape niciun sunet, atât de delicată și silențioasă era încă și acum. Nu se îngrășase cu niciun gram în ultimii ani. Dormeau și lucrau de multă vreme în camere separate. Ea sus, el jos. Ea scria în continuare numai noaptea, dormea ca și înainte până după prânz, el se ocupa de toate celelalte. Ar fi putut angaja servitori, șoferi și grădinari, dar Martha nu suporta în preajma ei prezența niciunui alt om în afară de Henry. Când el se uita la știrile nocturne sau meșterea până în zori la enorma lui insulă de foraj maritim, făcută din chibrituri, o auzea străbătând camera în sus și-n jos la etaj. Atunci se ducea în bucătărie și îi făcea un ceai de mușețel. Ducea apoi ceainicul sus și îl așeza în fața ușii ei. Uneori trăgea cu urechea, dar nu atingea ușa. Apoi cobora încet scara. Mașina de scris își relua la un moment dat clămpăniturile. Demonul din ea începea să-i dicteze.

Henry nu o văzuse niciodată pe soția lui scriind. Era posibil ca pântecele ei să se transforme în marmură în timp ce scria și din părul ei să sâsâie șerpi. Niciodată nu îndrăznise să arunce o privire.

— Henry, avem un jder sub acoperiș.

— Ce avem?

— Un jder. Trage linii gri.

— Linii gri?

— Dungi gri, care devin linii lungi.

— Ca la veverițe?

— Mai lungi și paralele.

Era un indiciu sigur că aveau de-a face cu un jder. Când Martha vedea dungi gri și scurte era de obicei vorba de un rozător mic, dar când dungile erau lungi și paralele era mai mult ca sigur un animal mai mare.

Martha era sinestezică din naștere. Fiecare miros, fiecare sunet o făcea să vadă culori și modele. Încă din școală, de când învățase să scrie

primele litere, vedea fotisme care colorau cuvintele, îndeobște după nuanța primei litere. Ei i se păruse normal. Abia la nouă ani constatase că, din păcate, nu toți oamenii văd miraculoasele emanații ale cuvintelor, îi spusese asta mamei ei, care o dusese imediat la medic. Doctorul era de școală veche și daltonist. Îi prescrisese copilei medicamente, al căror unic efect fusese că Martha se îngrășase și devenise apatică. Martha aruncase tabletele și nu mai vorbise cu nimeni despre viziunile ei colorate. Rămăsese taina ei, până când îl cunoscuse pe Henry.

— Vii, te rog, sus să te uiți puțin?

Ascultă, iubito, eu sunt un om total lipsit de valoare, îi venea lui Henry să-i spună, și nu te merit câtuși de puțin. Nu merit decât să mor, de ce nu mă poți izbăvi? Fie-ți milă de mine și înțelege odată cum sunt în realitate.

— Ce zici, mâncăm pește diseară?

— Henry, animalul ăsta mă îngrozește.

— Vino aici, iubito.

Henry o luă în brațe, o sărută pe păr. Martha își culcă ușor capul pe pieptul lui, inspirându-i parfumul pielii.

— Miroși cam portocaliu astăzi, constată ea, e ceva serios?

— Trebuie să-ți spun ceva.

— Ce anume?

Nu voia să-i iasă pe gură. Mormăi ceva ce nici măcar el nu înțelese, râse nesigur. Când râdea, Martha vedea țâșnind din gura lui spirale de un albastru profund. Niciun alt bărbat din lume nu avea râsul de un ultramarin pur, cu stropi săltăreți, luminoși.

Martha îl sărută pe buze.

— Dacă e vorba de o femeie, nu-mi spune. Și acum, hai să vedem ce facem cu jderul, bine?

Îl luă de mână și îl trase după ea în sus, pe scară. Henry o urmă bucuros. Deci știa deja și nu era supărată. Henry aprecia în mod deosebit faptul că

Martha îi înțelegea slăbiciunea. Drept urmare, ori de câte ori mergea la vreo altă femeie, o făcea cu discreție și tact. De multe ori îi era rușine, adesea lua hotărârea să se schimbe. Dar, de fiecare dată când se întorcea acasă după vreo escapadă, producea modele deconspiratoare, iar Martha citea radiografiile conștiinței sale încărcate. Doar în Betty vedea Martha un pericol real – și avea dreptate, deși cele două femei nu se întâlniseră decât o singură dată, la un cocktail party în grădina lui Moreany.

Fusese o seară neobișnuit de caldă, florile nocturne din grădina lui Moreany își deschideau potirele și ademeneau fluturii să le polenizeze. Betty stătea la bar, rochia ei cu spatele gol era decupată până la gropițele de deasupra șoldurilor. Se juca absentă cu furculița într-un castron cu căpșune.

— Pe *ea* nu, Henry, spusese Martha în șoaptă, când prinsese privirea soțului ei, care se îndreptase ca acul unei busole către gropițele magnetice ale lui Betty.

Henry știuse din prima clipă la cine se referea Martha și că el niciodată nu va renunța la Betty. Îi promise că n-o va mai vedea. Începând de atunci nu se mai întâlnise cu Betty decât în locuri îndepărtate. Își cumpărase un telefon mobil cu cartelă prepay, nu mai plătea decât cu bani gheață motelurile și cinele la lumina lumânărilor. Rămase totuși o relație a atingerilor grăbite, permanent însoțită de o tristă bănuială.

*

Camera Marthei, decorată toată în crem, nu era mare. Ei nu-i plăceau încăperile cu tavan înalt, îi aminteau prea mult de perioada de la psihiatrie. Mica ei masă de scris, cu taburetul rotativ așezat în față, se afla la geam, sub panta acoperișului, patul cu lenjerie albă era între lucarnă și ușa băii. Din primul milion primit pentru *Frank Ellis* Henry intenționase să cumpere un castel în Franța, dar

Marthei castelele i se păreau prea mari și reci și insistase să ia ceva mai mic. În timp ce ea scria la următorul roman, Henry descoperise vechiul conac de pe coasta mării, se culcase cu agenta imobiliară și se apucase de îndată de restaurarea domeniului.

Henry își plimbă privirea prin camera Marthei, ascultând atent. O coală albă era prinsă în mașina de scris. Pe jos, nicio hârtie mototolită, micul coș de gunoi era gol, nicio însemnare, nicio schiță sau corectură. Cascada cuvintelor se revărsa din creierul ei prin mașina de scris pe hârtie, niciun cuvânt nu se scurgea pe de lături.

— Îl auzi?

— Nu aud nimic.

— Poate doarme.

Ascultară în tăcere. Acum e momentul, își zise el. Acum trebuia să-i spună. Dar gândurile lui nu voiau să se transforme în cuvinte.

— A fost o barză pe acoperiș.

— Noaptea nu vin berze, Henry.

— Așa e. Unde l-ai auzit?

Martha îi arătă un punct pe tavan.

— Acolo. Deasupra patului.

Henry se descălță, se cățără pe pat și își lipi urechea de tavan. Între izolația peretelui și căpriori se întindea pe toată lungimea acoperișului un spațiu gol, strâmt. Henry rămase câteva clipe în acea poziție neobișnuită. Pe urmă auzi ceva. Într-adevăr, chiar deasupra lui, niște dinți tăioși rodeau scheletul acoperișului. Apoi amuțiră. Animalul părea să-i fi simțit prezența.

Henry coborî de pe pat cu o expresie îngrijorată.

— Da, e ceva acolo.

— Cât de mare?

— Nu se mai mișcă.

— Un jder?

— Posibil.

— Mai mare sau mai mic decât o pisică?

— Mai mic. Stai liniștită. Îl prind eu.

— Dar nu-l omori?

Henry se încălță.
— Sigur că nu. Acum mă duc să cumpăr pește.

4.

Mica localitate era situată la mare, într-un golf. Căsuțe risipite, un port natural, dughene și straturi de flori inutile, niciun monument, în schimb o mică librărie unde atârna, înrămată, fotografia lui Henry – pentru turiștii care veneau aici în pelerinaj, să-l întâlnească pe celebrul autor.

Obradin Basarić, negustorul de pește sârb din localitate, puse cuțitul deoparte și se spălă pe mâini când auzi Maserati-ul lui Henry. Fiindcă își tapetase vitrina cu fotografii de pești, nu putea decât să bănuiască ce se întâmpla pe stradă, în fața magazinului său. După moartea lui Ivo Andrić, Henry era pentru Obradin cel mai mare scriitor în viață. Faptul că Henry hotărâse să se stabilească în această localitate obscură de pe coastă nu putea fi o coincidență, căci de coincidențe nu aveau parte decât ateii. Henry venea la el cel puțin o dată pe săptămână să cumpere pește, să fumeze cu el o papiroasă bosniacă și să filosofeze despre viață. Acest om, cel mai amabil dintre toți și totodată un geniu, era un iubitor de pește – iar el, Obradin Basarić, vindea pește. Mai putea fi vorba de coincidență?

Henry îl rugase pe Obradin să nu divulge nimănui unde locuia, iar Obradin îi promisese. Însă informația aceasta confidențială nu-i dădea pace. Pe turiștii, în marea lor majoritate de sex feminin, care intrau în magazinul lui pentru a se interesa, cu timiditate sau impertinență, de Henry îi mințea în față, spunându-le că acolo nu locuiește nimeni cu numele acela, deși i-ar fi făcut atâta plăcere să le poată vorbi despre prietenia lor atât de specială. Soția lui, Helga, îl auzea deseori noaptea strigând în somn: *Îl cunosc*! *E prietenul meu*!

— Tu nu-ți poți imagina cât de îngrozitor este să ai un secret, îi mărturisise Obradin lui Henry

odată, când pescuiau la muscă. Un secret ca ăsta, continuase el, e un parazit. Se hrănește din tine și se face tot mai mare. Vrea să iasă din tine, îți roade inima, vrea să-ți iasă pe gură, se strecoară prin ochii tăi!

Henry îl ascultase mut.

— Fă ca mine, îi propusese apoi, sapă o groapă și screme-ți secretul înăuntru. Așa scapi și de el, și de toate căcaturile.

Obradin considerase acest comentariu nedemn pentru un scriitor de seamă. Dar Henry se mulțumise să râdă și se amuzase toată ziua pe subiectul ăsta.

Astăzi, când intră în magazinul de pește, chipul lui Henry era sumbru.

— Amice, îl salută el pe Obradin, avem o problemă sub acoperiș. Un jder.

Obradin îl întâmpină pe Henry sărutându-l pe amândoi obrajii.

— Ți-l omor eu.

— Nuu, nu așa. Nu vrea Martha. Cum putem să-l prindem?

— Punem o capcană. Dar ce vrei să faci cu el după aceea?

— Îi dau drumul pe undeva.

— O să se întoarcă, fiindcă va ști că nu vrei să-l omori.

— Bine, bine. După ce-l prind, ți-l aduc ție și-l omori *tu.*

Henry nu-l întrebă pe Obradin cum mergeau afacerile, fiindcă știa că mergeau prost. Vasul azuriu de pescuit al lui Obradin, *Drina,* era vechi de patruzeci de ani și începuse să-și dea duhul. Obradin se vedea tot mai des nevoit să cumpere pește congelat de la angrosist, fiindcă nu-i mai pornea motorul. Henry îi oferise în repetate rânduri un împrumut fără dobândă pentru un vas nou, dar Obradin îl refuzase categoric. Nu-l voia pe Henry nici măcar garant la bancă, prietenia nu se lasă amanet, spunea el. Drept urmare, Henry începuse

să-i strecoare Helgăi bani pe furiș, pentru ca ea să poată achita facturile cele mai urgente. Fără susținerea discretă a lui Henry, Obradin ar fi fost de mult falit. Dar, dacă ar fi aflat, nu încăpea îndoială că prietenia lor s-ar fi sfârșit.

Cei doi bărbați își aprinseră fiecare câte o papiroasă bosniacă și stătură de vorbă despre vreme, mare și literatură. Obradin vorbea uneori despre război, despre execuțiile în masă de la Bratunac și despre perioada petrecută în lagărul de la Trnopolje. Când începea să vorbească despre acele lucruri, privirea i se întuneca și glasul i se înăsprea, și treptat, povestea la timpul prezent, de parcă toate s-ar fi petrecut chiar în momentul acela. Când îl asculta vorbind așa, Henry nu era niciodată sigur dacă Obradin era victima sau făptașul. După ce fiica lui fusese mai întâi violată și pe urmă trasă în țeapă de către cetnici, Obradin se întorsese ani la rând, la fiecare sfârșit de săptămână, în munții din împrejurimile orașului Sarajevo, ca să mai împuște pe câțiva dintre ei. Henry nu băga mâna în foc că Obradin n-o mai făcea și acum în secret.

— Până unde ai ajuns cu romanul?

— Nu mai am mult. Poate douăzeci de pagini.

— Trebuie s-o sărbătorim. Am un drac-de-mare pentru tine.

— Dar ți-l plătesc.

— Cum vrei, replică Obradin. Am citit undeva că vor să facă un film după *Frank Ellis*.

— Da, groaznic, răspunse Henry, nu sunt de acord.

— Atunci de ce le-ai permis? Helga mea zice că după literatură nu poți face filme, iar eu zic: nici n-ai voie să faci. Filmul, știi tu ce înseamnă filmul?

Obradin își trecu un deget prin sângele de pește de pe tocător, trase un fir transparent și i-l ținu lui Henry sub nas.

— Uite, *asta*-i filmul, o pastă, muci, excremente.

— Să știi că ai dreptate, răspunse Henry, și Martha spune mereu același lucru. Dar mie îmi vine atât de greu să spun nu. Înțelegi?

Obradin își mișcă arătătorul păros în aer, ca pe un pendul.

— Nu-mi place cum vorbești azi. Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Nu s-a întâmplat nimic.

— Atunci fie-ți milă de tine, Henry. Ce-ți mai pasă ție de faimă? Doar nu-ți face nicio plăcere. Te ascunzi de ea, fiindcă ești un om bun. Tot timpul spui lucruri rele despre tine. De ce?

— Așa sunt eu, Obradin. În adâncul sufletului meu sunt un om rău, un om lipsit de valoare, crede-mă.

Ochii lui Obradin se îngustară.

— Tu știi ce spun evreii: gândurile se transformă în cuvinte, cuvintele în fapte. Eu cunosc oameni răi, am câțiva în familia mea, am locuit cu ei, am dormit și am mâncat cu ei. Tu nu ești deloc ca ei, tu ești un om bun. De aceea te iubim cu toții.

— Mă iubiți fiindcă donez bani comunei.

Henry inhală fumul impregnat cu gudron, își înăbuși un acces de tuse și ridică în același timp un picior în aer, ca o barză.

— Ce tare e. Tu știi ce spun japonezii, Obradin?

— Cui îi pasă ce spun japonezii?

— Ei spun: să fii iubit e o fatalitate.

— Așa o fi, Henry. Dar de unde știu *ei* asta?

Obradin scuipă pe gresie.

— Scriitor nu devii așa, din senin, Henry. Știu că e o menire. Eu nu o pot face, Helga mea nu o poate face și îi mulțumim lui Dumnezeu pentru asta. Trebuie să fie o pedeapsă.

— Ai și tu pe undeva dreptate, replică Henry și îi arătă două siluete aflate în fața vitrinei tapetate cu poze. Văd că-ți vin clienți.

Obradin aruncă o privire într-acolo.

— Turiști, constată el cu dispreț.

— Ești sigur?

— Cine se uită la pozele mele cu pești? Cine face asta?

— Numai turiștii.

— Păi, vezi? Vin pentru tine. Fii, numai, atent.

Obradin se așeză la pândă în spatele tejghelei și își puse țigara pe tocătorul mânjit cu sânge. Clopoțelul de la ușă zbârnâi. Două femei îmbujorate intrară în magazin. Se postară în fața tejghelei și se uitară fără niciun interes la peștii morți. Nu, nu veniseră după pește. Fumul de țigară le nedumerea. Cea mai în vârstă își mută privirea de la pește la Obradin și flutură din gene.

— *Do you speak English*?

Obradin clătină din cap. Amândouă purtau adidași albi și rucsacuri din material impermeabil. Aveau părul tuns scurt, buzele subțiri, pielea rozalie, iar celei mai în vârstă îi tremura cuta de sub bărbie în timp ce șușotea cu cea tânără. Henry își drese glasul.

— *Can I help*?

Cea tânără îi aruncă lui Henry un zâmbet sfios. Avea dinții albi și regulați.

— *Perhaps you know Henry Hayden*?

Obradin interveni înainte ca Henry să apuce să spună ceva.

— *No.*

Sârbul își sprijini brațele păroase pe tejghea.

— *No here. Here only fish.*

Femeile se priviră cu un aer încurcat. Cea tânără se răsuci, se aplecă puțin, cea mai în vârstă scoase o carte ferfenițită din rucsacul celeilalte. Era ediția în engleză a romanului *Frank Ellis.* I-o întinse lui Obradin. Îi arătă cu o unghie impecabil de curată fotografia lui Henry de pe coperta a patra.

— *Henry Hayden. Does he live here*?

— *No.*

Henry își stinse țigara cu pantoful. Se apropie cu pași ușori de cele două.

— *Allow me.*

Întinse mâna. Surprinsă, femeia îi așeză cartea în palmă.

— Ai ceva de scris, Obradin?

Obradin îi oferi creionul lui mânjit cu mațe de pește.

— *What's your name, Ma'am*?

Cea mai în vârstă își duse speriată mâna delicată la gură. Îl recunoscuse.

— *Oh, my god...*

— *Just Henry, Ma'am.*

Henry adora momentele acestea. Să faci o faptă bună și să te simți bine făcând-o. Există lucruri mai pline de sens și deopotrivă mai agreabile decât acesta? Doar veniseră Dumnezeu știe de unde numai ca să-l vadă pe el. Atâta efort pentru bucuria unei singure clipe.

Henry scrise două dedicații scurte, Obradin făcu o fotografie cu toți trei, după care femeile părăsiră magazinul de pește parcă plutind. Obradin privi mârâind în urma lor.

— Eu mă zbat ca să nu te dau pe tine de gol și tu vii și spui: *Uite-mă.*

— O să se întoarcă și o să-ți cumpere peștele, fiindcă acum știu că n-o să le omori.

*

Pentru cină, Henry prăji pe plită medalioanele de drac-de-mare ale lui Obradin. El și Martha mâncară pe terasa acoperită, în aerul răcoros și cu parfum de iarbă cosită, și băură un Pouilly Fumé la pește.

— Să-mi fac griji? întrebă Martha în stilul ei inimitabil de laconic, care făcea de prisos orice altă întrebare.

Henry își cunoștea îndeajuns de bine soția pentru a ști că înțelesul întrebării era: Scutește-mă de amănunte, nu vreau explicații și, înainte de toate, *nu face pe prostul.*

Henry înțepă cu furculița o bucată de pește și întinse cu cuțitul puțină spumă de Riesling deasupra.

— În niciun caz, răspunse Henry, și spunea adevărul. Nu-ți face griji, rezolv eu.

Și, cu aceasta, esențialul fusese spus. Contactul telepatic între doi oameni, care se stabilește de-a lungul anilor de căsnicie, este deseori interpretat drept tăcere de către cei neimplicați. Și Henry, care crezuse, înainte de a se însura, că perechile care mâncau tăcute în restaurante nu aveau ce să-și spună, aflase între timp că poartă conversații elocvente fără să scoată un cuvânt. Unele își spun chiar și bancuri.

Martha urcă mai devreme decât de obicei în camera ei, pentru a termina capitolul cincizeci și patru, care încheia romanul. În pragul ușii de la terasă se mai întoarse o dată spre Henry.

— A sosit momentul pentru un nou început, Henry? Nu sunt toate bune așa cum sunt?

Nu-i mai așteptă răspunsul.

Henry spălă vasele, hrăni câinele și se retrase în atelierul său, ca să se uite la emisiunea de sport și să mai lipească niște chibrituri la platforma lui de foraj maritim.

Rafturi înalte, cu cărți necitite, stăteau lângă dulapuri pentru documente, pline cu articole din ziare. Tot ce se publicase despre el era arhivat acolo, după dată, limbă și autor. Pasajele foarte laudative le sublinia cu rigla, un obicei pentru care, la școală, fusese mereu lăudat. Cele mai importante premii și distincții atârnau pe pereți sau erau expuse în vitrine. Henry își dăduse seama din copilărie că are o pasiune pentru copiat și arhivat. Cu fiecare roman tipărit, colecția lui se mai înmulțea cu un raft. Marthei nu i le mai arăta; numai gândul la ele îl făcea să roșească.

Biroul lui se afla la fereastră. Aici răspundea la scrisori, sorta facturile pentru contabil și asambla din chibrituri diverse platforme de foraj. Odată

terminate, acestea erau exilate în pivniță și arse în grătarul pentru cârnăciori, cu ocazia solstițiului de vară. Lipise deja mai bine de patruzeci de mii de bețigașe la macheta la scară a insulei norvegiene „Sea Troll”, cea mai mare platformă marină fixă din beton din lume, în paranteză fie spus. Henry se mai uită la două episoade din „Bonanza” și se duse, pătruns de inspirație, la culcare. În noaptea aceea nu visă, ci dormi liniștit și adânc ca Hoss Cartwright de la Ponderosa, fiindcă acum știa ce avea de făcut.

*

Îl trezi zbârnâitul jaluzelelor automate. Lumina soarelui pătrunse în încăpere; Henry dădu la o parte pătura, umbra bățoasă a erecției lui matinale arăta ora șapte și un sfert. Poncho dormea lângă pat. Henry își bău cafeaua, făcu duș pe îndelete și își scoase din dulap bocancii de munte. De îndată ce zări bocancii, Poncho începu să țopăie dând din coadă în fața ușii. Alergă la mașină înaintea lui Henry și sări pe scaunul pasagerului. Era ora drumeției zilnice.

Pentru ca locuitorii din împrejurimi să nu-l recunoască în timpul excursiilor sale cu câinele, Henry alegea de fiecare dată locuri îndepărtate, aflate pe o rază de o sută de kilometri. În fond, un romancier nu bate drumurile. Datorită unei hărți de precizie militară, pe care erau însemnate și cele mai mărunte drumuri forestiere, Henry descoperise în ultimii doi ani pajiști întinse și zone împădurite, cutreierase terenuri mlăștinoase pitorești și regiuni de coastă izolate, văzuse tot soiul de păsări rare și animale sălbatice și, în același timp, pierduse și din greutate. Pericolul de a se rătăci era practic inexistent, căci cele două sute douăzeci de milioane de celule olfactive din nasul lui Poncho găseau întotdeauna calea înapoi, la mașină.

Henry optă de data aceasta pentru o regiune împădurită aflată la patruzeci de kilometri la vest de localitate, pe care o mai cutreierase de câteva

ori împreună cu câinele. Coborî din mașină într-un loc de popas cu multă umbră. Nu departe, printre ferigi, se auzea o cascadă, un miros de rășină proaspătă plutea în aer, iar lumina soarelui cădea printre coroanele copacilor și poleia milioane de frunze.

Henry scoase din buzunarul gecii telefonul său roșu, ca să cupleze acumulatorul. Nu o suna pe Betty niciodată de două ori din același loc; acesta era unul dintre obiceiurile lui preventive, pe care și le însușise în anii dispariției sale totale într-o lume suprapopulată. Tastă codul și așteptă. De altfel, pentru obiectul acesta drăgălaș nu primea niciodată vreo factură, fiindcă avea o cartelă prepay. Aceasta se putea reîncărca practic la orice benzinărie; era ieftin și nu trebuia să-ți dai numele. Lui Henry îi plăcea să fie incognito.

Nu sună decât o singură dată și Betty îi răspunse. Avea glasul voalat; fumase.

— I-ai spus?

— Îți povestesc totul diseară. Ești la editură?

— Azi stau acasă. Cum a reacționat?

Henry făcu o pauză cu subînțeles – se dovedise ideală pentru discuțiile la telefon, în vreme ce *en face* un zâmbet misterios era imbatabil. Pur și simplu nu dădeai greș cu el.

— Martha e nemaipomenit de curajoasă.

Auzi pocnetul metalic al brichetei lui Betty. Inhala fumul mentolat.

— Moreany mă dă afară dacă află de noi.

— De la Martha n-o să afle nimic.

— Ești sigur?

— Sută la sută.

— Dar cred că e foarte furioasă pe mine, nu?

— Asta așa e. Ți-e frică să nu-ți pierzi postul, Betty?

— Mie? Nu. Îmi pare doar rău de ea. Ca să fiu sinceră, mi-e și puțin rușine.

— De ce abia acum?

Betty trase din țigară, Henry simți parcă aievea dogoarea jarului din vârf.

— Ce înseamnă asta, Henry? Tu crezi că mie mi-e totuna?

— Până acum ți-a fost totuna.

— Nu mi-a fost *niciodată* totuna. Acum iar ești așa distant. Nu te răzbuna pe mine, eu te înțeleg, e greu pentru tine, dar, te rog, nu-mi pasa mie vina.

— Nu e decât simplul adevăr.

— Mda. Simplul adevăr. Nici nu vreau să-mi imaginez cum te simți acum.

Mai bine așa, își zise Henry. Observă că Poncho adulmecase o urmă și alerga în zigzag pe pajiștea sclipind de rouă.

— Doar nu crezi că am rămas dinadins însărcinată cu tine, Henry? Fii sincer.

— Eu sunt întotdeauna sincer cu tine, iubito. Întotdeauna. Până atunci nu-i trecuse prin minte. Dar acum, când ea adusese vorba, i se părea plauzibil. Betty avea aproape treizeci și cinci de ani, așteptase atâta timp, el nu avusese grijă – și acum se întâmplase.

— Hai să încheiem, Betty.

— Cum adică?

— Pe bune. Mi se termină minutele, mai am doar treizeci de secunde. Vorbim diseară.

— M-ai cam speriat, Henry. Asta ai vrut?

— Numai un pic. Doar mă știi. Așteaptă-mă, vin la opt. Și nu mai fuma. Gândește-te la copilul nostru.

— Bine, iubitule. Auzi…

— Da?

— Te iubesc.

— Te înșeli.

— Asta spui mereu. Acceptă lucrul ăsta, îngăduie-l. Te iubesc, iubesc, iubesc. Te sărut.

Henry scoase acumulatorul din telefon și redeveni astfel invizibil. Betty se temea că Martha o va pâri lui Moreany. Se temea, pe bună dreptate, că își va pierde postul de redactor-șef pe care îl

datora exclusiv Marthei, fără ca ea să fi știut asta. Moreany o va da afară, fiindcă nu va mai putea fi obiectivă în munca ei. Dar tocmai asta admira Henry la ea: se gândea numai la sine, Henry făcea parte din planul ei și lui îi plăcea lucrul acesta. Betty era lacomă, voia succesul și în același timp intimitatea, un fel de aventură în sălbăticie cu încălzire centrală. În adâncul ei, Betty era la fel de lipsită de scrupule ca și el. Iar asta ușura totul.

•

Henry își fluieră câinele. Îl zări la o distanță de vreo sută de pași. Poncho își înfipsese dinții în ceva. Părea ceva mare. Henry traversă poiana, bocancii i se afundară în solul nisipos. Hovawartul era prea mare și prea lent pentru vânătoarea de iepuri, iar ceea ce se vedea acolo era mai mare decât un iepure. Cu cât se apropia Henry mai mult, cu atât trăgea Poncho mai îndârjit de prada lui. Henry văzu de la aproximativ douăzeci de pași că era o căprioară. Poncho smulse o bucată mare de carne din pulpă; piciorul ei din spate tremura în aer.

Căprioara trăia. Poate fusese atinsă de un glonț, poate era bolnavă. Animalul îl privi pe Henry cu ochi goi, în vreme ce colții câinelui se adânceau în carnea sa. Își ridică tremurând capul; limba albastră îi atârna afară și din botul întredeschis îi ieșeau aburi.

— Dă-i drumul, Poncho, gata!

Cu botul mânjit de sânge, Hovawartul mai smulse o bucată de carne din căprioară și se așeză puțin mai departe ca să-și devoreze captura. Henry îngenunche lângă animalul muribund. Blana albă de pe burtă era sfâșiată, mațele atârnau afară, totul din trupul acela deschis voia să mai trăiască. Henry își pipăi buzunarele. În afară de telefon nu avea nimic la el. Căprioara scoase un vaiet. Henry îi mângâie gâtul cald, care zvâcnea. Cât vedea cu ochii, nicio piatră cu care să-i curme căprioarei suferința.

Henry cuprinse gâtul căprioarei cu ambele mâini și strânse. Căprioara începu să tresară, iar Henry strânse tot mai tare, până când animalul muri. Apoi mângâie cadavrul cald. Viața se scursese deja din trupul căprioarei, începea descompunerea. Henry se așeză lângă cadavru și se gândi ce să-i dăruiască lui Betty la despărțire. Va fi furioasă și dezamăgită. Dar nu este, oare, dezamăgirea sfârșitul oricărei amăgiri? La meteo se anunțase că noaptea va ploua. Peste zece ore îi va spune lui Betty totul.

5.

Pe lungul coridor al tribunalului, Gisbert Fasch stătea pe banca de lemn de sub fereastră, cu mâinile încleștate pe servieta maro și nu se mai gândea la durerea lui de dinți. Treceau oameni pe lângă el, unii grăbiți, alții șovăielnici, și dispăreau în spatele ușilor gri. Într-o cutie din beciul arhivei tribunalului, pe care era lipit un semn de întrebare, găsise două dosare gri. Un birocrat notase pe ele, cu un scris greu descifrabil, „de distrus”, apoi dosarele fuseseră date uitării în această ladă plină de comori. Mare noroc avusese că dăduse peste ele, binecuvântată fie neglijența birocratică.

Dosarele cazului Hayden erau subțirele și, la o primă vedere, nu foarte relevante. Descriau în cuvinte seci dispariția mamei lui Henry, Charlotte Hayden, născută Buntknopf, în ziua de 2 decembrie 1979. Fiindcă nimeni nu reclamase dispariția ei, nici nu o căutase nimeni. În următorul paragraf, se pomenea de moartea angajatului de la Direcția de Impozite, Martin E. Hayden, în seara aceleiași zile, provocată de căderea pe scară în stare de ebrietate. Nu se făcea o legătură între cele două fapte, nu se vorbea de omor. O tragedie mai mult ca sigur, misterioasă și îndeajuns de cumplită pentru a distruge un băiețel de nouă ani, pentru a face din el un geniu sau un criminal sau pentru a-i închide gura pe veci.

Ce se întâmplase mai departe cu copilul Henry Hayden era notat doar pe margine, iar soarta lui avea să fie decisă printr-o altă procedură. De vreme ce nimeni nu se aștepta să mai reapară vreodată mama dispărută, lui Henry i se recunoscuse statutul de copil orfan de ambii părinți și se dispusese trimiterea lui la orfelinat.

Autoritatea tutelară reglementase, la un an după dispariția lui Charlotte Hayden, educația și îngrijirea micuțului Henry.

*

Așadar, Henry mințise la vremea aceea. Nu fusese vorba de o catastrofă maritimă, în urma căreia doar el singur scăpase de la înec. Iar tatăl lui nu fusese un vânător de animale mari, ci un angajat al Direcției de Impozite, care încasa taxa pe câini. Iar micuțul Henry nu fusese pescuit din Marea glacială a Nordului, ca singurul supraviețuitor. Rămăsese, pur și simplu, de izbeliște. Făcea pipi în pat, mințea și era un psihopat imprevizibil.

Fasch își amintea cum îl întâlnise în urmă cu mai bine de treizeci de ani în orfelinatul catolic Sankt Renata. Henry avea pe atunci vreo unsprezece ani și nu era un băiat simpatic. Se prea poate ca orice psihopat să înceapă să acționeze odată cu un eveniment tragic, dar de multe ori evenimentul acesta este tocmai faptul că se naște. Răul vine pe lume inocent. Crește, își caută o ființă și își începe opera în joacă. La momentul respectiv, Henry avea deja o lungă experiență cu orfelinatele, zburase din toate sau își luase singur tălpășița. Dar nu sufla o vorbă despre toate astea. De parcă fiecare zi din trecut s-ar fi șters în urma lui.

Când venise la Sankt Renata, Henry era un băiat precoce, zdravăn și cu un puf negricios deasupra buzei superioare. Era atletic și avea ceva de felină. Mereu pus pe șotii, cu precădere pe seama celorlalți, dar niciodată fără un anumit farmec. Henry avea mai multă experiență cu fetele, în relațiile cu autoritățile și în lupta pentru cea mai mare porție decât majoritatea celorlalți băieți. De aceea și primea de obicei cel mai mult. Emana o indiferență de om matur care îl făcea insensibil și înspăimântător de puternic. La ore sau în relația cu educatorii își urmărea mereu cu vigilență interesul. Dar proceda cu băgare de seamă, astfel încât abia dacă observa cineva că tocmai fusese înșelat.

Avea un talent deosebit de a lua de la ceilalți ce aveau mai bun și de a căpăta astfel, prin tertipuri,

laude și privilegii. Conștiința presupune respect, iar el nu avea niciuna, nici alta; durere simțea, probabil, dar nu-l deranja, și de pedeapsă nu se tem decât cei slabi. Henry avea un blindaj invizibil.

La ore se așeza întotdeauna lângă cei mai buni elevi la materia respectivă, ca să poată să copieze mai bine. Dar era neglijent când copia și făcea greșeli. Aroganța aceasta nu putea să însemne decât că-l interesa doar furtul în sine. Prada, în schimb, îl plictisea de îndată ce punea mâna pe ea. Dacă se întâmpla, totuși, să fie prins, dădea vina pe ceilalți. Nimeni nu îndrăznea să-l denunțe, căci prezența lui Henry reprezenta o amenințare a cărei rază de acțiune nu cunoștea limite și care putea să ajungă din urmă pe oricine, în orice moment. *Nu știi niciodată când* – asta era promisiunea de răzbunare a lui Henry. Amenințătoare erau, de fapt, lucrurile nespuse, care rămâneau înfipte ca niște săgeți otrăvite. Gisbert citea la vremea aceea legenda lui Grendel, a acelei creaturi înfricoșătoare care vine noaptea să-i răpească pe cei ce dorm și să-i devoreze în peștera sa de sub mlaștină. Henry era o copie a acelui monstru. Nu știai niciodată când va veni, sigur era doar că va fi îngrozitor.

Un an și trei luni a durat spectacolul în deplasare pe care l-a dat Henry la orfelinatul Sankt Renata. Apoi, într-o zi de iarnă, Henry a dispărut și, odată cu el, au dispărut și banii din casieria orfelinatului. Nimeni nu știa unde dispăruse și de ce. Și nimeni nu a întrebat. A fost o zi de sărbătoare. În urechile lui Gisbert, ecoul de pe lungile coridoare suna ca muzica de la un iarmaroc; până și măicuțele s-au simțit ușurate. După spusele administratorului, Henry spărsese un gemuleț din pivnița în care se afla instalația de încălzire centrală și se strecurase afară pe acolo. Sângele de pe cioburi indica tăieturi destul de adânci. Gisbert suspecta că-l răpise pe vreunul dintre ei, dar nu lipsea niciunul. L-au așteptat să se

întoarcă, însă nimeni nu s-a dus să-l caute. Din câte își amintea Gisbert, nici nu au apelat la poliție, nici nu au informat autoritățile. Mai întâi voiau să vadă dacă într-adevăr nu mai avea de gând să se întoarcă. La sfârșitul zilei, băieții au rămas multă vreme treji și cu urechile ciulite. Henry nu s-a întors. Grendel coborâse înapoi, în fântâna fără fund a oribilei sale mame.

*

Pentru a nu ne îndepărta de adevăr, trebuie să precizăm că Travis Forster era un pseudonim. Oricine are dreptul să-și aleagă un nume cu o rezonanță mai plăcută decât Gisbert Fasch, dar nimeni nu are dreptul să fure viețile altora și să se numească scriitor, când nu este. Gisbert Fasch își compusese pseudonimul din numele a doi idoli ai săi și și-l trecuse ca atare în pașaport. Prenumele și-l alesese după personajul fictiv Travis Bickle, pe care îl admira de când văzuse *Taxidriver* al lui Scorsese, iar numele de familie și-l alesese după aventurierul Georg Forster, care se bucurase de prea puțină atenție în analele istoriei.

Gisbert Fasch, după cum îl vom numi în continuare de dragul simplității, privi înapoi, de pe banca de lemn a tribunalului, în dormitorul cu aer stătut de la Sankt Renata, care pe atunci era prevăzut cu niște gemulețe ca hublourile unei galere. Sankt Renata era un lagăr, cei mai brutali indivizi îi dominau pe cei slabi, iar Henry era cel mai rău dintre toți, prin urmare și cel mai puternic. Pentru început, îi spărsese lui Gisbert doi dinți din față, fiindcă voia să doarmă el în patul de sus. Dar n-avea dreptul ăsta. Fiind nou-venit, ar fi trebuit să doarmă jos. Douăzeci și patru de băieți auziseră în întuneric ce se întâmplase. După ce se dăduse stingerea, Henry se cățărase ca teribilul Grendel în patul lui Gisbert și îl lovise pe neașteptate. Îl înșfăcase și îl trăsese în patul de jos. Nimeni nu-i venise în ajutor, tuturor le era frică. Gisbert nu uitase niciodată noaptea aceea. Cu gura plină de

sânge zăcuse treaz, în vreme ce deasupra lui psihopatul țipa în somn și făcea pipi în pat.

•

Când Fasch dădu, câteva decenii mai târziu, peste numele lui Henry Hayden într-un supliment literar, crezu că era o coincidență de nume. Criticul vorbea despre o mare reușită literară și urmau observații foarte laudative privind forța și stilul scriiturii: nu putea fi vorba despre Henry. Însă o fotografie îl înfățișa pe autor. El era. Ochii gri-verzui, același zâmbet răutăcios de învingător. Grendel se întorsese. Locul gol din gingia lui Gisbert fusese de mult astupat cu doi dinți, dar amintirea era încă dureroasă. Cumpără romanul de la librăria din colț, rupse folia de pe el și începu să-l citească din mers.

Frank Ellis era într-adevăr un thriller captivant, realmente bine scris, minimalist și în același timp precis până în cele mai mici detalii, în niciun caz o capodoperă a secolului, dar nu conta. *Fiecare frază e o fortăreață,* așa îl lăuda critica pe copertă. Milioane de oameni îl cumpăraseră și îl citiseră. Pe Fasch îl apucă durerea de dinți. Nu-și putea imagina în ruptul capului că acel monstru lipsit de sentimente reușise să producă prin forțe proprii un bestseller. Dar dacă nu-l scrisese *el,* atunci cine? Ce făcuse în toți acești ani, de când fugise din orfelinat și până la publicarea primului său roman? Nu lăsase nicio urmă. Nicio diplomă de absolvire, nicio publicație, nici măcar un textuleț într-o antologie. Se poate presupune că un psihopat lasă în urma sa cel puțin un cazier judiciar, dar nu era nimic de găsit. Hayden nu făcuse niciun fel de studii, nicăieri nu se pomenea de vreo tentativă de creație artistică, nu apărea nicio referire la prieteni sau colegi de breaslă. Oare publicase și el tot sub pseudonim? Dacă da, sub care? Nu se trădează, oare, orice artist, oricât de secretos ar fi, prin stilul său de viață, nu-și caută, oare, întotdeauna un public? Nu și Henry Hayden. După fuga din

orfelinat se dăduse la fund, ca să apară zeci de ani mai târziu ca o cometă pe cerul literaturii.

Gisbert își începu investigațiile în tăcere și discret, ca tot ceea ce făcea – cel puțin în domeniul artistic. Visul lui la o carieră de scriitor îmbătrânise odată cu el. Manuscrise nu mai trimitea de mult. Nopțile albe, când capsa coli prin centre de copiere, țineau de domeniul trecutului, la fel și toate acele lecturi inutile, în prezența unor pedanți literari cu degetele arătătoare îngălbenite de la fumat și fire de tutun printre dinți. Vreme de unsprezece ani lucrase la romanul său despre migratorii din epoca de piatră. Fiindcă nu primea altceva decât scrisori standard de refuz, tipărise în cele din urmă, cu mijloace proprii, capodopera vieții sale sub pseudonimul Travis Forster. Rezultatul direct fusese insolvența. Și încă șase ani de vegetat sub supravegherea judecătorului. Maldăre de exemplare necitite se adunaseră în micul lui apartament și până la urmă le dusese la reciclat, să fie transformate în celuloză pentru izolații. După ce-și încheiase cartea, încetase să mai scrie. Nuvelele și piesele sale de teatru, inclusiv radiofonic, rămăseseră în sertare. Se numea iarăși Gisbert Fasch și își ștersese pseudonimul din pașaport. Gata.

Acum lucra din nou ca profesor de germană pentru străini, majoritatea dintre ei africani. Îi ajuta să-și întemeieze o viață nouă. Trec vâslind Atlanticul, scapă de secetă, războaie și sărăcie, dar fără cunoștințe de limbă nu primesc dreptul de a rămâne pe tărâmul făgăduinței. Munca lui Gisbert era importantă și îi făcea plăcere. O meserie bună. Ca hobby scria recenzii de carte pe Amazon. Doar din cele pozitive, ca să fim bine înțeleși, recenziile negative le considera la fel de neproductive precum jegul de sub unghii. Însă asta o făcea sub vechiul său pseudonim, Travis Forster. În amintirea vremurilor de demult. Dar mulțumit de sine nu era.

Fasch călători pe urmele lui Henry prin toate capitalele europene, îl ascultă pe Henry la diverse simpozioane, îi studie rarele interviuri, îi analiză toate citatele. Stătură față în față în repetate rânduri, privirile li se întâlniră, dar Henry nu-l recunoscu. Pentru cineva care știa atât de bine firea omenească, Henry avea o memorie surprinzător de proastă când era vorba de persoane.

Henry ar fi putut umple hale întregi, dar pentru lecturile sale de autor opta întotdeauna pentru librării. Fasch era de față la fiecare dintre aceste lecturi. În primele rânduri se așezau aproape numai femei. Majoritatea, aflate la vârsta interesantă cuprinsă între treizeci și cincizeci de ani. Fasch vedea realmente cum sorb fiecare cuvințel de pe buzele lui Henry, cum li se umezesc coapsele ascultându-l, cum se lasă penetrate de textele lui, prefăcându-se în tot acest timp că au venit doar de dragul culturii. Aceste lecturi nu erau altceva decât un festival secret de lubrifiere.

Ce-i drept, textul era beton. Materialul cu care se producea Henry acolo era palpitant și scris fără niciun cuvânt de prisos. Când citea din cărțile sale cu nonșalanță, în pantofi făcuți la comandă și sacou de tweed, se simțea o undă de dezinteres, de genul celui pe care-l simțiseră, probabil, cezarii la vederea cununii de lauri. Nu citea expresiv, ci sec și fără patimă, de parcă și-ar fi dorit să rămână modest, să nu piardă ultimul tren spre casă și să se retragă iarăși în chilia lui de scriitor. Biet bătrân Henry, gândea Fasch, nici măcar să citești nu știi.

Când era vorba să dea autografe, Henry nu se grăbea. Făcea conversație și se lăsa fotografiat cu cititoarele care se topeau după el. Le fermeca pe toate, dar nu pleca acasă cu niciuna dintre ele. Fasch decise la un moment dat să facă testul cu turnesol și se așeză la coadă împreună cu cei care așteptau un autograf. Îi întinse lui Henry un exemplar din *Deosebita gravitate a vinovăției.*

— Pentru Gisbert Fasch, vă rog.

Henry își înălța privirea și se uită fix la el. Privirea unui leu îndopat, pe lângă care trec gazelele. Dădu amabil din cap și scrise: *Pentru Gisbert Fasch de la Henry Hayden.* Asta era. Nicio tresărire. Într-adevăr, îl uitase și pe el, și dinții pe care i-i spărsese, și compunerile pe care le copiase de la el. Cu atât mai bine.

Începând de atunci, Fasch evită să se mai întâlnească personal cu el, ca să nu-și pună în gardă dușmanul. În schimb, începu să adune toate informațiile răzlețite despre biografia pierdută a lui Henry Hayden de care putu să facă rost. Își găsise astfel o misiune care-l ținea complet ocupat. Se lăsă de fumat – un fleac. Începu iar să doarmă noaptea fără întrerupere și renunță la antidepresivele care, oricum, îl făceau să se îngrașe foarte tare. Nici părul nu-i mai cădea. Cine și-a găsit un dușman pe viață nu mai are nevoie de medic.

*

Henry se duse la prânz în oraș, își lăsă mașina într-o parcare subterană de lângă gară și aruncă telefonul roșu în coșul de gunoi de lângă automatul pentru tichetele de parcare. Urcând cu liftul, se întrebă dacă ar fi cazul să-i dăruiască lui Betty la despărțire un apartament, dar renunță la idee și mâncă o chiftea într-un fast-food de lângă parcare, unde se încălzeau iarna băieții care se prostituau. Lui Henry îi plăcea zona gării și îi plăceau chiftelele cu muștar iute. Aici nimeni nu-l recunoștea, în locul acesta domnea o disperare blândă. Ce cădea aici rămânea multă vreme pe jos.

Nici nu se punea problema să-i propună lui Betty să facă avort. Poate se va gândi și singură la asta; atunci, desigur, el va suporta costurile. „Să rămânem prieteni” era o formulă de rămas-bun la fel de deplasată; în fond, nu fuseseră niciodată prieteni. Dimpotrivă, el întotdeauna mai mult o dorise decât o plăcuse. Simțise și ea probabil

lucrul acesta, fiindcă de fiecare dată când pătrundea în ea, i se declanșa instinctul de apărare. În loc să-l primească, se apăra împotriva lui, lucru care pe el îl excita și mai mult; în fond orice contact sexual e într-o foarte mică măsură și un viol. Cum fusese conceput un copil în condițiile acestea rămânea un mister pentru Henry. În treacăt, Betty rezumase odată componenta sexuală a relației lor astfel: „Dacă tot nu ne contopim, Henry, atunci hai măcar să ne cocoloșim”.

Dar acum se terminase. Despărțirea trebuia să fie rapidă și definitivă, nicio speranță nu mai avea voie să dăinuie. Trebuia să aibă, în sfârșit, conștiința împăcată și să-și elibereze mintea pentru ceva nou. Da, îi va fi dor de ea. Chiar foarte mult. Dar abia după despărțire.

Vizavi de fast-food descoperi o casă de amanet. „Bani pe loc” scria pe ușa din sticlă antiglonț. Lui Henry îi plăcu această promisiune deșartă. Își termină chifteaua, își linse degetele și traversă strada cu pași elastici și avântați.

Ușa zăvorâtă se deschise cu un bâzâit. În spatele unor geamuri blindate stăteau doi bărbați cu ochelari și cercetau niște bijuterii. Îl mirosiră imediat că avea bani. Henry îi lăsă să-i arate un colier cu briliante, i se păru cam pompos, o despărțire nu e, în fond, un motiv de sărbătoare. O broșă ar fi mult prea demodată, dar niște cercei? La fel de nepotriviți. Dar când dădu să iasă din magazin, îi căzu privirea pe un Patek Philippe. Îi plăcu forma lui decentă, era elegant și practic, iar lui Betty îi plăceau lucrurile practice. Pe deasupra, ceasul era legat de o tragedie, ca orice obiect amanetat. Cine-și vinde ceasul dacă nu e nevoit s-o facă? Motivul fostului proprietar fusese poate nevoia, ura sau vreun secret întunecat. Indiferent care era explicația, povestea din spatele ceasului îl făcea să fie special. Henry îl cumpără. Dacă Betty i-l va arunca în față, putea oricum să i-l dăruiască Marthei cu ocazia aniversării căsniciei lor.

•

După-amiaza, ora patru. Cel mai frumos moment al zilei, când e prea târziu să te mai apuci de lucrurile rămase nefăcute, când lumina se îmblânzește și cuburile de gheață sclipesc în pahar. Îți îngădui să savurezi o băutură în locul somnului de după-amiază, îți ierți viciile, scrii scrisori invizibile și te refugiezi afară din această zi pierdută, trăită fără sens.

Henry se plimba prin zona pietonală cu magazinele și cafenelele ei. Își pusese o șapcă de baseball pe cap și niște ochelari de soare mari și întunecați, ca să arate ca o celebritate care nu vrea să fie recunoscută. Dar nu-l recunoscu nimeni. Ca în toate celelalte zile, Henry avea sentimentul că nu făcuse nimic important și nu se putea decide dacă era cazul să-și ofere sau nu o scurtă vizită într-o librărie. Din clădirile învecinate se revărsau acum oameni, majoritatea după o zi de muncă de opt ore. Trudiseră pentru o sumă ridicol de mică, își aduseseră contribuția, cu conștiinciozitate și simț al datoriei, la bunăstarea familiei și-a națiunii, și-și asigurau o pensie. Henry își dorea uneori să fie unul dintre ei, să aibă o viață normală, să știe cum te simți după o zi de muncă și să fie împăcat cu sine.

Intră într-o librărie. Pe masă, chiar lângă intrare, zări două dintre romanele sale, frumos expuse și înălțate pe un piedestal. Semnă pe furiș un exemplar și ieși din librărie. Mai avea trei ore. Într-un magazin pustiu cu materiale de construcții găsi o capcană pentru jderi și îl rugă pe vânzător să-i explice cum funcționează. Capcana era surprinzător de ieftină, lungă de peste un metru și prevăzută cu clape la ambele capete. Vânzătorul dădu jos capcana de pe raft.

— Acesta e hotelul nostru pentru jderi, spuse vânzătorul cu mândrie în glas.

Închise și deschise clapele.

— Lighioanele își iau camera în primire și n-o mai părăsesc niciodată.

Henry simți mirosul ființelor microscopice care populau limba gălbuie a vânzătorului. Cum naiba suporta amărâtul ăsta monotonia existenței sale printre toate boarfele astea? Ca să nu fie obligat să mai suporte o explicație, se refugie la casa de marcat. Mai avea două ore.

Într-un cinematograf dintr-un pasaj vizionă un film coreean, în care un bărbat petrece cincisprezece ani închis într-o cameră, fără să afle de ce. Henry se miră că încă nu i se întâmplase și lui același lucru. Cumpărase două bilete. Unul pentru sine, celălalt pentru capcana de jderi. Zăcea pe scaunul de lângă el ca un sicriu de copil. Înainte să se termine filmul și să se aprindă luminile, Henry luă cutia de lemn și se furișă afară. Sosise momentul.

•

Cu puțin înainte de ora șapte, Henry era din nou pe șosea, în drum spre faleză. Se însera deja. Nicio mașină nu venea din direcția opusă, iar ploaia cădea în șuvoaie transparente. După o stație de autobuz abandonată coti pe drumul forestier nisipos și rulă apoi lent, cu faza scurtă, peste plăcile de beton către faleză.

Ploaia se evapora pe pământul cald și se înălțau văluri de ceață. La marginea falezei, ascunsă în spatele ierburilor înalte, se întindea o suprafață protejată de pini împotriva vântului. Fundații vechi și bare de fier ruginite se ițeau dintre ierburi. Aici se aflase, poate, un vechi buncăr sau o stație meteorologică. Henry simți cum i se umezesc palmele și cum bătăile inimii i se întețesc. De îndată ce o va vedea pe Betty sosind, va urca în mașina ei și îi va spune imediat totul. Se uită la ceas, încă nu se făcuse ora opt. Totul trebuia să meargă repede. Mesajul lui va fi ca un cuțit tăios de măcelar, mânuit cu mână sigură, fără durere. Poate va țipa și-l va lovi; cu siguranță va plânge.

Autoturismul Subaru verde al lui Betty era deja acolo. La marginea falezei, ca de obicei. Henry stinse farurile și se apropie din spate de mașina ei. Îi zări silueta așezată la volan, luminată de micul bec de la oglinda retrovizoare, în mâna dreaptă ținea o țigară. Asculta, probabil, ca de obicei, muzică dată la maximum și nu-l observase încă. Să se lase odată naibii de fumat, gândi Henry, poate se lasă dacă îi fac cadou ceasul.

Când barele de protecție ale celor două mașini se atinseră, se simți o ușoară smucitură. Henry acceleră puțin. Maserati-ul împingea Subaru-ul lin înainte. Henry zări lămpile de frână luminând scurt, apoi mașina trecu peste marginea falezei și dispăru.

O vreme, Henry rămase nemișcat. Lăsă motorul pornit. Sper că nu s-a deschis airbagul, îi trecu prin minte, închise ochii și își sprijini capul de tetiera din piele. Acum sigur lovește în geamuri și încearcă să deschidă ușa. Acolo, jos, e întuneric, iar apa rece și sărată îi va grăbi moartea. Poate a murit deja în urma impactului cu apa. Copilul din burta ei nu va simți nimic; bietul de el, nici măcar nu știe că a trăit.

După vreo zece minute, redeschise ochii și opri motorul. Coborî să verifice. Ploaia îl udă imediat până la piele prin cămașă. Se opri la marginea falezei și privi în jos. Peretele stâncos era vertical, mașina căzuse drept în mare, fără să atingă stâncile. Nu se vedea nimic, marea înghițise deja mașina, marea neagră și indiferentă. Acesta ar fi fost momentul ideal pentru a sări după ea. Însă Henry nu simțea nimic în afară de ploaia rece și certitudinea că făcuse ceva ireversibil. Cercetă partea din față a mașinii sale. Plăcuța de înmatriculare era intactă. Își trecu degetul mare peste ea, picăturile de ploaie i se scurgeau în ochi. Acum era un criminal. Exact cum prevăzuse.

•

În drum spre casă opri la o benzinărie și își cumpără un pachet de gumă de mestecat ca să scape de gustul neplăcut din gură. Plăti cu bani gheață la o casieriță care semăna cu un iepure albinos ce reușise să evadeze dintr-un laborator. Se zări și pe sine în oglinda de supraveghere de deasupra casei de marcat. Ia te uită, își zise, arăt ca întotdeauna. Cel târziu mâine după-amiază cineva va anunța poliția. Oare cine? Probabil Moreany. Dragul de el, mereu își făcea griji, iar de lucrurile rele ești imediat sigur. Pe urmă vor începe așteptarea, speranța și frământarea – până la urmă toate sunt așa cum te-ai temut că o să fie, poate chiar mai rău. Cea mai neplăcută va fi așteptarea, de asta era convins.

Părinții și prietenii, îngrijorați, vor începe probabil să o caute primii, vor face rost de o cheie și vor intra în locuința lui Betty. Acolo va atârna, la vedere, prinsă cu piuneze pe panoul de plută de lângă frigider, imaginea ecografică a copilului său – ba nu, o femeie însărcinată nu atârnă așa ceva lângă frigider, o poartă mereu cu ea, în poșetă, de exemplu. Poate că Betty îi spusese ginecologului cine era tatăl. Dar de ce să o fi făcut? Doar nu conta. Apropo, de mult tot voia s-o întrebe pe Betty dacă ține un jurnal. Nu țin toate femeile un jurnal într-un anumit moment din viața lor? Și Betty, cu siguranță. Ar fi trebuit să o întrebe.

Henry aproape ajunsese lângă ușă, când auzi o voce.

— Hei, domnu'?

Henry se opri și se răsuci. Iepurele uriaș de la casă flutura în mână pachetul. Uitase guma de mestecat.

Henry se întoarse, luă pachetul și urcă în mașină. Femeia îl va ține minte. Mai devreme sau mai târziu se va înființa poliția la el. Era pregătit și avea să treacă toate examenele, căci nu avea ce să-și reproșeze. Făcuse ce trebuia făcut. Plecă acasă, să-i pregătească Marthei ceaiul de mușețel.

•

În camera Marthei era aprinsă lumina. Așadar urcase deja, pentru a-și întâmpina demonul nocturn al scrisului. Henry așeză încet capcana pentru jderi la piciorul scării și se furișă în bucătărie, să pună apa la fiert pentru ceai și să dea de mâncare câinelui. În imensa bucătărie era ordine ca întotdeauna. Poncho dădu din coadă, ca întotdeauna. Era liniște deplină, ca întotdeauna. Totul era ca întotdeauna. Pe urmă își aduse aminte de telefon. Încercă să-și amintească dacă scosese micuța cartelă SIM. Fusese distrat.

Dacă telefonul mai funcționa și Betty, aflată în acea situație îngrozitoare, îl sunase? Pe cine altul să sune? Doar nu putea ști că *el* era umbra întunecată care o împinsese din spate peste marginea falezei – cui i-ar trece una ca asta prin minte? Telefonul din coșul de gunoi de lângă automatul pentru tichetele de parcare sunase probabil, pentru că Henry nu-l închisese. Cineva îl auzise, poate, și răspunsese – dar nu, sub apă nu vorbești la telefon. Sub apă nimeni nu poate vorbi, apa rece îți intră în gură și în nas. Vrei să trăiești, te zbați, scoți bule de aer, te lupți și lovești cu mâinile până când îți sângerează – niciun om cu scaun la cap nu vorbește la telefon într-un asemenea moment. Sau da?

Henry se sprijini cu o mână de blatul din bucătărie și bău whisky direct din sticlă. Țigările. Betty arunca mereu în natură mucurile aprinse. De câte ori, enervat, nu stinsese el cu pantoful chestiile alea ca să nu ia foc pădurea? Se știe că primul lucru pe care-l adună criminaliștii sunt mucurile de țigară; orice copil știe asta de la televizor. Saliva lui Betty de pe ele era o dovadă evidentă. Și apoi mai era și lasagna pe care o vomitase el, plină ochi cu ADN de criminal. O jumătate de kilogram. La fel de bine ar fi putut să prindă de copaci un anunț cu poza și numărul lui de telefon. Era suficient ca poliția să descopere cui

aparținea voma. Nu era oare mai bine să telefoneze imediat unui avocat? Dar ce să-i spună? Că își omorâse, fără să o fi pus la cale, amanta? Că o făcuse fără nicio intenție, că uitase, pur și simplu, să frâneze?

Nimeni nu l-ar crede. Nu, dacă era să stea de vorbă cu cineva, atunci trebuia să vorbească mai întâi cu Martha, să-i explice totul, în fond pentru ea o făcuse. Martha sigur l-ar înțelege și l-ar ierta. Martha nu se supăra niciodată pe el. Poate de data asta… Dar sigur nu l-ar denunța. Biata de ea, cine ar mai avea grijă de ea, dacă el n-ar mai fi?

O inspirație de moment îl făcu să se apropie de fereastră. Încă mai ploua. Doar eu știu ce am făcut, își spuse Henry. Cine să-l suspecteze pe el? Și cine să caute taman pe faleză? Urme concludente de cauciucuri sigur nu mai erau de găsit. Asta era bine. Ploaia și marea erau aliatele lui, deși nu putuse niciodată s-o sufere nici pe una, nici pe cealaltă.

Henry se relaxă. Dacă stăteai să te gândești, ar fi putut fi un accident, ba nu, chiar *a fost* un accident. Fiindcă toate acestea s-ar fi întâmplat și fără el, greșeala îi aparținea lui Betty. O neatenție fatală. Oprise chiar la marginea falezei, nu băgase în viteză, nici măcar nu trăsese frâna de mână – distrată, cum sunt în general femeile. Rulase pur și simplu puțin prea departe. Cine să se gândească la altceva, cine să demonstreze contrariul? Și cine să o găsească vreodată?

Oarecum mai liniștit, Henry își încălță papucii de casă, luă sticla de whisky și coborî tiptil în pivnița cu vinuri, ca să savureze un trabuc. Nu că ar fi avut ceva de sărbătorit, dar tutunul e bun împotriva gândurilor sumbre. Se așeză pe taburetul de lemn, sub becul ce atârna din tavan, și fumă tot trabucul în pivniță. Ca atunci când fumase primul trabuc prost, rămas moștenire de la tatăl lui.

În noaptea aceea fatală, care marcase din punct de vedere psihologic sfârșitul copilăriei lui Henry,

tatăl său urcase beat la etaj, ca să-l pedepsească. Henry se ascunsese sub pat, pantalonii de pijama, uzi de urină, i se lipeau de coapse. Tatăl lui intrase în cameră, pufăind pe nări ca un taur, și respirația lui acră de la bere murdărea aerul. Nici măcar nu aprinsese lumina, ci își vârâse mâna sub pat și îl trăsese afară. Henry încă mai simțea strânsoarea dureroasă a mâinii lui, acea forță de neînchipuit cu care bătrânul îl apucase de bluza de pijama și pe urmă îi pipăise pantalonii.

— Iar ai făcut pe tine, copile?!

Bineînțeles că făcuse. În fiecare noapte făcea. Tatăl lui îl târâse după el afară din cameră, până la scară. Henry se agățase de balustradă și o strigase pe mama lui. Atunci bătrânul se înfuriase și mai tare, întețindu-și strânsoarea, Henry se ținuse de stâlpii balustradei – și atunci pânza pijamalei se sfâșiase și bărbatul solid se prăbușise cu o bufnitură pe scară până jos. Acolo rămăsese întins și nici nu se mai ridicase vreodată. Îl scoseseră din casă într-un sac negru de plastic și toți vecinii căscaseră gura. Ce avea să se întâmple ulterior urma să fie mult mai rău.

Astăzi, după atâția ani, Henry urcă beat turtă din pivnița cu vinuri, se împiedică de câinele adormit și căzu cu capul într-o parte. Văzu luminițe jucându-i prin fața ochilor.

Cineva sună la ușă. Poncho sări în patru labe și începu să latre. Henry se uită la ceas, era aproape unsprezece. Poliția, a fost primul lucru care i-a trecut prin minte – cum de veniseră atât de repede? Criminalistica modernă face adevărate minuni, asta se știe, dar cum dracu' aflaseră totul atât de repede? Poate că Betty sunase, totuși, din mașină. Nu la *el,* ci la poliție. Ultimul ei act de răzbunare. Acum casa era înconjurată, iar în câmp stăteau la pândă trăgători de elită. Mai bine rămânea acolo, întins pe jos, până când intrau în casă.

Mai rămase o vreme culcat și privi cum găurește mucul aprins al trabucului podeaua de lemn, dar

asta nu mai conta. Îi veni în minte grandioasa descriere dostoievskiană a ultimului minut al unui osândit la moarte în fața plutonului de execuție. Niciun minut nu va mai avea vreodată aceeași intensitate. Altfel nu-i prea plăcea Dostoievski, scria prea mult și poveștile lui erau întotdeauna atât de alambicate.

Iar se auzi soneria.

De data aceasta, energic, lung-lung-scurt, ca un semnal Morse. Și iar privi Henry în viitor. Imediat va coborî Martha. Ce groaznic, îi trecu lui Henry prin minte, ca Martha să fie de față când îi vor pune lui cătușe, când îi vor citi drepturile. Probabil îmi va împacheta periuța de dinți și niște lenjerie de schimb. Și în tot timpul ăsta sigur va plânge. De ce ai făcut-o? mă va întreba. Trebuie să găsesc răspunsul potrivit, își zise Henry și se ridică să deschidă ușa și să facă față inevitabilului.

Afară, în ploaie, stătea Betty.

•

Era singură. Palidă și gravă. Sub pelerina de ploaie purta acel taior pepit care îi venea atât de bine. Își prinsese părul blond în coc, cu siguranță fiindcă știa cât de mult îi plăcea lui. Arăta cât se poate de teafără și nevătămată și nu părea deloc supărată pe el.

— Henry, soția ta știe totul.

Auzind-o, pe Henry îl copleși un sentiment complicat. Pe de-o parte, bucurie. Da, se bucura că Martha știa și că Betty era teafără. Nicio zgârietură pe pielea ei impecabilă, nici măcar nu răcise în apa rece ca gheața, dar asta se putea întâmpla mai târziu. Pe de altă parte, era uluit. Cum reușise Betty să se salveze din mașina care se scufunda, fără să-și strice coafura? Trecuse pe acasă, din câte se părea, să se schimbe. Dar de ce venise acum la el, într-o dispoziție de zile mari, în loc să se ducă la poliție? Un mister. Mă rog, toate acestea aveau, desigur, o explicație firească.

— Ai băut, Henry?

— Eu? Da.
— Te-am sunat de cincizeci de ori, dar nu mi-ai răspuns.
Nu era niciun reproș în glasul ei, constată Henry. Ar fi putut pune pariu că Betty îi va face reproșuri, doar încercase să o omoare. În schimb, făcu un pas spre el și îl sărută pe gură. Sărutarea ei era mentolată. Era prima oară când Betty trecea pragul casei sale. Henry simți aroma de lăcrămioare a parfumului pe care i-l dăruise. Până și pentru asta mai avusese timp.
— Ce întuneric e aici. Te-ai lovit, scumpul meu?
— Am căzut.
— Sângerezi. Tu ai înțeles ce ți-am spus?
— Nu. Ce mi-ai spus?
— Ți-am spus: Martha a trecut adineaori pe la mine.
— Cine?
— Soția ta.
Betty îi vorbea acum ca unui copil. Lui Henry nu-i plăcea chestia asta, dar acum nu era momentul să se lege de fleacuri.
— Știe deja totul. De ce nu mi-ai spus?
Henry își auzea propria respirație.
— Ce știe Martha?
Betty râse cristalin.
— Nu face pe prostul. Știe de noi doi. Totul. Tot timpul a știut.
Henry se întrebă dacă nu era mai bine să coboare iar în pivniță, să vadă dacă nu cumva adormise fumând.
— I-ai povestit tu?
— Eu? Nu, *tu* i-ai spus totul.
Betty îi înfipse degetul arătător în piept. Încă o chestie care lui Henry nu-i plăcea absolut deloc.
— A trecut pe la mine. Pe acasă. Totul e mult mai simplu decât ne-am imaginat noi.
— De unde știe unde locuiești?
Pe Betty discuția asta începea s-o obosească. Își scoase pelerina de ploaie.

— Păi, numai de la tine poate ști. Era tristă, foarte furioasă și foarte îngrijorată din pricina ta. Am băut un ceai împreună, mi-a vorbit despre blocajul tău de creație. Să știi că te înțelege cu adevărat și ține la tine. Pe urmă a plecat spre faleză.

Ceva rece se încleștă în pieptul lui Henry. Pătrunse printre coastele lui și îl răscoli. Betty văzu cum devine pământiu.

*

În camera Marthei era ordine, ca întotdeauna. Lampa cu picior era aprinsă, o coală albă era trasă pe tamburul mașinii de scris, coșul de gunoi era gol. Patul ei era neatins, o carte zăcea deschisă pe pernă, costumul de baie zăcea lângă pat. Baia era pustie. Henry deschise fereastra. Jos, în ploaie, se afla Saabul alb al Marthei. Farurile erau aprinse, ștergătorul se mișca în sus și în jos. O strigă, dar Martha nu-i răspunse.

În timp ce cobora încet scara, zări pelerina de ploaie a lui Betty aruncată peste capcana pentru jderi. Pantofii ei înguști erau alături. În baia de serviciu era întuneric, ușa deschisă, nici în bucătărie nu ardea lumina. Ghidându-se după mirosul de țigară, Henry începu să străbată coridorul lambrisat spre atelierul său. Fără să scoată un sunet, Betty îi ieși în cale din întuneric.

— Ce s-a întâmplat, Henry?

— A dispărut. Martha a dispărut.

— *Cum* a dispărut? Așa, din senin?

— De ce ai venit aici?

— Am convenit cu Martha să schimbăm mașinile. Ea m-a rugat. Chiar nu s-a întors de atunci?

Betty dădu să treacă pe lângă el, să iasă din coridorul întunecat. Henry o apucă de braț.

— Ce cauți în atelierul meu?

— Mă doare! Am căutat-o pe Martha. Sigur se va întoarce. Nu-ți face griji.

Henry observă că nu mai ținea țigara în mână.

— Despre ce ați vorbit?

— Tu despre ce crezi că am vorbit? Păi, despre *tine.* Cred că am vorbit o oră despre tine. Martha te adoră. Pe urmă i-am spus unde ne întâlnim noi de obicei.

Henry o strânse și mai tare.

— De ce? *De ce* ai făcut asta?

Betty se zbătea să scape din strânsoare.

— Voia să te întâlnească. De aceea s-a dus la faleză.

Henry îi cercetă fața.

— Dar cum putea ea să găsească faleza?

— Păi, de-aia am schimbat mașinile. Fiindcă ea nu are GPS. N-ar fi găsit-o altfel, înțelegi? Să nu-mi spui că nu te-ai dus.

— Dă-mi o țigară.

— Te-ai dus, da?

— Da, m-am dus. Dă-mi o țigară.

Betty scoase o țigară din pachet și aprinse bricheta. Mâinile lui tremurau atât de tare, încât Betty trebui să i le țină. Privirea ei căzu asupra cutiei de lemn de lângă scară, dar nu întrebă nimic.

Nu încăpea îndoială, Martha era moartă. Ea se aflase în mașina pe care Henry o împinsese peste marginea falezei. Își distrusese singur viața și o omorâse pe singura persoană care-l iubise vreodată așa cum era el. Martha dispăruse și, odată cu ea, întreaga lui viață frumoasă. Imaginile îi reveniră în minte. Henry o văzu cum țipă fără glas și lovește în geamuri, cum încearcă să deschidă ușa și apa înghețată îi pătrunde în plămâni. O văzu pe Martha cum moare.

•

În timp ce o conduse pe Betty acasă, Henry simți cum începe să-i amorțească partea dreaptă a feței. Dinspre sprânceană, peste tâmplă, către ureche.

— I-ai spus despre copil?

— Nu. Nu știe nimic despre asta.

— Să nu mă minți, Betty!

— De ce te-aș minți?

— Ai sunat pe cineva, ai vorbit cu cineva?

— De ce mă întrebi? N-o să se mai întoarcă *niciodată*?

Betty stătea țeapănă lângă el, cu degetele încleștate.

Nu fuma, nu îl privea și nu mai punea nicio întrebare, cel puțin nu cu voce tare. Henry privea concentrat în față. Își imagina cum se întorsese deja acasă, omora câinele cu o lovitură în cap și golea bidoanele de benzină prin toată casa. Va începe cu afurisita de insulă de foraj, apoi va trece la cărți. Flăcările nu vor avea nevoie de mult timp. Pe urmă, scara de lemn. Focul se va întinde rapid la etaj, afurisitul de jder de sub acoperiș va arde și el. Asta se întâmplă când te strecori pe nesimțite în case străine.

— Să nu vorbești cu nimeni, auzi? Cu nimeni.

Apoi Betty coborî. Parcurse cei cincizeci de pași până la locuința ei și simți cum o urmărește privirea lui Henry.

Ploaia se mai domolise și toate ferestrele erau întunecate când Henry ajunse din nou acasă. Doar sus, în camera Marthei, ardea lumina. Deși știa că nu o va găsi, cercetă toată casa. Cu o certitudine înfrigurată, devenită deja durere fantomă, deschidea brusc uși, o striga pe nume, lumina cu lanterna pe după rafturi, prin dulapuri și unghere, de parcă totul n-ar fi fost decât un caraghios joc de-a v-ați ascunselea. Bineînțeles că ea nu răspundea, doar zăcea pe fundul mării, dar gândul era de-a dreptul insuportabil, de aceea o mai strigă de vreo zece ori.

În atelierul său dădu peste țigara stinsă a lui Betty. Jaluzelele erau coborâte, prea multe nu putuse ea să vadă, nu îndeajuns pentru a pricepe. Dar, oricum, se furișase în ciorapi în atelierul său ca să spioneze.

Duse Saabul Marthei în șură. Căută prin mașină; nu găsi decât un papuc vechi de lemn, niște hărți

îngălbenite și sticle goale. Interiorul mașinii mirosea a parfumul de lăcrămioare al lui Betty. Câinele îl urmă cu limba scoasă când ieși din șură cu o cazma și două bidoane cu benzină și se duse în bucătărie. Întâi voia să dea foc la casă și pe urmă să se arunce în fântâna din spatele capelei. Puse bidoanele jos, așeză cazmaua ascuțită pe blatul de lucru și bău tot restul de whisky din sticlă. De îndată ce era suficient de beat, voia să-l decapiteze pe Poncho cu cazmaua. Dar, oricât ar fi băut, tot treaz era. Chestia asta are gust de whisky, dar trebuie să fie apă, altfel aș fi deja beat, își zise. Luă mănușile de cauciuc din chiuvetă. Hai s-o facem și pe asta. Vino aici, jigodie.

Câinele spălase puțina. Henry umblă cu pași împleticiți prin casă, se lovi la fluierul piciorului și își schimbă planul.

Luă impermeabilul verde al Marthei, scoase rufele murdare din coș și îndesă lenjeria de corp, sandalele, cămașa și pantalonii într-o pungă de plastic. Pe urmă așeză cu grijă bicicleta ei pliabilă în portbagajul Maserati-ului și plecă. În oglinda retrovizoare văzu două puncte galbene strălucitoare. Erau ochii câinelui care privea în urma lui. Animalul știa totul.

•

Patru dimineața. Încă o oră până la răsăritul soarelui. Strada îngustă către plajă trecea prin localitate. Lumina puternică a lunii sclipea pe acoperișuri. Henry mergea lent și cu farurile stinse. În fața lui, o pisică traversă strada. În bot ducea prada nopții.

Suferind de insomnie, ca întotdeauna când era lună plină, Obradin stătea la geam și fuma, când Maserati-ul alunecă pe sub fereastra lui. Auzi torsul familiar al motorului și recunoscu forma sinuoasă a caroseriei. Nimeni nu merge fără motiv noaptea, cu farurile stinse, către port. Dacă Henry nu avea de gând să-și îmbarce mașina pe un transatlantic, trebuia să se întoarcă la un moment

dat pe același drum. În pat, lângă perete, Helga a lui se răsuci și întinse bâjbâind mâna cărnoasă după el, fără să se trezească. Obradin scoase luneta rusească pentru vedere nocturnă din cutia de tablă din dulap, deschise un nou pachet de țigări, se postă iar la geam și așteptă.

•

În spatele micului port pescăresc se întindea golful. Henry cără bicicleta de-a lungul plajei pietroase și o rezemă de stânca despicată, cum făcea Martha întotdeauna. Atârnă impermeabilul ei cu glugă peste ghidon și îi aranjă hainele cu grijă lângă bicicletă, cum ar fi făcut și Martha. Pe urmă privi marea care strălucea rece. Oare peștii îi devorau deja cadavrul sau era posibil ca apa să-l aducă până aici? Ar mai fi, oare, îmbrăcată? Ce treabă de amator am făcut, își zise Henry, oare ce motiv am avut? Eternul metronom al valurilor rostogolea pietrele înainte și înapoi, măcinându-le și transformându-le treptat în nisip. Martha iubise întotdeauna marea. De fapt, de ce?

•

Așa cum prevăzuse Obradin, Maserati-ul trecu iarăși, o jumătate de oră mai târziu, pe sub fereastra lui. Farurile erau tot stinse. În lumina verde, îl văzu pe Henry la volan. După ce chibzuise îndelung, Obradin ajunsese la concluzia că un poet poate avea numeroase motive să meargă noaptea fără lumini în port, de exemplu în căutarea unui *mot juste,* pentru a numi doar un singur motiv întemeiat. Căutarea cuvântului potrivit îl mânase pe Flaubert noaptea din casă, pe Proust în pat, pe Nietzsche la ospiciu – de ce naiba nu l-ar mâna și pe Henry Hayden undeva? O concluzie elegantă, care-i aduse lui Obradin o ușurare temporară. După ce se stinse zgomotul motorului, Obradin se întinse în pat lângă nevastă-sa și adormi imediat.

•

Cu puțin înainte de răsăritul soarelui, Henry era din nou acasă. Câinele îl aștepta în același loc.

Intră cu pași greoi după el în casă. Henry arse în șemineu costumul de baie al Marthei, se așeză în fotoliu și urmări cum se topește poliesterul într-o minge de foc. Fusese un chilipir, cumpărat pe promenadă în exorbitantul San Remo. Îi venea atât de bine, accentuându-i talia subțire, dar nu uscățivă. Îmbrăcată cu el, se învârtise în fața oglinzii și se bucurase ca un copil. Apoi băuseră împreună Campari și scriseseră vederi. Fericirea nu poate fi trăită decât în doi, gândise el atunci. Și acum se sfârșise. Carbonizată, o fărâmă întărită de plastic.

La căldura focului își simțea partea dreaptă a feței amorțită. Amorțeala se întinsese peste obraz până la nară. Își pipăi pielea cu vârfurile degetelor. Putrezesc, își spuse, putrezesc din interior spre exterior. Așa îmi trebuie.

În clipa următoare auzi deasupra sa râcâitul unor dinți ascuțiți.

6.

— Martha?

Henry se întoarse din grădină în casă. Își descălță cizmele de cauciuc și trase cu urechea. Era aproape nouă. De fapt, ar trebui să fie încă în pat, dar, în mod ciudat, bicicleta Marthei nu se afla la locul ei, lângă ușă, rezemată de peretele casei.

Pe plita din bucătărie fierbea deja tocana de legume. Henry dăduse o fugă până în grădină să aducă niște ceapă. O așeză pe blat lângă ceasul Patek Philippe, pe care îl ambalase frumos. Câinele îi adulmeca pantalonii.

— Unde-i Martha, Poncho?

Câinele își înclină capul. Ce vrei de la mine? părea să-l întrebe.

— Lasă că mă duc singur.

Henry urcă până la camera Marthei și bătu ușor în ușă.

— Martha?

Așeză o mână pe clanță și deschise cu grijă ușa.

— Scumpo? Te-ai trezit?

Lampa cu picior era aprinsă, patul neatins, o carte zăcea deschisă pe pernă. Câinele intră după Henry în cameră și adulmecă. Martha nu era nici în baie. Henry deschise larg fereastra, o strigă pe nume, dar ea nu-i răspunse. Era ciudat. Însă Henry nu-și făcea griji deocamdată. Poate era în șură.

Coborî scara puțin mai grăbit, își încălță iar cizmele de cauciuc și ieși din casă. Deschise poarta șurii, Saabul ei era încă acolo. Poate se trezise pur și simplu mai devreme, își luase bicicleta și se dusese la mare.

Henry închise la loc poarta șurii. Rămase pe loc câteva clipe, încercând să gândească. Doar știe că m-am trezit deja, doar n-o să plece așa, pur și simplu, fără să-mi dea de știre? Nu, n-ar face una ca asta. Henry decise să se ducă la mare să o caute.

Deschise portiera mașinii, lăsându-l pe Poncho să se așeze pe scaunul de lângă șofer. Câinelui îi plăcea la nebunie să meargă cu mașina. Dar de data asta nu se așeză pe scaun, ci se întinse pe jos, cu botul lipit de pământ. De regulă, nu făcea asta decât atunci când venea Henry cu furtunul să-l spele, după ce se tăvălise prin murdărie. Henry scoase din buzunar o bucată de carne uscată, o ținu în aer, dar câinele nu se clinti. Henry îi aruncă delicatesa, urcă la volan și porni motorul. Câinele știa totul.

•

Obradin tocmai ridica jaluzeaua din fața vitrinei, când Henry opri în fața magazinului său și coborî geamul.

— Obradin, n-ai văzut-o pe soția mea? A trecut cumva pe aici?

Obradin scutură din cap.

— N-am văzut-o decât pe a mea. Am cod. Vrei cod?

— Mai târziu.

— Ai prins jderul?

— Încă nu.

Henry conduse încet mai departe. În oglinda retrovizoare văzu că Obradin privea în urma lui. Înainte de port coti spre vest și ajunse într-un minut la golf. Vântul bătea dinspre mare, steagul roșu, care avertiza că sunt curenți periculoși, fâlfâia violent. Henry lăsă cheia în contact, coborî și parcurse pe plaja pietroasă cei o sută de metri până la mare. Bicicleta Marthei era tot acolo, sprijinită de stâncă. Dar impermeabilul ei verde nu mai atârna peste ghidon. Vântul împrăștiase hainele pe plajă, ici-colo atârna câte una printre stânci. Pe pietre văzu una dintre sandalele verzi de cauciuc ale Marthei, se aplecă și o ridică. Fire uscate de iarbă-de-mare zburau peste pietre. Valurile aveau acum culoarea cenușie, iar deasupra lor străluceau crestele albe de spumă.

Chiar la mal o văzu pe Martha, în impermeabilul ei verde.

Lui Henry îi stătu inima în loc, o fierbințeală îi urcă în gâtlej și genunchii i se înmuiară. Stătea cu spatele la el; era descultă și-și suflecase pantalonii. Părul îi era ascuns sub glugă. Tocmai se apleca să ridice o piatră. Henry alergă spre ea.

— Martha!

Femeia se întoarse speriată spre el. Henry rămase pe loc. Nu, nu era ea. Era mult mai tânără, avea obrajii îmbujorați de frig și zâmbea neliniștită.

— Îmi cer scuze. Am crezut că sunteți soția mea. E haina ei.

Femeia își dădu gluga jos și Henry observă că avea părul scurt, castaniu-roșcat. Nu părea să aibă nici măcar treizeci de ani și începu să-și descheie haina. Dacă Dumnezeu e una cu natura, gândi Henry, atunci nu avem niciun motiv să ne îndoim de existența Sa.

— Nu, lăsați.

Cu sandaua Marthei într-o mână, Henry își umbri ochii și scrută marea. Femeia îi urmări privirea.

— Căutați pe cineva?

— Pe soția mea. E cam de aceeași înălțime cu dumneavoastră și de aceeași vârstă cu mine.

Femeia privea acum la rândul ei în jur.

— Îmi pare rău, n-am văzut pe nimeni aici.

Un zâmbet, de parcă și-ar fi cerut scuze, îi dezveli dinții albi și gingiile tari și rozalii.

— De când stați aici?

— De o oră, poate chiar mai mult.

Henry arătă către stânca despicată din spatele lui.

— Acolo e bicicleta ei. Trebuie să fie și ea pe aici, pe undeva.

Henry o luă la fugă. Alerga de-a lungul țărmului și privea în larg. Tânăra privi și ea în jur, apoi

porni în direcția bicicletei, căutând printre stânci. Henry o văzu cu coada ochiului cum se apleacă să strângă hainele.

Henry alergă de la un capăt la celălalt al plajei și apa îi intră în cizme. Gâfâind, se întoarse în cele din urmă la bicicletă. Tânăra stătea pe un bolovan și în poală ținea strâns hainele adunate. Îl văzu pe Henry îngenunchind și acoperindu-și fața cu mâinile.

Femeia nu se mișcase de pe bolovan, când salvamarii coborâră din remorci bărcile pneumatice cu motor și le dădură drumul pe apă. Două ore mai târziu sosi un elicopter al marinei și începu să survoleze zona. Pescarii din localitate cercetară golful însoțiți de câini.

•

În pofida zgomotului pe care-l făcea motorul vechiului său vas de pescuit, Obradin auzi huruitul rotoarelor. Urcă prin fumul gros pe puntea *Drinei* sale și văzu cum se rotește jos, deasupra golfului, elicopterul masiv al marinei. Asta nu putea însemna decât că încercau să găsească vreun înecat sau un vas avariat. Obradin coborî iar prin fumul gros și opri motorul. N-avea s-o mai ducă mult. Pierduse deja serios din compresie și scuipa ulei. Îi sosise ceasul, iar Obradin habar n-avea de unde să facă rost de bani pentru un motor nou. *Drina* nu era un vas de pescuit în larg. De când nu se mai găseau heringi din belșug, ieșise tot mai departe în largul mării. Își chinuise fără milă bătrânul motor, chiar și atunci când marea era agitată, și acum motorul își dădea duhul.

•

Când Obradin ajunse la plajă și sări din mașină, îl văzu pe Henry stând în apă până la brâu; doi bărbați îl prinseseră de subsuori și îl trăgeau afară din valuri. Susținut de brațele lor, Henry parcurse scurta distanță până la ambulanță. Era livid și se împleticea. În goli se adunase deja jumătate din localitate, nimeni nu scotea un cuvânt, toți

gândeau același lucru. Obradin prinse privirea lui Henry; ochii lui erau negri precum cuarțul pe care-l topește un fulger în nisip.

Elenor Reens, primărița scundă, cu părul scurt, în haine galbene impermeabile, îi oferi lui Obradin luneta ei și rezumă situația.

— N-o să fie nicio înmormântare. E deja undeva, departe.

Obradin se uită prin lunetă în largul mării și își făcu semnul crucii. Altceva nu mai era de făcut.

Spre seară vântul începu să bată și mai tare. Două traulere cu reflectoare navigau de-a lungul coastei; li se alătură și un vas cu scafandri de la paza de coastă, deși nu mai era de mult nicio speranță. Pe la miezul nopții încheiară căutarea. Luminile din localitate se stinseră una după alta. Numai în crâșma din port se mai bău și se mai discută încă multă vreme despre ce se întâmplase. Nu exista persoană care să nu fie convinsă că soția tăcută și ștearsă a scriitorului fusese prinsă de un curent în timp ce făcea baie în mare și trasă în larg, unde se înecase în cele din urmă. Nimeni nu o cunoștea cu adevărat, fusese întotdeauna doar soția scriitorului. Nu venise decât rareori în localitate, să se plimbe sau să cumpere câte ceva. Indiferent de vreme, se dusese cu bicicleta în golf să facă baie, întotdeauna singură. Compasiunea oamenilor din localitate era îndreptată către bărbatul rămas singur, care trebuia să petreacă noaptea aceea fără soția lui, fără nimeni care să-l aline și fără speranța ca ea să se mai întoarcă vreodată.

7.

Nu există tăcere mai apăsătoare decât absența celuilalt. Tot ce înainte era familiar nu mai există. Simți că tăcerea aceasta e ostilă și plină de reproșuri. Mute, nălucile amintirii se ivesc și își încep jocul de imagini. Himerele și realitatea se amestecă, glasuri ne cheamă și trecutul se întoarce.

După ce închise ușa în urma lui, Henry rămase multă vreme în casa întunecată, încercând să deslușească zgomote. Nu mai era aceeași casă. Martha plecase, iar el rămăsese singur, captiv împreună cu un demon al conștiinței, care îl va ataca, fără nicio îndoială. Ucisese femeia greșită, se deposedase singur de toate, se distrusese printr-o faptă pripită, lipsită de orice necesitate și sens. Pedeapsa începuse deja, în fiecare zi amintirea se va trezi odată cu el și se va reînnoi. *Ca paznic al tainei tale nu-ți este îngăduit să fii vreodată imprudent*, așa își începuse Martha primul capitol din *Deosebita gravitate a vinovăției... nu-ți este îngăduit să te confesezi cuiva și să uiți vreodată.* Sigur se referise la el. La cine altcineva?

Reprezentația lui pe plajă fusese convingătoare. Întâlnirea cu tânăra femeie fusese un dar al hazardului, căci ce poate fi mai autentic decât hazardul? O femeie care nu bănuiește nimic adună pietre pe plajă și devine martora unei tragedii. Cercetează zona împreună cu cel înnebunit de durere, cheamă salvamarii și strânge hainele abandonate ale Marthei, plânge împreună cu el, suferă împreună cu el, observă totul cu atenție. *Asta* este autentic.

Mincinoșii știu că orice minciună trebuie să conțină un grăunte de adevăr pentru a fi convingătoare. Un strop de adevăr este deseori suficient și necesar, ca măslina din Martini.

Ideea de a o căuta pe Martha îi venise lui Henry în clipa în care voise să sune la poliție. Cu

receptorul deja în mână, îi trecuse prin minte că e mai bine să trăiești ceea ce vrei să crezi. Scornelile se uită repede, minciunile trebuie ținute minte. E un lucru dificil, căci cu trecerea timpului orice minciună devine o bombă nedetonată și, ca atare, primejdioasă. Henry știa asta. Deseori, minciunile uitate zac îndelung undeva, sub suprafață, și ruginesc treptat, fiindcă nimeni nu le bagă în seamă. Devii nepăsător, devii imprudent, uiți. Dar ceilalți nu uită. Prin urmare, cine nu mai știe unde zac minciunile uitate trebuie să evite întreaga zonă. Biografia lui Henry era împânzită de astfel de lucruri primejdioase și de aceea el nu pășea niciodată pe teritoriul trecutului său, fiindcă era un teritoriu minat. Ce ai trăit aievea îți protejează memoria de lungă durată. Bazându-se pe experiența aceasta, Henry pornise în căutarea soției sale moarte, ca să trăiască el însuși neliniștea crescândă și îngrijorarea pe care cu siguranță le-ar fi simțit orice soț cumsecade. Așa se face că se simțise cu adevărat foarte rău când îi cedaseră nervii pe plajă. Fusese copleșit de o groază reală, plânsese amarnic și din adâncul sufletului. Iar tânăra femeie văzuse totul. Deocamdată, totul mergea bine.

•

Încă mișcat de propria-i prestație, Henry se așeză pe capcana pentru jderi și își scoase cizmele pline de nisip. Din șosetele lui picura apă. Privi în susul scării. Primele trepte se mai distingeau încă în lumina slabă a lunii, pe când cele de sus dispăreau în beznă. Acolo, sus, nu mai locuia nimeni – cu excepția jderului – o să se ocupe el și de ăsta. De-acum înainte va trăi cu amintirile lui și niciun roman nu va mai apărea.

Henry sări în picioare. Romanul! Îi promisese lui Moreany că-i va da manuscrisul în august. Unde era manuscrisul? Uitase oare de el în toată agitația asta?

Se duse la etaj, urcând câte două trepte deodată. În fața ușii închise de la camera Marthei stătea întins câinele, cu botul pe labe. Manuscrisul nu se afla la locul său, pe măsuță, lângă mașina de scris. Coșul de gunoi era, ca de obicei, gol. Henry se uită sub pat, răscoli dulapul, patul, baia – nici urmă de manuscris. Deschise fereastra, își descheie cu un gest febril cămașa, era insuportabil de cald, și se așeză pe patul Marthei. Poncho intră cu pași greoi în cameră și se așeză la picioarele lui Henry.

Martha știuse tot. Înainte de a pleca la Betty, arsese romanul în șemineu – ba nu, mai rău, i-l trimisese lui Moreany. Recomandat, însoțit de câteva rânduri așternute pe o carte poștală cu scrisul ei frumos. Ceva de genul acesta:

> *Lectură plăcută, Claus. Henry nu a scris niciun rând din toate acestea, niciodată nu a scris nimic, nici măcar o compunere nu e în stare să scrie. Nu e o glumă, sunt cât se poate de serioasă. Singurul lucru pe care soțul meu a fost capabil să-l producă în toți anii noștri de căsnicie este un bastard. Dacă se va întâmpla ca tocmai tu, Betty, să redactezi ultimul meu roman, te asigur că acel copil din burta ta va ajunge și va sfârși la fel ca tatăl său. Din naștere lipsit de orice valoare, o ființă fără însemnătate. De altfel, Henry și-a ucis tatăl. Întreabă-l, când vei avea ocazia, unde e înmormântată mama lui. Am o rugăminte la dumneavoastră, Claus, dacă mâine nu voi mai fi în viață, să aveți bunăvoința de a anunța autoritățile.*

Henry se ridică de pe patul Marthei. Nu. Nu i-ar fi făcut ea una ca asta, nu-i stătea în fire să umble cu denunțuri. Ura ascunsă și dorința de răzbunare îi erau la fel de străine precum dorința de a fi celebră. Henry nici nu s-ar fi însurat cu o femeie cu asemenea porniri josnice. Răzbunarea Marthei

va fi tăcerea care se așternuse deja peste toate ca o pulbere otrăvitoare. Dar, ia stai puțin, râcâitul acela nesuferit revenise. Se auzea prin perete. Jderul trebuia să fie chiar deasupra lui.

Henry răscoli până în zori toată casa. În șemineu nu era nici urmă de cenușă, doar mici cocoloașe din costumul de baie topit al Marthei. Nici în gunoiul, triat cu grijă, din bucătărie nu era nimic. Într-un final renunță și se duse obosit și resemnat în dormitor să se culce. Pe pernă găsi manuscrisul. *Bezna albă* scria cu creionul pe pagina de titlu. Martha îi găsise un titlu. Era legat cu un elastic pentru borcane. Henry rupse elasticul. Ultimul capitol lipsea. *Iubitule* – scrisese Martha cu creionul pe ultima pagină –, *mai ai puțină răbdare. Bănuiești cum se va sfârși? Te sărut. Martha.*

*

Betty nu mai venea. Claus Moreany aruncă rezultatul ultimului RMN în sertarul biroului său și-l încuie. Metastazele migraseră deja dinspre șold către coloana vertebrală, dar mai avea timp. În august va primi manuscrisul lui Henry. Până la apariția cărții mai era suficient timp pentru un voiaj de nuntă la Veneția, la sfârșitul verii. Betty iubea Veneția. Iubea arta renascentistă, apa verde a lagunei și soarele Italiei. În calitate de soție va moșteni întreaga lui avere – de ce l-ar refuza? El, Moreany, nu va aștepta și nu va cere nimic în schimb, doar privilegiul de a se bucura puțin de prezența ei. Nu trebuia nici măcar să-l atingă. Scârba tinerilor față de emanațiile bătrânilor îi era încă familiară. Chiar recent simțise din nou mirosul bătrâneții, când împărțise loja de la operă cu o fostă colegă de liceu. Ceafa ei păroasă de taur ieșea bombată de sub rochia de seară, iar mirosul pe care îl emana trupul ei consumat îi distrusese lui Moreany tot spectacolul Traviatei. Îl chinuia nespus gândul că și el mirosea la fel și nu avea cum să evite acest lucru.

Moreany avea acum șaptezeci și unu de ani, era cu aproape patruzeci de ani mai în vârstă decât Betty. Nici nu se punea problema unei chimioterapii, fiindcă l-ar fi costat tot părul și ultimul rest de virilitate. Eventual ar mai câștiga un an, dar cu ce preț? Din fericire, cancerul își îndeplinea atât de tacticos opera distructivă, încât părea și el dornic de încă o călătorie la Veneția înainte de actul final. Moreany nu credea că va mai apuca vara următoare, cu atât mai puțin că va mai concepe un copil. Dar Betty era tânără, după moartea lui se va putea recăsători, va avea copii de la un alt bărbat și își va întemeia o familie. Copiii ei vor crește în casa lui Moreany, se vor juca în grădina lui, la umbra arțarilor pe care-i plantase tatăl său cu mult timp în urmă. Betty n-ar mai avea nicio grijă materială până la sfârșitul vieții și va conduce și proteja editura cu același devotament cu care își făcea încă de pe acum treaba. Claus Moreany era convins de asta.

Ușa biroului său lambrisat era deschisă, ca întotdeauna. Era ora zece. Nerăbdător, Moreany se ridică de la birou, pescui o foaie din cutia de lemn pentru corespondență internă și ieși în anticamera în care se afla secretara lui.

Honor Eisendraht se opri din corectură și se uită la foaia pe care i-o întindea Moreany. Stătea deja de peste douăzeci de ani în anticamera lui. După primii ani, cei buni, văzuse cum decade pe nesimțite editura, cum luptă Moreany împotriva vârstei și cum scade cifra de afaceri. Când intraseră pe minus, ea începuse să poarte culori vesele și să meargă la coafor, pentru a-i da speranță lui Moreany.

Honor credea în puterea semnelor invizibile, a celor care, precum niște indicatoare rutiere ascunse, îi îndrumă către un țel pe toți cei care caută cu adevărat. Rând pe rând, sistematic și discret, înlocuise calendarele cu motive sumbre din biroul lui Moreany, scosese din rafturi cărțile

din programul lor editorial care adunau praful prin librării și nu mai prepara de ani de zile decât cafea moka decafeinizată, cu un vârf de cardamom. Se spunea că efectul relaxant al acestei plante înrudite cu ghimbirul împiedicase deja unele războaie mondiale. Moreany nu remarcase nimic din toate aceste manevre destinate să aibă o influență pozitivă, ceea ce lui Honor îi întărea convingerea că dozele ei erau cele ideale. Moreany se simțea vizibil mai bine de când semiîntunericul umbros al biroului său mirosea decent a mentă maghrebiană și lemn de santal, iar florile de pe masa lui de scris nu mai apucau să se ofilească.

În pofida intervenției ei blânde, editura se apropia cu pași mari de faliment. Energia cu care Moreany dusese atâta vreme afacerea mai departe scădea. Honor ajunsese să se ocupe de corespondența lui personală și preluase, de asemenea, partea cea mai importantă – controlul contabilității. Înțelegerea intuitivă a cifrelor este un dar care nu poate fi învățat sau dobândit. În partitura unui bilanț contabil anual, Honor vedea organizarea procesuală a unei companii, descoperea surse de venit din vânzarea licențelor și a drepturilor de ecranizare. Nu-i scăpase faptul că, ani la rând, Moreany înregistrase pierderi. Remarcase, de asemenea, că își pregătea dispozițiile testamentare și că mergea periodic la medic. Se iviră primii investitori. Mirosiseră sânge și își aduseseră și revizorii contabili cu ei. În vreme ce vulturii ăștia evaluau deja din priviri inventarul, Honor le servea fursecuri și cafea fiartă cu apa stătută din vazele cu flori. Ea se așeza în anticameră și aștepta. Nu dura mult până când primul dintre ei o întreba unde se află toaleta. Și nici că se mai întorcea de acolo.

Și totuși, după cum stăteau lucrurile, sfârșitul editurii nu mai era decât o problemă de timp. Speranța mută a lui Honor că va veni și vremea ei, când se va afla alături de Moreany, pieri în

momentul când femeia aceea vanitoasă, ignorantă și mult prea tânără se ivi în anticamera ei cu manuscrisul romanului *Frank Ellis* sub braț.

Din câte își dădea seama Honor, femeia aceasta avea jumătate din vârsta ei. Betty era alunecoasă, voluptuoasă și frumoasă. Purta, ca pe o declarație de război fățișă, o fustă scurtă, în carouri albe și negre. Țevile de tun ale coapselor ei îl ținteau pe Moreany, care se ridică de la masa de scris când Betty intră în biroul lui. Împotriva obiceiului său, Moreany închise ușa după numai câteva cuvinte. A fost o zi îngrozitor de lungă. Femeia aceea rămase mai bine de trei ore în biroul lui Moreany. Honor își auzi șeful telefonând, fără să ceară să i se facă legătura ca de obicei din anticameră, ci formând numărul direct de la aparatul lui – și ăsta era un semn rău. În cele din urmă ieși agitat în anticameră, cu manuscrisul în mână și o rugă să facă rost de șampanie. Din biroul lui venea un iz de țigări și lăcrămioare. Honor văzu piciorul lui Betty, învelit în ciorapul de mătase, legănându-se din scaunul de lemn masiv al lui Moreany.

Honor se duse la supermarketul din colț, cumpără șampanie și făcu rost de niște pahare de la cantină. Pe ea nu o invitară să bea șampanie. După încheierea programului aerisi anticamera și făcu ordine în biroul lui Moreany. Spălă paharele, goli scrumiera plină de pe masa lui și numără chiștoacele cu urme de ruj. Era douăzeci și trei martie. Moreany uitase că era ziua ei. Cel mai mare dușman al unui bărbat este el însuși; al unei femei este cealaltă femeie.

Succesul pe care-l avu romanul *Frank Ellis* schimbă totul. Moreany înflori. Betty venea zi de zi la un știu ce discuții. O saluta ca pe o servitoare, *Bună ziua, Honor,* cu o cordialitate arogantă, și închidea în urma ei ușa de la biroul lui Moreany. Doar parfumul ei scârbos și ieftin de lăcrămioare mai stăruia în anticameră.

Despre dracena se spune că ar îndeplini dorințele nerostite. Honor cumpără o dracena și o puse la fereastra biroului ei. Planta dădea frunze în formă de spadă, ca niște mici pumnale și, într-adevăr, după o jumătate de an, vizitele lui Betty se mai răriră. Honor văzu primele flori cu parfum suav ale dracenei. „Betty își ia de lucru acasă”, o lămurea Moreany cu o față nu foarte fericită. Honor nici nu voia să știe ce lucra Betty. Pricepuse și el, așadar, că era prea bătrân pentru ea. Sau, și mai bine, Betty își găsise un alt bărbat, un cățel prost care căzuse victimă feromonilor ei. Ușa de la biroul lui Moreany rămânea din nou întredeschisă – dracena înflorea.

— Încă n-a venit Betty? întrebă Moreany, ținând foaia aceea în mână.

Honor Eisendraht se ridică, se duse la fereastră și aruncă o privire jos, în parcare.

— Mașina ei nu-i aici.

Moreany se enervă. De ce își trădase nerăbdarea inimii, în loc să se uite singur pe fereastră? În clipa aceea intră pe ușă Betty. Purta un costum gri-verzui care îi sublinia talia fenomenală. Arăta puțin obosită și mai palidă decât de obicei.

— Scuze, Claus, m-a lăsat mașina. A trebuit să vin cu una închiriată.

Honor Eisendraht luă cunoștință de faptul că scuzele lui Betty nu i se adresau ei. Femeile nu se mai onorau de mult cu vreo privire. Moreany se retrase în biroul său ca să nu se ude, fiindcă, de îndată ce masa de aer cald a lui Betty întâlnea zona de joasă presiune a lui Honor, începea să plouă în anticameră.

Betty închise ca de obicei ușa în urma ei și așeză două referate de lectură pe biroul lui Moreany. Scoase din pachet inevitabila țigară mentolată, Moreany îi oferi foc.

— Am vorbit ieri cu Henry. Manuscrisul lui va fi gata în august. Te-a sunat?

— Pe mine? Nu.

— A dat de înțeles că are dificultăți cu finalul.

Betty inhală fumul.

— Nu le are oricine? Vreau să zic, nu *trebuie* să le ai, nu e ceva absolut normal?

— Nu se poate decide.

— A spus el asta? Cum adică?

Honor aduse cafeaua, iar cei doi așteptară în tăcere ca ea să dispară. Moreany remarcă niște fire de nisip uscat pe tocul drept al lui Betty. Privirea lui zăbovi puțin asupra vinișoarelor de pe glezna ei.

— Caută-l, Betty. Poate are nevoie de ajutor.

Ea ridică din umeri.

— Pot să încerc, dar cine-l poate ajuta pe Beethoven la a IX-a, hm?

Moreany râse. Mărită-te cu mine, în clipa asta! îi veni să strige. Lasă-mă să-ți sărut picioarele, să-ți ating sânii, să-ți pieptăn părul auriu! Dar nu spuse nimic. Betty stinse țigara fumată pe jumătate în scrumiera de alamă pe care Moreany o așezase special pentru ea pe birou. El era nefumător. Betty nu observase încă.

— Ce e cu mașina ta?

— N-a vrut să pornească azi-dimineață. Poate am lăsat luminile aprinse.

— Ai timp să mă însoțești la Veneția?

Ea nu păru deosebit de bucuroasă și-și păstră expresia gravă.

— Când?

Telefonul de pe masa lui Moreany începu să bâzâie. Luminița albă pâlpâia, Honor încerca să-i facă legătura. Moreany o ignoră.

— Ce e cu mașina ta?

— M-ai mai întrebat o dată. Nu vrea să pornească. Nu răspunzi?

Deci Veneția.

Moreany ridică receptorul.

— Faceți-mi legătura, Honor.

Moreany îi șopti lui Betty că pe fir era Henry, dar ea știa deja.

— Henry, dragul meu, ce mai faci?

Moreany ascultă un timp. Betty văzu cum i se posomorăște chipul. Auzea vocea gravă a lui Henry; vorbea rar.

— Vin imediat.

Moreany așeză încet receptorul la loc și privi în pământ, ca și cum ar fi căutat un răspuns pierdut.

— Ce s-a întâmplat?

— Soția lui Henry s-a înecat.

— Când?

— Ieri-noapte.

— Nu se poate.

— S-a înecat. Tocmai mi-a spus el. Adineaori.

— Noaptea? *Ieri*-noapte?

Moreany își ridică privirea din pământ.

— Trebuie să mă duc imediat la el.

Betty îi întinse lui Moreany pardesiul, în vreme ce se întreba în sinea ei dacă Henry știa deja că Martha e moartă atunci când ea îi înapoiase mașina pe care o condusese soția lui. Ar mai fi fugit atunci în camera ei s-o caute?

Honor Eisendraht intră în birou și se așeză, pământie la față, în scaunul din lemn masiv al lui Moreany, care era rezervat oaspeților de seamă.

— Ați auzit desigur totul, Honor. Vă rog să-mi contramandați toate întâlnirile, și pe cele de mâine. Betty…

— Da?

— Va trebui să amânăm Veneția. Te rog să mă însoțești.

Honor urmări pe fereastră cum urcară amândoi în Jaguarul verde-închis al lui Moreany. El îi deschise portiera și așteptă să urce ea întâi. Honor scoase din poșetă cărțile de Tarot și le amestecă bine. Trase apoi o carte și o așeză în fața ei, pe masă. Era Turnul. O carte cât se poate de nefavorabilă.

•

Nu scoaseră niciun cuvânt pe tot parcursul drumului de o oră. Moreany conducea repede și

concentrat. Cu decenii în urmă ieșise pe locul al doilea la cursa Mille Miglia și acum era, încă, un șofer excelent. Mașina rula silențios, doar când vira ticăia semnalizatorul. Betty avea o senzație de greață tot mai acută și se întrebă dacă era frica sau doar un simptom al sarcinii. Vizita neașteptată a Marthei nu fusese una amicală.

— Vreau să știți, îi spusese Martha încă de la ușă, că nu vă urăsc. Bărbatul pe care îl iubim amândouă trece printr-o criză gravă. Nu poate încheia romanul, îl văd cum suferă.

Martha fusese înduioșător de senină cât timp stătuse pe canapeaua lui Betty. Vorbise despre cum iubirea se transformă în amiciție, despre ani frumoși și schimbări care nu pot fi amânate. Se știe că cei disperați se liniștesc odată ce s-au hotărât să facă ultimul pas. Bucuria anticipată a morții izbăvitoare le crește buna dispoziție.

Betty coborî geamul. De ce s-a aruncat Martha abia ieri-noapte în mare, dacă știa totul de atâta timp? Poate a vrut, totuși, să se răzbune. A vrut să ne distrugă fericirea cu sinuciderea ei, își zise Betty. Se prea poate ca Henry s-o învinovățească pe ea pentru moartea Marthei. Cum va reacționa Moreany când va afla toate astea? Veneția ar fi acum ideală. Suficient de departe pentru a reflecta, suficient de aproape pentru a reveni în trei ore lângă Henry. Iarăși o crampă puternică în burtă. Copilul lui. Se afla în ea, creștea, deja îi trimitea semnale. Va fi numai al ei.

8.

Cadavrul plutea cu fața în jos și brațele depărtate, paralel cu linia țărmului. Un pui de cormoran ateriză pe spatele său, întinse aripile și își uscă penele. Pasărea trecu pe lângă cuterul lui Obradin și pluti mai departe, purtată de curent, înspre limba de pământ al cărei vârf nordic se ițea din mare la distanță de câțiva kilometri.

Obradin ieșise pe mare nu pentru a pescui, ci pentru a-și face ordine în gânduri. Înainta încet, pentru a-și cruța motorul care gâfâia. Când țărmul ieși din raza lui de vedere, opri motorul și lăsă cuterul să plutească în voia curentului. Se așeză la proră să fumeze o papiroasă bosniacă. Era posibil să se fi înșelat. Atunci nu fusese mașina lui Henry cea pe care o recunoscuse atât de clar în noaptea trecută. Prin urmare, nici bărbatul de la volan nu fusese Henry, ci o sosie a acestuia în Maserati-ul furat. Așadar nu fusese decât un vis îngrijorător de precis, inclusiv țigările fumate, pe care soția lui, Helga, le adunase de pe pervaz și i le așezase pe noptieră.

Și chiar dacă nu se înșelase, ceea ce, dintr-un anumit punct de vedere părea probabil, de ce n-ar conduce un bărbat noaptea, cu farurile stinse, unde vrea el și de ce nu s-ar îneca soția lui unde vrea ea și oricând vrea ea? O coincidență fără nicio legătură logică și care, pe deasupra, nu interesează pe nimeni. Dar chestiunea cu bicicleta…

Înainte de răsăritul soarelui, după numai o oră de somn, Obradin se trezi și se dădu imediat jos din pat. Se îmbrăcă în tăcere și, câteva minute mai târziu, se afla în port. *Drina* se legăna molcom lângă dig. Obradin verifică odgoanele și plasele strânse cu sfori, deschise și închise toate spiraiurile, se asigură că ancora era la locul ei, coborî dintr-un salt pe dig și se cățără pe

stabilopozii pe care-i stivuiseră în ultimele luni de război condamnații la muncă silnică.

Soarele răsări și Obradin parcurse pe jos cele câteva sute de metri până la plajă. Recunoscu bicicleta Marthei, care se sprijinea de o stâncă – doar Martha trecea în fiecare zi cu ea pe lângă magazinul lui în drum spre golf. Dar niciodată înainte de ora amiezii. Hainele ei se aflau, frumos împăturite, lângă bicicletă. Obradin își feri ochii cu mâna de razele orbitoare ale soarelui care răsărea. După ce se uită în zadar după soția lui Henry, se întoarse pe cuterul său.

•

Obradin urmări cu privirea cormoranul care zbura deasupra catargului în direcția țărmului. Apoi porni din nou motorul. Curentul îl purtase câteva mile în larg. Se întoarse fără grabă în port, își legă *Drina* și, puțin mai târziu, trecu pragul magazinului său.

— Motorul își dă duhul, spuse. Fără cuter putem să ne îngropăm.

Fără niciun alt cuvânt trecu pe lângă Helga, care vorbea, ca de obicei, la telefon, în loc să lucreze, deschise chepengul de lemn din podea și dispăru în pivniță. Reveni de acolo cu un butoi de șliboviță pe umăr și închise chepengul cu piciorul.

Helga acoperi receptorul cu o mână.

— Ce ai de gând?

— Tu ce crezi?

— Dar magazinul?

— Închidem.

— Cu ciorba de pește ce facem?

— Nu facem nimic.

— Când te întorci?

Obradin se duse în spatele tejghelei la Helga, îi mângâie cu degetele păroase obrazul și o sărută pe gură de rămas-bun.

— Știi tu când.

După numai câteva minute, Helga îi telefonă paznicului de vânătoare și medicului din

localitatea învecinată. Amândoi să fie pe fază, cam în două ore va sosi iar momentul. Medicul își pregăti geanta, paznicul de vânătoare își deschise dulapul de arme și luă de acolo o pușcă specială.

*

Henry stătea în fața casei, palid și nebărbierit, în cizme de cauciuc, cu cămașa scoasă din pantaloni. Se sprijinea într-o lopată, când Jaguarul lui Moreany se ivi de după dâmb. Mașina lăsa în urma ei un nor de praf. Henry văzu deja de departe că Moreany nu era singur. Poncho fugi în întâmpinarea mașinii și lătră țopăind în jurul ei. Lângă șofer, Henry o văzu pe Betty. Nu părea că ar vrea să coboare. Curios, Poncho se ridică în două labe și adulmecă geamul lateral al Jaguarului.

Bărbații se îmbrățișară în tăcere. Obrajii rozalii și netezi, cu perciuni albi, ai lui Moreany miroseau a Old Spice. Henry privi în direcția lui Betty, care rămăsese în mașină. De ce nu cobora? îi mărturisise deja totul lui Moreany? Moreany se desprinse de Henry; avea ochii roșii.

— Nici nu știu ce să spun.

Henry îl bătu ușor pe umăr.

— Ce să spui?

— Am rugat-o pe Betty să mă însoțească. Era la mine în birou când ai sunat.

Henry deschise portiera Jaguarului și îi întinse lui Betty mâna. Din mașină se revărsă un parfum de lăcrămioare. Când Henry o îmbrățișă, Betty simți strânsoarea lui puternică, de avertizare, iar bărbia lui nerasă îi zgârie obrazul. Se sărutară ca frații și crampele din burta ei se întețiră.

— Încearcă, te rog, să nu mă urăști, iubitule.

— Te iubesc. Cum se simte copilul nostru?

— Tocmai s-a mișcat. Îl simt.

— I-ai spus lui Moreany ceva despre noi?

— Bineînțeles că nu. Ești sigur că a murit?

Henry o privi mirat.

— Vrei să se întoarcă? o întrebă în șoaptă.

În atelierul lui Henry aerul era stătut și mirosea a fum. Manuscrisul se afla pe biroul lui Henry, lângă mașina de scris. Stiloul lui era așezat deasupra, iar lângă el se vedea un elastic rupt. Jaluzelele din fața imenselor ferestre panoramice erau închise pe jumătate, iar însemnări și hârtii mototolite stăteau risipite pe toată podeaua.

Henry fusese ocupat toată dimineața să-și redecoreze atelierul, să-l facă să pară un loc unde domnea o dezordine creatoare. Aranjase conform unui design bine gândit mici teancuri de cărți necitite, presărate ici-colo cu câte un semn de carte. Nu lipseau nici măcar ceașca de cafea pe jumătate plină și capătul mușcat de trabuc. Toate gazetele de sport și revistele pentru bărbați dispăruseră. La final, înghesuise insula de foraj într-un colț, sub tabloul cu copii grăsani al lui Botero. Arăta ca un adevărat atelier de lucru. Cu excepția manuscrisului, toate îi aparțineau lui.

Betty zări imediat manuscrisul și porni spre el cu mâna întinsă.

— Nu-l atinge!

Betty rămase pe loc.

— Te rog, nu. Încă nu e gata.

— Îmi pare rău. Tu scrii la *mașină*?

— Da. De ce nu?

— Ai o copie a textului, nu? interveni Moreany.

— Încă nu. Ăsta e originalul. Seara îl pun în seif.

Moreany și Betty schimbară o privire.

— Asta e cam riscant, Henry, ca să mă exprim eufemistic.

Henry deschise o sticlă de whisky single malt și umplu trei pahare. Moreany dispăru scurt la toaleta de serviciu; mersul lui era nesigur. Betty își plimbă privirea în jur. Încăperea fusese foarte ordonată când o cercetase în întuneric, cu o noapte înainte. Acum era dezordine și mirosea pătrunzător a tutun. Examină pătura câinelui, plină de păr, întinsă lângă scaunul de birou, și coșul de gunoi care dădea pe

dinafară de hârtii cu idei abandonate: probabil că numai jumătate din el valora deja câteva milioane. În întuneric văzuse insula de foraj stând în spațiu ca o construcție nedefinită; acum dispăruse.

Moreany reveni în încăpere. Arăta și mai rău, iar mâinile îi miroseau a săpun. Henry îi oferi un pahar.

— Gheată?

— Un cub, dacă ai.

— Martha n-a lăsat niciun bilet, începu Henry să povestească după ce se întoarse cu gheața din bucătărie. Bicicleta ei era pe plajă.

Moreany învârtea cu degetul arătător cubul de gheață din pahar.

— *Tu* ai găsit-o?

— N-a găsit-o nimeni. Curentul a purtat-o în larg. Sandalele ei de cauciuc, lucrurile ei, bicicleta, toate au rămas pe plajă.

— Pe plajă? întrebă Betty.

Henry îi remarcă privirea uimită.

— Da. Jos, în micul golf de lângă port, unde obișnuiește să înoate.

Henry luă o dușcă zdravănă de whisky, supse puțin cubul de gheață și îl scuipă apoi la loc în pahar. Nu pare să sufere prea mult, gândi Betty, dar cum arată suferința?

— La amiază, când am văzut că nu s-a întors încă, am coborât la plajă. La țărm stătea o femeie în haina verde a Marthei, dar nu era ea.

Henry remarcă din nou privirea surprinsă a lui Betty.

— Vântul a aruncat haina Marthei pe plajă. Femeii îi era frig și a îmbrăcat-o.

— Câți ani avea?

— Ceva mai tânără decât tine.

— O cunoști?

— Nu. Are vreo importanță?

Moreany își drese glasul.

— Mă iertați dacă spun acum cu voce tare ce gândesc, dar e chiar exclus ca Martha să mai

trăiască? Vreau să zic, nu e posibil să i se fi întâmplat ceva ieșit din comun?

— Ce anume? întrebă Henry.

— Păi… voi trăiți aici fără niciun fel de protecție. Ar fi posibil ca Martha – Moreany făcu o scurtă pauză, pentru a-și exprima temerile cu băgare de seamă – să fi fost răpită, ca să te șantajeze pe tine, nu?

— Cine e atât de prost, Claus? Orice om cu scaun la cap m-ar răpi *pe mine* și ar șantaja-o pe Martha, nu?

Betty își aprinse o țigară și închise capacul brichetei cu un pocnet ostentativ.

— Există asemenea oameni, Henry. Oameni proști, răi.

Lui Henry nu-i plăcu tonul ei.

— Cine ar putea fi?

O vreme nu se auzi niciun sunet în încăpere. Henry vedea cum iese fumul, ca respirația unui balaur, din nările înguste ale lui Betty. Îl pedepsea, fiindcă știa că minte.

— Cine a sunat la poliție? întrerupse Moreany tăcerea.

— Deocamdată nimeni.

— Sun eu, spuse Moreany și își pipăi buzunarele.

Henry lăsă paharul din mână.

— Cred că ar fi mai bine să sun eu.

Henry se duse în bucătărie să sune la poliție. Ar fi trebuit s-o facă de mult. Ce supărător. Uitase, pur și simplu.

•

Betty se juca în grădină cu câinele, în vreme ce Moreany și Henry așteptau în bucătărie să vină poliția. Câinele sărea pe lângă ea, iar Betty îi arunca bățul. Printre câini trebuie să se fi răspândit zvonul că oamenii aruncă neobosit bețe și mingi, dacă le aduci de fiecare dată înapoi. Soarele făcea să strălucească pielea impecabilă a lui Betty, iar pe

cer nu era nici urmă de nor. Cei doi bărbați o priveau, fiecare absorbit de propriile sale gânduri.

Henry observă că Moreany se ținea, clătinându-se ușor, de blatul din bucătărie. Îmbătrânise în ultimele luni și slăbise. Picături minuscule de sudoare îi sclipeau la rădăcina părului. Degetele lui erau reci când Henry îi oferi paharul cu whisky.

— Vrei să mănânci ceva, Claus? Am făcut supă de linte. O încălzesc într-un minut.

Fără să-i mai aștepte răspunsul, scoase din frigider castronul cu supă de linte, desprinse cu grijă folia de pe el și îl mirosi cu precauție.

— Nu e ziua potrivită să vorbesc despre asta, Henry, dar am vrut s-o cer pe Betty în căsătorie.

— Pe cine?

Henry îi întoarse spatele lui Moreany, așeză castronul în cuptorul cu microunde și se întrebă dacă era o veste rea sau una absurd de bună. În ușa de sticlă a cuptorului vedea oglindită silueta distorsionată a lui Moreany.

— Ai auzit bine, vreau să mă căsătoresc cu Betty. Știu că sunt prea bătrân pentru ea, dar o iubesc. Ce zici?

Henry aruncă o privire pe fereastră. Betty nu se mai vedea.

— Asta a fost *astăzi*?

— Adineaori, în biroul meu. Intră, dau s-o întreb dacă vrea să se mărite cu mine și nu sunt în stare să scot un cuvânt. O întreb, în schimb, de două ori ce e cu mașina ei. Nu e ridicol?

N-am meritat atâta noroc, își zise Henry.

— Ce e cu mașina ei?

— Are o problemă. Și pe urmă ai sunat tu, după care a fost prea târziu.

— Ce problemă are la mașină?

— Întreab-o. Eu nu știu.

Din nou, Henry privi în viitor. Presupunând că această improbabilă coincidență fericită se va produce cu adevărat și Betty se va căsători cu Moreany, atunci bineînțeles că el ar fi nașul lor de

cununie. Betty ar naște copilul lui, cu siguranță un copil frumos. El, Henry, ar deveni nașul propriului său copil, cu siguranță cel mai bun unchi din lume. Toate aceste probleme *interumane* ar fi, cel puțin parțial, rezolvate. Dar cum să-i arăți lui Betty care e avantajul unei anacronice căsătorii de conveniență? Cu bucuria tăinuită a unui căutător de aur care a găsit o pepită cât pumnul, Henry îi așeză prietenului și editorului său ambele mâini pe umeri.

— Mă bucur pentru tine, Claus. Nu e niciodată prea târziu. Ascultă-ți inima și întreab-o.

Moreany îl strânse pe Henry în brațe. Până și în această situație disperată, Henry avea generozitatea de a se bucura de fericirea altcuiva. Moreany nu reuși să spună nimic, atât de mișcat era.

Cuptorul cu microunde scoase un țiuit. Henry luă farfuria cu supă și o așeză cu grijă în fața lui Moreany, pe masă. Și el era vizibil mișcat.

— Vrei și o felie de pâine?

*

Incisivii lui Obradin zăceau în nisipul umed din pivniță. Scara abruptă, pe care oricum nu se putea coborî decât cu spatele, era acum alunecoasă din cauza salivei amestecate cu sânge. Cu puțin timp înainte, Obradin spărsese ușa de sticlă a magazinului său de pește, probabil fiindcă nu-și găsise cheia, și aterizase pe verticală în încercarea de a scoate un al doilea butoi din pivniță.

O grămadă mare de rahat lângă butoaiele cu șliboviță arăta faptul că Obradin se aflase în pivniță între orele unsprezece ale dimineții și douăsprezece ale amiezii. La ora amiezii deschidea crâșma din port, unde Obradin mai lăsase un dinte, asta fiindcă ideea lui despre efectuarea de plăți fără numerar nu coincidea cu cea a crâșmarului. După cum se dovedi mai târziu, dintele era cariat și, oricum, tot ar fi trebuit să i-l scoată. Niciunul

dintre bărbații care sosiseră în goana mare nu reușise să-l îmblânzească pe sârbul turbat.

În cele din urmă îl nimeri o săgeată tranchilizantă din pușca paznicului de vânătoare. Deși narcoticul numit „Hellabrunner Mischung” era dozat ca pentru un rinocer, lui Obradin îi mai rămase suficient timp pentru a cânta imnul național al Serbiei, înainte de a se prăbuși într-un somn vecin cu moartea.

Soția lui, Helga, care prevăzuse cu exactitate modul de desfășurare și durata crizei, îl aștepta împreună cu medicul, în fața magazinului de pește, pe soțul ei, pe care i-l aduseră mai mult mort decât viu. Îți frângea inima s-o vezi pe Helga cum suferă. În douăzeci de ani de căsnicie trăise șase asemenea atacuri, fără să le afle vreodată cauza. Crizele erau la fel de imposibil de prevăzut precum cutremurele. Obradin afirma că nu-și mai amintește ce le declanșase, ceea ce, din punct de vedere toxicologic, nici nu era de mirare. Medicul constată diverse hematoame și pierderea câtorva dinți, dar în rest, funcții vitale normale. Bărbații îl transportară în patul său matrimonial, unde rămase deocamdată întins.

•

Afară lătra Poncho. Venea o mașină. Henry observă că nu era poliția. Pe platforma unui automobil pick-up se înălța ca un monument, legată cu o funie albastră, bicicleta Marthei. Henry văzuse bicicleta de nenumărate ori, fără să simtă vreodată ceva. Ce să simți, în fond, la vederea unei biciclete vechi, ruginite? Dar de data aceasta era altfel. Ghidonul strâmb, cu o lampă veche, arăta spre el. Rugina de pe axul șeii strălucea ca sângele închegat; și mai era și spița aceea ruptă pe care el n-o înlocuise.

La volan se afla Elenor Reens, primărița, și lângă ea, tânăra de pe plajă. Avea o șapcă de baseball pe cap, pe cozorocul căreia își ridicase ochelarii de soare. Elenor coborî și luă de pe

bancheta din spate lucrurile Marthei, frumos ambalate. Sandalele de cauciuc și haina verde erau într-o pungă. Le așeză pe toate pe capotă.

— Spuneți-ne ce putem face pentru dumneavoastră. Orice. Puteți apela oricând la noi. Vorbesc în numele nostru, al tuturor, întreaga localitate este cu gândul alături de dumneavoastră și soția dumneavoastră.

— Vă mulțumesc.

Elenor remarcă privirea lui Henry.

— E fiica mea, Sonja.

Sonja deschise șovăielnic portiera, coborî, ocoli mașina pentru a ajunge la Henry și îi strânse mâna întinsă. Purta teniși albi și jeanși decolorați, iar haina ei kaki era încheiată până la gât, de parcă i-ar fi fost frig. Mâna ei era rece și îngustă, ochii aveau o seriozitate albastră ca topazul, iar conturul buzelor era parcă trasat cu o pensulă fină. Afrodita nu se dă în lături de la nimic pentru a mă chinui, gândi Henry.

— Cum aș fi putut uita? Ne cunoaștem deja, spuse el.

Sonja dădu din cap. Henry avu impresia că ar fi vrut să-i spună ceva, dar că era imposibil în prezența mamei ei.

Elenor se întoarse la mașină.

— Ah, era să uit. Obradin a luat-o iar razna. Paznicul de vânătoare l-a potolit cu un tranchilizant.

*

Orice ucigaș ar trebui să știe că, fiind știința care se ocupă cu cercetarea infracțiunilor, criminalistica modernă este foarte cuprinzătoare. Când dispare o persoană, faptul acesta este anchetat, iar investigațiile merg în *toate* direcțiile, până când sunt elucidate toate împrejurările respectivei dispariții. Lucrul acesta prezintă importanță pentru ucigaș în măsura în care el trebuie să se aștepte la o anchetă care poate dura mult timp și care nu tolerează nicio contradicție logică.

Un ucigaș trebuie să fie vigilent. Inamicul lui este detaliul. Un cuvânt nechibzuit, un fleac pe care l-a uitat, o greșeală aparent nesemnificativă, care poate distruge totul. El trebuie să păstreze vie amintirea faptei sale și să și-o evoce zi de zi și, în același timp, să păstreze tăcerea. Or, tăcerea este împotriva firii umane. Să păstrezi un secret nu e ușor. Să taci o viață întreagă e o tortură. Din acest punct de vedere, ucigașul este supus pedepsei încă din ziua săvârșirii infracțiunii.

Îndeosebi aceia dintre noi care își ucid soțul/ soția trebuie să ia în calcul faptul că un profit personal datorat dispariției soțului/ soției, indiferent dacă e vorba despre o asigurare de viață sau dorința firească de libertate, va atrage după sine o anchetă și mai temeinică.

Nimeni nu era mai conștient de toate acestea decât Henry. În timpul liber de care beneficia din belșug, își însușise cunoștințe de criminalistică și aflase, printre altele, că poliția contactează, în cazurile de deces neelucidate, companiile de asigurări. După cum știe oricine, acestora nu le face nicio plăcere să înapoieze banii pe care au apucat să-i încaseze. Indiferent dacă este vorba despre sume mari sau mici. Dacă optează, totuși, pentru plată, aceasta trebuie înțeleasă ca un act de grațiere. Când e vorba să plătească o sumă de bani beneficiarului unei asigurări de viață în caz de deces, asigurătorii devin foarte scrupuloși și își asmut detectivii. Cu privire la acești specialiști trebuie emis un avertisment, căci ei nu sunt în niciun caz neutri, ci lucrează în baza unui comision. Ei știu că toată lumea joacă teatru și, drept urmare, nu caută adevărul, ci întotdeauna ceea ce nu e adevărat. Acești domni consideră omorul, simularea și autoprovocarea de daune drept înșelăciuni privind asigurările; aici n-ai loc de întors. Ei neagă astfel imensa povară psihică pe care o implică lupta pentru existență, iar plata unei polițe de asigurare este pentru ei echivalentă cu

triumful răului. Omorul trebuie, în principiu, să arate ca un accident. Lucrul acesta este mai dificil decât pare inițial, fiindcă și un accident are antecedente, cauze explicabile și nu se produce așa, din senin. Dar despre toate acestea vom vorbi pe larg mai încolo.

La drept vorbind, decesul Marthei nu fusese o crimă, ci un accident. Totuși, Henry făcuse două greșeli esențiale. Omisese să cheme imediat poliția, iar soarta mașinii lui Betty nu trebuia să aibă nicio legătură cu el. Indiferent ce afla poliția, la urmă trebuia să existe certitudinea că el, Henry, nu avea niciun folos de pe urma dispariției Marthei.

Și acesta era adevărul gol-goluț. Nu exista nicio asigurare de viață în beneficiul lui, doar una în beneficiul ei, Henry nu moștenea nimic de la ea, căci nu Martha era bogată, ci el. Ea nici nu fusese o persoană publică, ci întotdeauna numai el. Până aici, toate bune. Dat fiind că era expert în minciuni și în tertipuri, Henry putea fi sigur că i se va da crezare atâta timp cât va minți. Doar cu adevărul trebuia să umble cu grijă.

Așeză hainele ambalate ale Marthei pe blatul din bucătărie. Își luă apoi rămas-bun de la Moreany și Betty, care se întorceau împreună la editură. Henry îi conduse până la mașină, îi îmbrățișă pe amândoi cu afecțiune și cu însuflețire, și îi șopti lui Betty la despărțire:

— Reclamă la poliție furtul mașinii, îți explic eu totul mai târziu.

La plecare, Betty îi făcu semn cu mâna. Acum sunt la cheremul ei, își zise Henry și îi făcu la rândul său semn cu mâna.

*

Jenssen era un tânăr polițist cu părul de culoarea chihlimbarului și ochi albaștri spălăciți. Strămoșii lui fuseseră vikingi; Henry remarcă asta imediat. Avea o statură atletică, era evident că practica

artele marțiale, iar mâna lui îngrijită era ciudat de dolofană. Citise romanele lui Henry, era un mare admirator al *Deosebitei greutăți a vinovăției* și i-ar fi plăcut să lucreze ca reporter criminalist, dar din păcate nu știa să scrie, după cum îi spuse lui Henry. Păi, cine știe să scrie? își zise el.

— Eroii dumneavoastră acționează, domnule Hayden, spuse Jenssen cu admirație, imediat după ce se salutară. Tot timpul se întâmplă câte ceva. Și niciodată nu știi ce va urma. Lucruri stranii, secrete întunecate, pretutindeni pândesc primejdii și infractori inteligenți.

Henry îl găsi din prima clipă simpatic. Colega lui Jenssen, aflată mereu cu o jumătate de pas în urma acestuia, nu i se păru foarte amabilă. Era slăbănoagă și, după toate aparențele, necalificată, căci nu cunoștea niciunul dintre romanele lui Henry.

— Aveți o fotografie a soției dumneavoastră? îl întrebă ea, fără să vădească vreo urmă de simpatie sau înțelegere.

Henry se duse în biroul său și aduse o fotografie cu
Martha și el în concediu în Portugalia. Polițista o studie îndelung, de parcă ar fi vrut să se strecoare în ea. Fața ei ascuțită, cu ochii apropiați și sprâncenele împreunate, dese ca o barbă, îi amintea lui Henry de un oposum. Poate i se ivea ocazia să o cupleze cu jderul de sub acoperișul lui, ar fi putut ieși niște copii interesanți. Șuvițele argintii din părul ei de culoare închisă dădeau de înțeles că precauția profesională o cam înăcrise.

Femeia îi dădu fotografia lui Jenssen și inhală iscoditoare aerul din încăpere, fapt care îl enervă pe Henry. Filtra din aer moleculele vinovăției și fricii pe care le degaja el? Orice câine simte mirosul fricii, unii chiar și pe cel al epilepsiei sau cancerului. De ce nu și pe cel al vinovăției? Astfel de emisii plutesc cu siguranță în jurul oricărui om care se teme să fie descoperit sau pedepsit. Din

fericire, încă n-au fost inventate aparate suficient de sensibile pentru a măsura asemenea molecule. Dar mai e timp.

Bănuiala lui Henry se accentuă când femeia se aplecă în bucătărie deasupra lucrurilor Marthei, mirosindu-le.

— Ce culoare are costumul ei de baie?

— Albastru? Ce mirosiți acolo? întrebă Henry.

— Putem să le luăm cu noi? primi drept răspuns.

— Mi le înapoiați? Sunt lucruri foarte personale.

— Cât de frecvent mergea soția dumneavoastră să înoate în mare?

Stilul ei de a nu răspunde la întrebările lui îl călca pe nervi.

— Soția mea se duce zilnic să înoate. Chiar și iarna, pe ninsoare. E o înotătoare excelentă. Înotați și dumneavoastră?

— Cunoaște-ți marea de aici?

— Numai din vedere. Eu nu intru în apă.

Jenssen începu să-și etaleze cunoștințele despre navigație, lucru moștenit fără îndoială de la strămoșii lui, și să descrie puternicii curenți nord-vestici. Deseori, după accidente de natație, marea aduce papuci, îndeosebi papuci de plastic. Unii ajung până în Groenlanda, iar uneori mai e și câte un picior înăuntru. Henry își aminti ce-i povestise Obradin, că uneori vedea papuci fără stăpân plutind pe mare. Își aminti de Obradin. De ce nu venise să-și prezinte condoleanțele?

— Dar soția dumneavoastră nu a avut sandale de baie în picioare când a intrat în apă.

Cu degetul uscățiv ca o gheară, oposumul arăta către sandalele Marthei. Henry simți că se sufocă în clipa în care își dădu seama ce greșeală făcuse. Nu gândise. Logic era ca Martha să fi intrat în apă *cu* sandalele în picioare, cum de rămăseseră pe plajă?

— Vă spun sincer că asta mă miră și pe mine, replică el, soția mea își încalță *întotdeauna*

sandalele de cauciuc când intră în apă, din cauza pietrelor tăioase. Are picioare sensibile.

— E posibil, interveni Jenssen, care remarcase stoicismul cu care vorbea Henry la timpul prezent, ca valurile să-i fi adus papucii la țărm și vântul să-i fi aruncat pe plajă. De aceea i-ați și găsit acolo.

Bună explicație. Tipul îi devenea tot mai simpatic lui Henry. Decise să-și asume un risc.

— Dumneavoastră, domnule Jenssen, vă pricepeți la asemenea lucruri. E posibil ca soția mea să fi fost răpită?

Polițistul se încruntă.

— V-a contactat cineva?

Henry scutură din cap.

— Ați plăti prețul de răscumpărare pentru soția dumneavoastră? întrebă colega cea urâcioasă.

Întrebarea aceasta era un indiciu că avea simțul mirosului mult mai bine dezvoltat decât materia cenușie. Bineînțeles că ar plăti! Nicio sumă n-ar fi prea mare pentru a-și recăpăta soția.

— Banii nu contează, răspunse Henry prudent.

— Soția dumneavoastră a lăsat vreo scrisoare de adio?

Of, ce oameni inculți! N-o cunoșteau pe Martha. Ea nu și-ar fi anunțat în scris sinuciderea, ca să nu mai vorbim de justificarea unui asemenea gest. Tot ce făcea ea făcea fără să se justifice, la ea totul era *l'art pour l'art.* În afară de asta, ar fi fost în opoziție cu simțul ei fin pentru dramă să anunțe ceva ce avea, oricum, să se întâmple.

— Nu. Nu voia să-și ia adio, sigur nu voia. Nici de la mine, nici de la viață.

— Suferea de depresie, lua medicamente?

— Râde mult și îi place să mănânce pește, dacă la asta vă referiți.

Polițistul își trecu gânditor o mână prin părul de culoarea untului. Umor nu avea.

— Dacă îmi permiteți să vă întreb deschis, nu aveați probleme conjugale și nici nu aveați de gând să divorțați, nu? Întreb și eu așa.

Henry își pipăi pielea de sub ochiul drept. Senzația de amorțeală revenea.

— Nici vorbă. Niciodată.

•

Henry îi conduse apoi pe cei doi prin toate încăperile din casă. Vorbea încet, răspundea la toate întrebările, le descrise amănunțit și în conformitate cu adevărul cum își căutase soția, le povesti cum gătise pentru ea cu o seară înainte și izbucni în lacrimi când se opri în fața patului ei gol.

Henry vorbea în continuare despre Martha la timpul prezent, ca și cum soția lui ar mai fi fost încă în viață. În încheiere îi conduse prin pivniță, grajduri, șură, grădină și capelă. Le dădu polițiștilor o cutie veche de carton pentru lucrurile Marthei și îi ajută să urce bicicleta ei în mașina de poliție.

Jenssen îi întinse lui Henry o carte de vizită.

— Vă rog să mă anunțați de îndată ce găsiți ceva, spuse Henry când își luară rămas-bun. Indiferent ce ar fi.

După ce plecară, aduse din șură un baros greu și începu să dărâme peretele din spatele patului Marthei.

9.

Ceva nu era adevărat în povestea lui Henry. Martha nu se înecase în apropierea plajei. Betty credea că Martha nu se mai întorsese acasă de pe faleză. Un lucru era cert: Subaru-ul ei rămânea în continuare dispărut, cine știe, poate ruginea undeva pe fundul mării, cu Martha la volan. Astfel, era și ea implicată în toată povestea aceasta. La drept vorbind, purta chiar o parte din vină pentru moartea Marthei; doar îi luase bărbatul. Sau acesta îi fusese destinul? Dacă s-ar găsi mașina, ar urma o mulțime de întrebări incomode. Betty decise să privească deocamdată latura pozitivă a întregii povești. Moartea Marthei îi deschidea calea unei vieți alături de Henry și de copilul lor.

Își aminti că Henry îi spusese odată că cine își împlinește visurile trebuie să și trăiască împreună cu ele. Rostite de el, cuvintele acestea sunaseră ca și cum fericirea ar fi o experiență traumatizantă, pe care niciodată n-o vei putea înțelege pe de-a-ntregul. În ceea ce-l privea, Henry nu mai avea visuri, adăugase el atunci, realizase totul. În rest, Henry nu prea divulga nimic despre sine. Despre trecutul lui nu vorbea niciodată, ca și cum ar fi fost ceva neplăcut ce trebuia ascuns înainte de sosirea musafirilor. Când povestea totuși ceva, o făcea din perioada în care Betty îl cunoștea deja. Betty avea impresia că Henry își selectează trecutul în funcție de interlocutor și de ocazie, îl răsucea ca pe un caleidoscop și arăta astfel de fiecare dată o altă imagine a acestuia.

Moreany o ceruse în căsătorie în Jaguar, în parcarea din fața sediului editurii. Îi vorbise deschis despre sentimentele lui și despre moștenirea averii sale atunci când el nu va mai fi. Betty fusese surprinsă și realmente mișcată, la care se adăugase o senzație de greață crescândă, și îi ceruse un timp de gândire, lucru pe care ulterior îl

regretase, căci nu avea la ce să se gândească. Se despărțiseră în parcare cu un sărut pe obraz. Moreany traversase însuflețit parcarea, iar Betty își descuiase mașina închiriată, ca să se ducă la poliție. Dintr-o veche obișnuință își înălțase privirea către fereastra de la etajul al treilea. Acolo, la fereastră, stătea Honor Eisendraht.

•

Honor rupse o frunză a dracenei și o mototoli între degete. Văzuse sărutul din fața Jaguarului, vedea cum traversează Moreany parcarea cu pași avântați și simțea o nevoie imperioasă de a se zgâria pe față. Odinioară, când începuse să lucreze pentru Moreany, fusese și ea tânără și demnă de a fi dorită. De ce oare, în toți anii cât stătuse pe scaunul ei de birou, de ce oare tăcuse, îl servise și așteptase, până când apăruse în mod inevitabil una mai tânără care să-i ia totul? După cum se știe, cele mai grave greșeli pe care le facem sunt cele pe care nu le observăm.

Moreany intră gâfâind în anticameră; probabil urcase pe scări, nu cu liftul. Honor se întrebă dacă Moreany credea cu adevărat că moartea va face o excepție în cazul lui și îi va dărui o zi în plus în schimbul acestui ridicol exercițiu.

— Au găsit-o pe sărmana femeie? întrebă Honor.

Moreany înțelese imediat la cine se referea.

— Nu. A prins-o probabil un curent, n-o vor mai găsi niciodată.

Moreany intră în biroul său. Ușa o lăsă, ca de obicei, deschisă. Honor auzi foșnete de hârtii. Se ridică de pe scaun, își netezi fusta și intră în biroul lui. Moreany căuta cu febrilitate printre lucrurile de pe masa de scris, iar respirația nu i se liniștise încă.

— Cum se simte domnul Hayden?

— Uimitor de bine, răspunse Moreany. Uimitor.

— Pot să fac ceva? Să pregătesc o declarație pentru presă?

Moreany se opri și se sprijini cu amândouă mâinile pe masă.

— Honor, ar fi grozav. Scrieți, vă rog, doar „decedată”, fără detalii, și puneți-mi-o acolo.

— Vă fac un ceai de valeriană.

— Nu e nevoie. Trebuie să plec iar.

— Un anume domn Fasch v-a căutat de trei ori la telefon.

— Cine e?

— Spunea că e un fost coleg de școală al domnului Hayden.

•

Honor Eisendraht așteptă la fereastră ca Moreany să urce în mașină și să plece. Intră apoi în biroul lui. Își turnă întâi un whisky dublu din carafa de pe măsuța din abanos și se așeză apoi la masa lui. „Va trebui să amânăm Veneția”, îi spusese Moreany lui Betty, după ce aflase vestea morții Marthei Hayden. Da, comentă Honor în sinea ei, duceți-vă, cum să nu. Acolo e o *laguna morta.* Acolo am să te aștept eu pe tine, Betty, târfă afurisită, să-ți fac de petrecanie.

Honor goli paharul și începu să cotrobăie prin sertarele mesei de scris. Scoase un fir de păr blond și o muscă grasă, moartă din suportul pentru pixuri. Căuta documente de călătorie, bilete de avion sau vreo rezervare de hotel la Veneția. Sertarul din mijloc era încuiat. Honor bâjbâi pe sub mapa din piele de pe birou, găsi cheia și descuie. În afara unor notițe și relatări decupate din ziare, dădu peste o cutie goală de medicamente și niște bani. Dedesubt era un plic galben, de format A5, pe care nu scria nimic. Nu era lipit. Honor îl deschise cu grijă. Înăuntru erau două imagini RMN ale vertebrelor lombare ale lui Moreany și rezultatul histologic al tumorilor care îi invadaseră coloana vertebrală.

Cu rezultatul în mână, Honor dădu fuga în anticameră, amestecă pachetul de cărți de Tarot și

o întoarse pe prima. Turnul, iarăși. Acum nu mai avea nicio îndoială.

•

Betty reclamă la secția de poliție furtul Subaru-ului. Când completă sub privirea cercetătoare a funcționarului formularul pentru asigurare, simți că o dor sânii și că i se face din nou greață. Nu-și mai amintea când mâncase ultima dată. Câteva clipe mai târziu vomită o zeamă acrișoară la pisoarul bărbaților, fiindcă toaleta femeilor era ocupată. Motivul pentru starea de greață nu era cererea în căsătorie a lui Moreany, nici povestea absurdă a lui Henry despre moartea soției lui, care se înecase în apropierea plajei. Motivul era categoric copilul din burta ei. Nu-l mai putea ascunde multă vreme. Trebuia să discute neapărat cu Henry despre felul în care vor proceda în continuare.

Ieși din secția de poliție pe ușa metalică de siguranță și se rezemă de zidul din cărămidă, încălzit de soare, scoase cu un gest mecanic o țigară din pachet, și-o aprinse și trase adânc în piept. Fumul acela mentolat avea un gust scârbos. Betty aruncă țigara cu pachet cu tot pe stradă și își cumpără de la chioșc un ziar.

Soția scriitorului Henry Hayden s-a înecat, scria în josul primei pagini, cu caractere destul de mici. Era o simplă mențiune fără fotografie. Betty își căută telefonul în poșetă și-l sună pe Henry. Fiindcă știa că nu avea robot, insistă. Henry nu răspunse. Betty mai așteptă un minut și încercă din nou.

•

Lighioana îl mușcase. Henry își spălă rana sub jetul de apă și o cercetă. Dinții aceia ascuțiți pătrunseseră până la os și îi lăsaseră niște mici găuri vineții deasupra încheieturii. Jos, în bucătărie, suna telefonul. Henry îl ignoră și se privi în oglinda din baia Marthei.

Fața lui era înnegrită de praf, în păr îi atârnau larve uscate și pânze de păianjen. Arăta ca Indiana Jones fără pălărie. La urechea stângă avea o crustă de sânge, maioul era sfâșiat, brațele, burta și picioarele îi erau pline cu așchii de lemn.

După ce spărsese cu barosul, cuprins de o pornire războinică, peretele din spatele patului Marthei, se dusese, înarmat cu un mic harpon, pe urmele jderului. O manevră complet absurdă, pe care Sigmund Freud o numește pe bună dreptate un „act simptomatic”, căci „exprimă ceva ce subiectul însuși nu bănuiește în el și, de regulă, nu intenționează să comunice, ci să păstreze pentru sine”. Parcă poți s-o iei cuiva în nume de rău!

Între țigle și izolație se întindea un spațiu gol, îngust. Henry se strecurase sub acoperiș prin gaura din perete și se târâse, ca un soldat, pe burtă, pe scândurile aspre. Din când în când se oprea, ciulea urechile și înainta puțin câte puțin. Simțea mirosul emanațiilor animalului. După o vreme auzi sunetul ghearelor încovoiate pe lemn, întinse coarda harponului, își stinse lanterna frontală și așteptă, ținându-și respirația.

Dar și jderul e vânător. Vedea, auzea și mirosea mai bine decât Henry, și acesta era habitatul lui. Animalul simțea primejdia, nu ieșea din ascunzătoarea sa, instinctul îl apăra. Animalele nu înțeleg multe, dar știu totul. Oamenii se înșală fiindcă au încredere; își caută singuri pieirea, fiindcă speră. Animalele nu speră, nu privesc în viitor și nu se îndoiesc de sine. De aceea nu ieșea jderul din ascunzătoarea sa.

Henry dădu peste coji de ou, pene, oase și excremente cu un miros pătrunzător. Erau încă moi și uleioase. Pe măsură ce înainta de-a bușilea prin labirintul vechilor grinzi de stejar, i se înfigeau în piele așchii lungi de lemn. Dar el nu băga în seamă durerea. Cu atât mai bine, își spunea, dacă lighioana asta afurisită simte mirosul sângelui

meu, poate face o greșeală și vine mai aproape. Dar lighioana aceea afurisită – ia-o de unde nu-i.

La un moment dat, Henry constată că nu mai știa unde se află. Camera Marthei era pe latura vestică a casei, acoperișul avea acolo o lungime de mai bine de treizeci de metri. El înaintase pe brânci poate vreo douăzeci de metri. Vântul șuiera de undeva, dintr-o crăpătură și îi sufla în nas insecte uscate. Îi veni să strănute și încercă să se răsucească în locul acela strâmt. Ocupat cu manevra de întoarcere, își doborî lanterna frontală, lumina se stinse, bateria căzu. Când Henry dădu să se întoarcă în întuneric pe spate, declanșă mecanismul harponului. Cu o lovitură seacă, săgeata de oțel se înfipse pe lângă urechea lui în grindă. Pătrunsese cam o jumătate de deget în lemnul de stejar. Dacă săgeata l-ar fi nimerit în față, i-ar fi pătruns până în trunchiul cerebral. Aflat în situația aceea, pe Henry îl apucă râsul, fiindcă era de-a dreptul comic. Cine se nimerește singur cu harponul în podul casei sale merită o nominalizare la Darwin Awards. Henry rămase o vreme chircit.

Jderul veni din spate și se cățără peste picioarele lui. Henry îi simți ghearele în pulpe. Îi simți blana mătăsoasă și caldă, când animalul alunecă pe lângă talia lui până pe braț, deasupra cotului. Jderul îl adulmeca; mustățile lui îl gâdilau pe Henry la umăr. Jderul venise să-și inspecteze prada. Henry își aprecia situația în mod realist. Dacă ar rămâne aici, jderul i-ar devora cadavrul și ar întemeia o familie. Întinse mâna după jder, îl apucă de coadă, animalul chițăi și îl mușcă. Dinții lui ascuțiți îi străpunseră nervul de deasupra încheieturii mâinii. Henry zvâcni, dădu drumul jderului, încercă să-i tragă un șut și își înfipse săgeata harponului în ureche. După ce se stinse durerea, Henry decise să lase deocamdată lucrurile așa cum erau; închise ochii și, câteva clipe mai târziu, adormi.

Raze fine de lumină pătrundeau prin fisurile din acoperiș. Când se trezi, Henry simți mirosul clocit al secreției pe care o împroșcase jderul pe maioul lui. Jderul îl marcase! *Tu n-ai ce să cauți aici,* însemna iscălitura lui puturoasă, mi-ai încălcat habitatul, unde nu ai cum să mă învingi.

Henry bătu în retragere și se împinse înapoi printre grinzi. În pielea lui pătrunseră și mai multe așchii. Trecu o veșnicie până când ajunse în dreptul găurii din peretele camerei și se strecură înapoi, în propriul său habitat. Poncho stătea întins pe patul Marthei și dădu bucuros din coadă. Credinciosul lui tovarăș îl așteptase aici. Câinele îi amușină mâna, simțea mirosul jderului. Pe Henry îl inundă un val cald de recunoștință. Își îmbrățișă câinele.

— Prietenul meu, bunul meu prieten, tu știi că sunt un idiot și un netrebnic și totuși rămâi lângă mine, îi șopti câinelui.

Apoi se apucă să-și scoată așchiile din piele.

Jos suna telefonul. Henry înălță privirea și ascultă atent. Telefonul sună, se opri și iar sună. Trebuie să fie Betty. Sosise momentul să-i spună ce se întâmplase în realitate pe faleză.

•

După ce făcu un duș și coborî în bucătărie cu încheietura mâinii bandajată, telefonul nu mai sună. Henry văzu pe display că Betty îl apelase de patru ori. Neștiind dacă trebuia să o sune sau nu, deschise pentru Poncho o conservă de hrană premium și își unse o felie de pâine cu pateu de trufe. Telefonul sună iarăși. Henry văzu că nu era Betty și răspunse. Jenssen cel amabil i se adresă pe un ton neutru:

— Am găsit-o pe soția dumneavoastră, domnule Hayden.

Cadavrul Marthei fusese găsit nu departe de zona coastei. Înălțimea, greutatea și culoarea părului corespundeau. Jenssen îl întrebă cu

empatie dacă se simțea în stare să vină la institutul medico-legal să o identifice.

Gheara înghețată a fricii îi tăie lui Henry respirația. După ce își notă adresa institutului medico-legal, așeză telefonul la locul său cu băgare de seamă, ca și cum ar fi fost din porțelan, și simți cum îi fuge pământul de sub picioare. Când încăperea și întreaga casă din jurul lui se prăbușiră într-un hău invizibil, către centrul pământului, Henry se ținu de blatul din bucătărie. Cu o viteză tot mai mare, deveni imponderabil; uimit de efectul levitației, întinse brațele și se lovi cu bărbia de tăblia mesei.

10.

Gisbert Fasch citise și el anunțul despre moartea prin înec a soției lui Henry. Numele ei nu era amintit, nu reproduseseră nici măcar o fotografie, nici măcar moartă nu i se acorda un titlu distinct, și post-mortem rămânea doar *soția lui.*

Fasch stătea deja de patru ore în mașina lui sufocant de încinsă și strivea animăluțele care umblau pe plafonul automobilului. Supravegherea adversarului, atât de interesantă și palpitantă în literatură și la cinema, este în realitate o pastă temporală, de o consistență insondabilă, care se tot întinde. Stai, produci dioxid de carbon, pasta se întinde și se lungește *ad infinitum,* îți vine să dormi, dar nu ai voie, fiindcă nu știi niciodată dacă nu se va întâmpla totuși ceva demn de atenția ta. În starea de apatie în care te afli strivești insecte.

Fasch își făcea vânt cu ziarul citit și răscitit și privea spre domeniul lui Henry de pe colină. Îi lăcrimau ochii de la atâta observat. Într-un număr britanic al revistei *Country Living* pentru un stil de viață rafinat apăruse o fotografie în format mare a *livingroom*-ului lui Henry, cu stăpânul casei stând pe sofaua Chesterfield alături de consoartă și câine. Fasch studiase îndelung fotografia în căutarea vreunui indiciu cu privire la localitate. Femeia de lângă Henry părea cultivată și simpatică și avea aerul cuiva care trăise o revelație. În fotografie purta cizme căptușite și un poncho de tweed cu două fețe. Henry, același colecționar de trofee dintotdeauna, îi cuprinsese umerii cu un braț și se tolănea pe sofa. În spate, neclară, o fereastră panoramică, bineînțeles rafturi din lemn întunecat ticsite de cărți, un șemineu – cum se putea altfel – și alături, un câine negru în poziția de drepți a unui nobil spaniol. Încăperea aceea era atât de stereotipă, amenajată cu atâta bun-gust și atât de potrivită unui om ca Hayden, care își camufla

personalitatea malignă cu boarfe rafinate și mamifere asortate. Îți venea să vomiți, nu alta.

Fasch completase între timp rebusul, inclusiv toți afluenții și toate zeitățile nordice, iar plafonul mașinii devenise o mare de pete însângerate. Câte o pală de vânt pătrundea din când în când prin geamurile laterale deschise, aducând înăuntru un miros de iarbă cosită și făcând să se legene, agățată de oglinda retrovizoare, mica fotografie a mamei sale, Amalia.

Pe bancheta din spate se afla vechea lui servietă. Atinsese între timp greutatea unui sugar de douăzeci de săptămâni și conținea tot ce se putea citi despre și de Henry Hayden. De servietă nu se mai despărțea niciun minut. În ultimele săptămâni se trezise de câteva ori țipând, fiindcă visase că a pierdut-o.

Tot ce putuse Fasch să adune deocamdată despre Henry permitea o reconstituire certă a primilor unsprezece și a ultimilor nouă ani din viața lui. La mijloc se căsca, încă, un gol temporal de aproape cincisprezece ani. În biografia fiecărui om există pete albe și zone întunecate, lucruri de obicei omise, fiindcă sunt fie penibile, fie, pur și simplu, neînsemnate. Dar să lași la o parte o perioadă de cincisprezece ani – e cam mult ca să nu atragă atenția. Era vorba de întreaga lui tinerețe.

Undeva, cumva, Henry dusese o viață secretă. Asta era o realizare în sine, căci să dispari este o artă. Presupune renunțare și abstinență. Renunțare la locul de origine, la familie și prieteni, la limba maternă și tabieturi. Și cui să-i vorbești despre toate acestea? Cu cine să le împărtășești? Până și doctorul Mengele, nevoit să-și caute mereu o altă ascunzătoare, a lăsat un jurnal și urmă. *Tăcerea este împotriva firii umane* – așa începea *Frank Ellis.* Era neîndoios un indiciu al biografiei sale ascunse.

Și iată-l, apărând din senin și publicând romane. Pur și simplu. Fără o încercare prealabilă, fără

exercițiu, fără greșeală. Orice roman vorbește și despre autorul său, indiferent cu câtă șiretenie se ascunde acesta. Gisbert Fasch era de părere că romanele lui Hayden, indiferent dacă le scrisese chiar el sau le furase de undeva, erau înțesate de indicii ascunse, trebuia doar să găsești cheia cu care să le descifrezi.

•

Pe aleea mărginită de plopi, mașina lui Henry cobora în viteză colina, lăsând în urma sa un nor de praf. Fasch aruncă pe geam paharul de ceai pe jumătate plin, porni motorul și apăsă pedala de accelerație. Nefiind un șofer experimentat, avea dificultăți să urmărească mașina. Cauciucurile tocite ale Peugeotului vechi de șaisprezece ani alunecau în curbe, mașina se balansa și scotea sunete isterice.

După vreo cinci kilometri, la o bifurcație de unde o puteai lua fie la dreapta către autostradă, fie la stânga către coastă, îl pierduse deja pe Henry. După viteza cu care plecase de acasă era evident că se grăbea. Or, ai crede că cine se grăbește o ia pe autostradă. Fasch ezită câteva clipe și o luă totuși la stânga, către coastă.

•

Henry optase într-adevăr pentru șoseaua îngustă care șerpuia de-a lungul coastei, fiindcă voia să profite de ultima lui ocazie de a mai conduce Maserati-ul. Se aștepta ca polițiștii să-l rețină pe loc, de aceea luase cu el o periuță de dinți pentru voiaj, ochelarii de citit și o ediție de buzunar a romanului *Sunset Park* de Paul Auster, în caz că nu s-ar găsi nimic de citit în celulă. Nu degeaba se spune că arestul preventiv e în oarecare măsură mai dezolant decât arestul de după pronunțarea sentinței.

De la domeniul lui Henry până la institutul medico-legal erau vreo patruzeci de kilometri, ceea ce însemna că avea să ajungă cu mai bine de o oră mai devreme. Henry se gândea la câinele lui.

Nu se îndurase să-i dea una în cap cu cazmaua. Cine se va ocupa de Poncho dacă el nu se va mai întoarce? La vară ar fi vrut să repună în funcțiune vechea fântână și să restaureze ferestrele cu vitralii din capelă. Dar așa, totul va decădea, va fi scos la licitație sau făcut una cu pământul, precum casa lui Dutroux.

Echipa de scafandri scosese probabil cadavrul Marthei din Subaru. Așadar, poliția știa deja că mașina îi aparținea lui Betty și cu siguranță îi ascultau deja telefonul. Asta și explica de ce încercase Betty cu atâta stăruință să dea de el la telefon. Coopera cu polițiștii ca să nu fie condamnată pentru uciderea Marthei – dar era de înțeles, și el ar fi făcut la fel în locul ei. Doar asta și aprecia Henry la Betty, simțul ei pragmatic. Totuși, să prezinte moartea Marthei drept un accident se putea dovedi dificil acum, dar, în fond, la ce sunt buni avocații? Îi plătești să scornească explicații. Henry își putea permite cei mai buni avocați și, de când îl achitaseră pe O.J. Simpson, nimic nu mai era considerat imposibil.

•

Henry își văzu urmăritorul în oglinda retrovizoare. Mașina roșie se apropie și păstră apoi o distanță de vreo două sute de metri. În oglindă nu se vedea câte persoane sunt în mașină, mai ales că soarele se reflecta în parbriz. Greu de crezut că poliția trimisese asemenea diletanți pe urmele lui. Henry reduse viteza, iar mașina din spatele lui încetini și ea. De îndată ce accelera, mărea și mașina roșie viteza. Poate erau doar turiști sau ornitologi amatori, care veneau pe coastă în acea perioadă din an ca să urmărească ritualurile de împerechere ale păsărilor de mare. Sau poate urmăritorul era doar o născocire a minții sale, își zise Henry, în fond lumea e plină de primejdii pentru cel care simte răul.

Henry acceleră, iar mașina roșie rămase cu mult în urma lui. După o cotitură ascunsă în spatele

unor tufișuri înalte, Henry frână brusc, își puse ochelarii de soare la ochi, coborî din mașină și își așteptă urmăritorul. Aerul sărat se așeză ca un văl pe lentilele ochelarilor săi. În acel loc, țărmul abrupt avea o înălțime de aproximativ treizeci de metri și niște blocuri masive de beton stăteau drept parapet pe marginea râpei. Vântul se înălța cu urlete dintre stânci, iar norii goneau, aruncând umbre de-a lungul șoselei. Henry văzu pescăruși rotindu-se în zbor deasupra sa. După treizeci de secunde auzi mașina. Se apropia de cotitură în viteză, scrâșnind din cauciucuri.

•

Fasch îl văzu pe Henry stând în fața mașinii sale. El era, fără nicio îndoială. Stătea relaxat, cu mâinile în buzunarele pantalonilor. Avea părul încă des, umeri lați, purta un sacou în carouri, cu petice de piele la coate, cam ca în fotografia aceea pompoasă care-i urâțea toate coperțile cărților.

În urma coliziunii cu blocul de beton, parbrizul se sparse în sute de bucățele. Fața lui Fasch țâșni prin el și înapoi. Totul începu să se învârtească. Fasch văzu în centrul acestei lumi rotitoare fotografia mamei sale, Amalia, care rămânea neclintită, în vreme ce totul în jurul ei se mișca. Se întrebă de când nu-i mai dăduse un telefon și ce cadou să-i facă atunci când va împlini șaptezeci de ani. O implozie se produse apoi în pieptul său; simțea cum ceva fierbinte pătrundea în el.

Peugeotul rămase nemișcat. O ploaie de cioburi răpăi pe șosea. Henry parcurse în fugă cei treizeci de metri până la ceea ce mai rămăsese din mașină. Fu cât pe-aci să se împiedice de servieta maro, burdușită, care zăcea pe șosea. Hârtii ieșeau fluturând din ea. Vehiculul avariat șuiera ca un balaur rănit. Din botul său metalic, larg căscat, se revărsa pe șosea un amestec de lichide. Acoperișul era făcut ferfeniță, lipseau o portieră și toate geamurile, roata din dreapta spate încă se învârtea. Henry își dezbrăcă sacoul englezesc de cașmir,

câteva secunde în plus nu mai contau, și îngenunche în băltoaca scânteind în lumini multicolore, ca să se uite în interiorul automobilului distrus. Văzu întâi un braț, degetele zvâcneau, apoi pe bărbatul care zăcea pe banchetă încovrigat și scâncind. Mai trăia, dar la șofat nu se prea pricepea.

Henry îl apucă de braț și trase. Bărbatul gemu. Henry îi dădu drumul, se aplecă în mașină cât putu de mult, cuprinse pieptul însângerat al bărbatului și îl trase afară. Corpul alunecă pe șosea fără să opună prea multă rezistență. Bărbatul avea ochii deschiși, dar nu părea să priceapă ce i se întâmplă; fața începuse deja să i se tumefieze și un firicel de sânge i se prelingea din ureche. În partea dreaptă a pieptului avea înfiptă o tijă ruptă dintr-o tetieră. Henry își apropie urechea de gura deschisă a rănitului și îi auzi respirația gâlgâită.

Cuprinse cu o mână tija înfiptă în piept și o trase afară; coastele trosniră. Își apropie iar urechea de gura lui. După câteva clipe, gâlgâielile aproape că încetară, dar pieptul bărbatului se ridică și cobora cu repeziciune. Un șuvoi de sânge curgea acum din rană. Henry rupse o fâșie din cămașa lui preferată și o îndesă cu degetul în gaura din piept, cam așa cum se umple o pipă.

•

La borna opt, nu departe de cotitură, acolo unde drumul forestier o lua la stânga către faleză, Henry coti la dreapta spre oraș. Fasch era întins în spate, pe banchetă, cu capul sprijinit de servieta pe care Henry, grijuliu, o ridicase de pe șosea. O pată de sânge se lățea în jurul servietei, pe bancheta de piele. Picioarele ridicate ale rănitului ieșeau în afară, pe geamul lateral din spate. Scâncea încet, dar nu era conștient. Traficul se intensifică. La fiecare manevră de depășire, Henry stăpânea automobilul cu un calm suveran, participa, am putea spune, la cursa vieții sale și ajunse în mai puțin de douăzeci de minute la spital.

•

În fața intrării de la urgențe se afla o ambulanță cu ușile din spate deschise. Un brancardier într-o uniformă roșu aprins, stătea așezat pe o targă cu roți și citea ziarul, când Henry urcă rampa claxonând.

— Am un rănit! strigă Henry pe geamul mașinii.

Brancardierul își împături ziarul fără să se grăbească.

Vedea zilnic o mulțime de răniți. Morți și muribunzi, bețivi delirând, mame plângând și nici măcar un afurisit de minut nu-l lăsau în pace să-și citească ziarul. Fără să scoată un cuvânt, îl ajută pe Henry să-l așeze pe targă pe bărbatul inconștient și să-l împingă în secția de urgențe.

Obosit și neștiind dacă mai aveau nevoie de el sau nu, Henry urcă în mașină și se întrebă dacă era cazul să-i telefoneze lui Jenssen și să contramandeze vizita la institutul medico-legal. Gândul că avea să revadă corpul Marthei, desfigurat acum de putrefacție, îl îngrozea. Dar voia totuși să-i privească fața, s-o atingă. Pur și simplu îi datora acest lucru. Fața ei va reflecta cu siguranță groaza ultimului moment, când își dăduse seama că se înșelase. Cu toată percepția ei sinestezică și toată priceperea ei la oameni, se înșelase în privința lui. Se înșelase din dragoste, până în clipa în care el venise cu lașitate din spate și o împinsese în apa neagră. O ucisese, chiar dacă o făcuse din greșeală. Cine altcineva în afară de Henry va citi dezamăgirea de pe chipul ei?

Cineva bătea în geam. Un medic tânăr stătea în dreptul mașinii. Henry coborî.

— Sunteți rănit?

Henry se privi. Abia acum își remarcă pantalonii pătați, cămașa preferată sfâșiată, brațele pătate de sânge închegat.

— E sângele celuilalt. Trăiește?

Medicul dădu din cap.

— Are nişte fracturi serioase, inclusiv la cap, a pierdut mult sânge, dar va scăpa. Dumneavoastră l-ați adus?

*

Îi dădură un pahar cu apă. În cabinetul medicului de la urgențe, Henry își spălă sângele de pe mâini și povesti ce se întâmplase, ce văzuse și ce făcuse el. Că îl pândise pe urmăritor după cotitură nu mai aminti – la ce bun? Pe masă văzu cești pe jumătate pline și sandviciuri cu salam mușcate, abandonate în grabă de cei care trebuiau să le vină altora în ajutor.

— I-ați scos ceva din piept? întrebă medicul.

— Da. O bucată de metal se înfipsese acolo. Începuse să gâlgâie oribil. M-am gândit că-l deranjează la respirat.

— Are un pneumotorax, s-ar fi sufocat.

— Atunci am făcut bine?

— I-ați salvat viața.

Henry își prezentă actul de identitate, apoi se întocmi un proces-verbal, pe care trebui să-l semneze. O asistentă drăguță îi aduse sacoul din mașină. Halatul alb îi venea de minune. De ce le plac oare bărbaților femeile în uniformă? se întrebă Henry.

— O să vă contacteze poliția, domnule Hayden.

— Nu m-ar mira.

Se uită la ceas. Era în criză de timp, evenimentele neașteptate se succedau cu repeziciune. Dar încă nu era prea târziu pentru vizita la institutul medico-legal, fiindcă plecase devreme de acasă; totuși, să se prezinte așa, în ținuta asta, la propria lui arestare?

— Nu aveți cumva o pereche de pantaloni și o cămașă curată pentru mine?

Medicul dispăru în încăperea alăturată și reveni cu o pereche de pantaloni și o cămașă.

— Ăștia sunt ai medicului-șef, cămașa e a mea.

Ambele îi veneau bine; pantalonii erau puțin strâmți.

— Puteți să ni le trimiteți înapoi, la spital.

Asistenta alergă după el pe coridorul cenușiu al secției de urgențe. Îi aducea pentru a doua oară sacoul.

— Sunteți scriitor, nu-i așa?

— Dar dumneavoastră?

— Dacă aș ști să scriu ca dumneavoastră, sigur n-aș mai fi asistentă. Condoleanțele mele, domnule Hayden.

— Pentru?

— Pentru soția dumneavoastră. Am citit în ziar. Îmi permiteți să fac o poză cu dumneavoastră?

— Altă dată. Când o să am ceva mai potrivit pe mine.

•

Așezat la volan, Henry își îmbrăcă sacoul. Își scoase bandajul însângerat de la încheietura mâinii și-l aruncă pe jos. Își cercetă rana provocată de mușcătura jderului. Pielea din jurul ei era înroșită și puțin umflată. Îi trecu prin minte că s-ar putea întoarce la urgențe, să arunce și medicul o privire pe zgârietura asta banală, dar se răzgândi. Era de-a dreptul caraghios. Adineaori îi scosese unui străin o tijă din piept, soția lui zăcea moartă la morgă, iar pe el îl aștepta închisoarea pe viață. Când Henry demară, amintirea accidentului se stinse ca un vis pe care-l uiți în clipa în care te trezești.

Nicicum nu-și putea imagina concret ce-l aștepta. Când îl vor aresta, el nu va mărturisi nimic, ci va aștepta să vadă ce au împotriva lui. Ca acuzat e mai bine să spui cât mai puține în fața instanței. Și mai bine e să taci. Ai voie să și minți. Ca acuzat ți se oferă rarul privilegiu de a-ți fi îngăduit să minți. Pe deasupra, te afli în centrul atenției. Un criminal aflat pe banca acuzaților se bucură pentru prima dată în viață de recunoaștere și de un real interes față de persoana sa și de viața sa ratată. Unii sunt atât de încântați de asta, încât mărturisesc mai multe decât ar fi necesar, numai pentru plăcerea de a fi ascultați. Poate că unii

dintre ei nici n-ar fi devenit criminali, dacă li s-ar fi dăruit puțin mai devreme din prețiosul elixir al aprecierii. Victimele unei crime, cei rămași în viață, o așteaptă în zadar. Aprecierea este rareori întemeiată pe dreptate.

Henry avea acum tot timpul din lume. Își va petrece tot restul vieții așteptând și amintindu-și. Poate va scrie chiar o carte și va deveni un om mai bun. Și se va căi, bineînțeles.

•

Clădirea cu tencuială gri a institutului medico-legal era de o simplitate adecvată activității sale; nu avea niciun fel de ornamente. Pe treptele de la intrare stătea Jenssen cu un pahar de cafea în mână și răsfoia un dosar subțire. Când îl zări pe Henry, așeză paharul pe o treaptă, se îndreptă spre el și îi întinse mâna. Privirea lui alunecă întâi spre Maserati, apoi către pantofii lui Henry.

— Ce s-a întâmplat?

Henry se uită la pantofii săi mânjiți de sânge. Vezi, își zise, ai și uitat. Așa repede merge.

— Un accident pe șosea, în fața mea. Nu e sângele meu. Intrăm?

Jenssen renunță să-i mai adreseze alte întrebări. O trăsătură deosebit de agreabilă a lui.

— Nu e neapărat nevoie să faceți asta, îi spuse lui Henry pe trepte, putem aștepta rezultatul ADN.

— Sigur că putem. Dar aș dori să o văd pe soția mea. Vă sunt recunoscător că mi-ați telefonat imediat. Arată rău?

— Nici eu n-am văzut-o încă. Vă spun sincer, n-am văzut niciodată cadavrul unui înecat.

Jenssen se scărpină în creștet.

— Dar toate au un început.

Așa trebuie să fie un funcționar, gândi Henry. Nimic din ce e omenesc nu-i este străin, și totuși rămâne un om delicat, empatic, care nu e indiferent în fața suferinței altuia.

— Unde e fermecătoarea dumneavoastră colegă, cea care seamănă puțin cu un…

— Oposum?

Jenssen râse zgomotos. Henry dădu din cap.

— Chiar seamănă cu un oposum. Nu vine niciodată la morgă, zice că pute prea rău.

Jenssen își dădu seama că făcuse o gafă și redeveni serios.

— Vreți o cafea?

— Poate mai târziu, răspunse Henry. Haideți s-o facem și pe asta.

•

Jenssen îl lăsă pe Henry să intre primul. Henry bănuia că politețea căutată cu care îl trata Jenssen nu era atât respect, cât mai degrabă o strategie de interogare. O ușă zăvorâtă se deschise cu un zbârnâit, traversară un coridor unde zumzăia un automat pentru cafea și se opriră în fața unui geam în spatele căruia stătea o femeie prost dispusă. Nici nu e de mirare că ți se strică dispoziția când se uită lumea la tine toată ziua, ca la o maimuță într-o colivie de sticlă. Pe coridor mirosea a detergent și a cafea fiartă și mai plutea ceva nedefinit în aer, care venea de la subsol.

Henry completă iarăși un formular, aruncă o privire în spate, către lumina zilei care pătrundea prin ferestre, și trecu de o ușă albastră cu două canaturi. O scară cobora la subsol, într-un fel de boxă, unde Jenssen îi oferi lui Henry niște papuci verzi de plastic și un halat. În timp ce Henry îmbrăca halatul, băgă de seamă că celălalt îl studiază. Se aștepta probabil să mărturisească de îndată ce va da cu ochii de cadavru. Dar n-o să i-o servească el chiar așa, pe tavă.

— Ce-ați pățit la încheietură?

O întrebare rostită cu întârziere, își zise Henry. Jenssen remarcase așadar rana încă dinainte. Întrebarea i-o servea mai târziu, ca pe o surpriză. Face parte din tactica lui, gândi Henry, trebuie să rețin asta.

— M-a mușcat ceva.

Henry intră după Jenssen în Hadesul disecțiilor. Mirosul cărnii putrede îi invadă nările.

Acesta este locul unde moartea vine bucuros în ajutor vieții, scria pe o plăcuță pe perete. Jenssen îi puse lui Henry o mână pe umăr.

— Îmi permiteți să vă dau un sfat?

— Vă rog, chiar.

— Respirați pe nas, așa vă obișnuiți mai repede.

•

N-ai nevoie de cunoștințe preliminare ca să știi cum miroase moartea. Niciun alt miros nu-i seamănă. Îți trezește o presimțire urâtă, de care devii conștient în momentul în care intri într-o sală de autopsie.

Niciun cadavru nu e frumos. Henry îi văzu întâi picioarele. Degetele erau negre și umflate. În sală se aflau patru mese mari și curate de inox, iar cadavrul zăcea, neobișnuit de masiv, pe cea din margine, sub o lumină verticală. Coșul pieptului era deja deschis, capul se odihnea pe un butuc din plastic, iar ceva întunecat îi acoperea fața. O femeie de vreo cincizeci de ani, cu părul scurt, stătea în dreptul mesei într-un halat pătat și așeza într-un vas de inox ceva moale, despre care Henry nu voia să știe ce era. Medicul legist adoptase sobrietatea sălii de autopsie, pentru a veni bucuros în ajutorul morții. Jenssen se opri la câțiva pași de masa de inox și-i făcu un semn lui Henry.

— Așteptați, vă rog, o clipă.

O luă înainte și-i vorbi în șoaptă medicului legist. Henry văzu cum aceasta îl privește scurt, dă din cap, ia o bucată de pânză verde și o așază deasupra pieptului deschis al cadavrului. Abia acum remarcă Henry mâna umflată care se ițea de sub bucata de pânză. Pielea neagră și întărită de pe degete era crăpată, pe margini atârnau desprinse fâșii de piele și se vedeau bucăți de os. Lipsea degetul inelar.

Jenssen reveni și se postă între Henry și cadavru. Se albise vizibil la față.

— Îmi cer scuze, dar aici nimeni n-a știut că veți veni. Vedeți și dumneavoastră, cadavrul a fost deja deschis, iar fața e…

Jenssen nu mai știu cum să continue.

— Ar fi mai bine să nu vedeți asta.

— Vă rog. Vreau să-mi văd soția.

Bărbatul se dădu un pas în lături, iar Henry trecu pe lângă el spre masă. Medicul împinse sub bustul cadavrului ceva ce semăna cu o spatulă. Cutia craniană fusese tăiată cu fierăstrăul, iar creierul se afla alături, într-un vas. Pielea feței era trasă de pe cap, de la frunte în sus, ca la un animal jupuit. Degetul inelar se afla separat, într-un vas, lângă creier, și un inel de aur sclipea pe el. Medicul legist își vârî mâinile învelite în mănuși de latex în părul cadavrului, care avea culoarea cuprului coclit, și reașeză cu o smucitură brutală pielea feței pe cutia craniană.

— Soția dumneavoastră s-a înecat, îl lămuri medicul legist pe Henry.

Soția mea? se întrebă Henry. Fața înecatei semăna cu o pizza quattro stagioni, cu ingrediente de sezon, pe care o mănânci cu plăcere la italianul din colț. Din gură ieșea o limbă neagră și păstoasă, ochii se descompuseseră în două măsline uscate, nasul se desfăcuse ca o anghinare și scosese la iveală două găuri negre. Nimic nu aducea a Martha. Trăsăturile ei erau de nerecunoscut. Fața aceasta dezumanizată, precum și restul corpului masiv aparțineau unei femei străine.

Deși era deja sută la sută sigur, Henry se mai uită o dată la degetul din vas. Inelul era mai lat și mai urât decât cel pe care i-l așezase el Marthei pe deget la starea civilă. Un test ADN era de prisos. Nu era ea.

Henry se întoarse și clătină din cap.

— Nu e soția mea.

Jenssen dădu din cap aprobator, de parcă Henry tocmai și-ar fi identificat soția.

— Așa este. Nu mai arată ca soția dumneavoastră, dar ea este.

Dumnezeule, gândi Henry, când spun adevărul nu mă crede nimeni.

— Ce avea pe ea? întrebă Henry, deși era perfect conștient că putea fi o greșeală capitală.

— Era complet îmbrăcată.

— Păi, atunci cum să fie soția mea? Doar i-am găsit hainele pe plajă. Pe deasupra, ea este o ființă delicată, în vreme ce doamna aceasta… – Henry arătă spre cadavru – … e masivă. Iar inelul de pe deget nu e verigheta Marthei.

Jenssen se uită în dosar.

— Aici nu zice nimic de vreo verighetă, spuse el, și răsfoi mai departe dosarul, de parcă astfel s-ar fi putut materializa indiciul lipsă, după care se uită spre medicul legist.

— Inelul era ascuns sub epiderma palmei, comentă aceasta sec.

Henry ridică mâna și își arătă verigheta.

— Eu am ales atunci verighetele noastre, sunt identice și mai înguste. Am pus să ni se graveze numele pe ele. Pe verigheta ei ar trebui să scrie numele meu.

Pentru prima oară după atâția ani, Henry își scoase verigheta, ceea ce-l duru puțin, și i-o dădu lui Jenssen. Acesta studie numele Marthei, gravat în interior, se apropie apoi de masă și se aplecă deasupra degetului din vas.

Medicul luă un clește și scoase inelul de pe țesutul osos. Nici sunetul acela nu era prea plăcut. Femeia clăti inelul cu apă curată și i-l întinse lui Jenssen. Ca să poată vedea ce scria în interior, Jenssen trebui să-și ducă inelul la ochi. Cu siguranță nu mirosea bine și în interiorul lui nu scria nimic. Rușinea și ciuda că se pripise într-un mod atât de neprofesionist când îl înștiințase pe Henry îl făcură să roșească.

— Fir-ar… bălmăji Jenssen, îmi pare atât de rău.

— Nu face nimic.

Henry profită de ocazie pentru a-l răsplăti pe polițistul inimos, în fond oricine se poate înșela.

— Știți ceva, Jenssen, spuse Henry și-i puse o mână pe umăr, dumneavoastră m-ați convins că soția mea e încă în viață. Și pentru asta vă mulțumesc. Beți o cafea?

Totul era iarăși cu final deschis. Nimeni nu-l suspecta, nimeni nu voia să-l aresteze, de periuța de dinți și de carte nu avea nevoie, era liber să se întoarcă acasă. Lumina artificială cădea din tavanul sălii de autopsie pe doamna disecată ca o rază de soare care străpunge norii după furtună, iar Henry fu cuprins de compasiune față de moartă. Ce-o fi mânat-o pe sărmana de ea în apă? Se săturase de viață ori era grav bolnavă? Avea copii? Oare cine o aștepta acum zadarnic?

După cum se descoperi ulterior, moarta era o funcționară pensionată, care se prăbușise de pe un pod în încercarea de a fotografia un pescăruș.

Henry îi făcu cinste lui Jenssen cu o cafea de la automatul de pe coridor. Stătură o vreme unul lângă celălalt, tăcuți, fiecare absorbit de gândurile lui, și sorbiră din paharele de plastic.

— Mai dispar oameni, spuse Jenssen într-un sfârșit, luă o înghițitură și strivi paharul în pumn. Iar unii se mai întorc.

Henry tresări.

— Cum adică?

— Păi, recent ne-am trezit cu un tip care a fost dat dispărut timp de paisprezece ani și care zicea că s-a cărat fiindcă îl călcau pe nervi copiii.

Jenssen chicoti, dar Henry rămase sobru. Cine știe cât de greu e să dispari nu face haz de chestia asta.

— Deja de zece ani e declarat mort, soția lui s-a măritat cu vecinul și acum se întoarce acasă năzurosul și îi cere înapoi asigurarea de viață. I-a

făcut reclamație nevesti-sii – vă puteți imagina una ca asta?

Henry îl înțelegea pe om foarte bine, dar nu spuse nimic. Jenssen scoase din dosar o bucățică de hârtie și i-o dădu lui Henry. Era, după toate aparențele, ruptă dintr-o carte. Se vedeau patru cuvinte dintr-un rând, tipărite.

— Asta am găsit-o în buzunarul hainei soției dumneavoastră.

Henry își puse pe nas ochelarii de citit, pe care îi luase de acasă special pentru arestarea sa preventivă. Peste textul tipărit erau mâzgălite cu pixul câteva cuvinte, iar vârful minei străpunsese hârtia în mai multe locuri; probabil fuseseră scrise pe ceva moale. Era un scris de femeie rotunjit, fără vârfuri ascuțite.

— Aici scrie: *Dacă pot fi de folos,* și mai e și un număr de telefon.

Henry îi întinse lui Jenssen bilețelul.

— Nu e scrisul Marthei.

— Noi am apelat numărul. Îi aparține Sonjei Reens.

Henry o revăzu pe tânără, cum stătea la malul mării în impermeabilul Marthei, tremurând de frig.

— E fiica primăriței noastre, a lui Elenor Reens. Am întâlnit-o pe plajă când am căutat-o pe soția mea.

— Exact. Vă transmite salutări și m-a întrebat cum vă simțiți.

— Și, întrebă Henry, cum mă simt?

— Nici nu vreau să-mi imaginez, răspunse Jenssen și arătă către bilețelul din mâna lui Henry. Vă sună cunoscut?

Henry citi cu voce tare cuvintele tipărite de pe bilețel: „Mereu singur decât niciodată".

Nu avea nici cea mai vagă idee ce voia să însemne tâmpenia aceea.

— Nu vă spune nimic?

Jenssen avea o expresie triumfătoare, de parcă tocmai ar fi aterizat pe planeta maimuțelor. Un

glas lăuntric îi sugera lui Henry că ar fi mai bine să cunoască aceste cuvinte, prin urmare decise – ca de atâtea alte ori – să recurgă la verificată metodă euristică și să ghicească. Mult prea rar ne folosim, apropo, de simțul nostru ascuns al supoziției. Dincolo de intelect și conștiință, face calcule pentru noi o armată de neuroni anonimi. Din încărcături electrice se nasc amintiri, cunoștințe adânc îngropate se ivesc și produc viziunile inconștientului. Trebuie doar să ai încredere în ele.

— Ale mele. Sunt cuvintele mele.

Jenssen era pe cât de surprins, pe atât de dezamăgit.

— Bingo, spuse pe un ton apreciativ. Și eu le-am recunoscut imediat și am verificat. Pagina 102, jos. Lipsesc doar cuvintele *mai bine.* Mai bine mereu singur decât niciodată. Sunt din romanul dumneavoastră, domnule Hayden. *Deosebita gravitate a vinovăției.* În opinia mea, e cea mai bună carte a dumneavoastră.

— Jos pălăria, mormăi Henry, ia te uită cât de valoros e un cititor atent.

11.

Decise să arunce o privire. La borna opt coti către faleză în loc să meargă acasă, ceea ce ar fi fost mult mai înțelept, de vreme ce orice amator știe că ucigașii se întorc deseori la locul crimei, unde sunt apoi arestați. O fac pentru că sunt sentimentali, pentru că sunt, ca toți oamenii, dornici să afle adevărul, unii o fac din vanitate, alții din căință, dar cu toții dau curs chemării conștiinței lor. Aceștia din urmă se întorc fiindcă nu le vine să creadă că au fost într-adevăr în stare de o asemenea faptă. În ceea ce-l privea pe Henry, după vizita la institutul medico-legal, dobândise convingerea că poliția credea versiunea unui accident. Nu exista așadar niciun motiv să *nu* verifice unde zăcea soția lui și ce se mai întâmplase cu ea între timp. Martha, gândea Henry, ar fi așteptat asta din partea lui.

•

De departe zări sclipind indicatoarele de avertizare. Când trecu încet prin nenorocita de curbă în care bietul nătărău mersese drept înainte, înfigându-se în blocul de beton, îi ieși în cale vehiculul de remorcare cu mașina avariată pe platformă. Arăta șifonată rău, mare minune că supraviețuise cineva în ea. Acum își amintea Henry că privirile lor se întâlniseră chiar înainte de coliziune. În loc să urmărească șoseaua, șoferul se uitase la el, cumva surprins, ca și cum l-ar fi recunoscut. Mă rog, multă lume mă recunoaște pe stradă, își zise Henry, și cui îi pasă, a avut noroc că a supraviețuit coliziunii datorită mie.

Henry își lăsă mașina pe drumul forestier, în același loc ca întotdeauna, și traversă fluierând plăcile de beton pline de gropi spre faleză. Câte un norișor alb trecea din când în când pe cer, aerul cald era pătruns de parfumul acelor proaspete de

pin. Omul trebuie să se plimbe mai des, gândi Henry, e atât de sănătos.

Pe faleză, exact în locul unde se aflase Subarul-ul, era parcată acum o autorulotă. Judecând după numărul de înmatriculare, o familie de britanici cu copii campa acum acolo și producea o cantitate impresionantă de gunoi împrăștiat simetric. Un adevărat ospăț pentru criminaliști. Întreaga zonă era acum stropită cu salivă și transpirație, ca să nu mai vorbim de excremente, păr, epidermă și naiba mai știe ce. Dumnezeu să binecuvânteze familia aceasta, jubilă Henry în gând, cei mai buni criminaliști din lume ar avea ce face aici vreo mie de ani.

Se ascunse într-un tufiș și o urmări încântat pe femeia goală, în saboți de lemn, care tocmai arunca niște rufe pe o frânghie legată între doi copaci. Această Venus de neolitic târziu trebuia să fie mama. Sânii ei cu luciri luminoase și areole mamare clar conturate atârnau grei ca două pendule, dar erau frumoși, iar talia era vizibil îngroșată în urma nașterii celor trei copii care se băteau cu conuri de pin nu departe de autorulotă. Privirii experte a lui Henry nu-i scăpă cicatricea de la cezariană, care traversa orizontal pubisul – foarte bine vindecată și deloc urâtă.

Într-un scaun de aluminiu stătea citind ziarul capul familiei, despuiat, cu pălărie de paie și picioarele încrucișate pe care se încolăceau varice, și – ce făcea? – fuma! Nu grăbit ca Betty, ci scurtându-și în tihnă, cu fiecare fum, viața. Acest britanic cultivat stingea cu grijă mucul de țigară pe piciorul de aluminiu al scaunului, îl arunca apoi cât colo și o aprindea imediat pe următoarea. Henry își dorea să-i poată dărui un camion de țigări. Copilașii lui reușiți, dezbrăcați și ei, adunau și aruncau neobosiți conuri de pin, râdeau și chiuiau – era o plăcere să-i privești. Lui Henry îi venea să se joace cu ei, să arunce și el cu conuri de pin. Cât timp trecuse de când nu se mai jucase și el

cu atâta exuberanță, cât de rar făcuse acest lucru! Da, omul ar trebui să-și petreacă mai des vacanța de vară împreună cu copiii, lor le face atâta plăcere.

Dacă ar mai fi existat vreo urmă de la cauciucurile Subaru-ului, și aceasta ar fi fost de pe acum nivelată și acoperită de pneurile late ale autorulotei. Excelent. Henry decise să revină cu următoarea ocazie. I-ar fi plăcut să meargă până la marginea falezei, trecând agale pe lângă acești partizani ai nudismului, doar pentru a arunca o privire către Martha – dar nu e bine să te pui cu diavolul, nici măcar când e bine dispus.

*

Muște negre și grase mișunau pe geamurile Maserati-ului. Soarele încinsese interiorul mașinii și, când Henry deschise portiera, un roi de muște se năpusti afară într-un curent de aer puturos. Mirosul venea de la servieta de pe banchetă, care se lipise într-o baltă de sânge maronie. Muștele depuseseră deja acolo ciorchini simetrici de ouă albe.

Scârbit, Henry apucă mânerul servietei și o smulse de pe banchetă. Se lipise de ea. Mânerul se înnegrise de la sudoarea mâinii. Îngrijorat, Henry cercetă sângele năclăit de pe bancheta de piele brun-roșcată, piele de cea mai bună calitate. Coli îngălbenite ieșeau din servietă. Henry dădu să arunce servieta în tufișuri, când remarcă pe una dintre coli niște cuvinte încercuite cu creion colorat. Era carnetul lui din clasa a treia. Numele *lui* era încercuit cu albastru.

În josul paginii, câteva semnături indescifrabile. Clasa a treia însemnase doi ani foarte proști, nu-i făcea nicio plăcere să și-i amintească. La toate materiile primise calificativul insuficient, cu excepția sportului. În evaluare scria, printre altele: *Henry nu promovează clasa. Deranjează orele, copiază de la colegi, atenția și participarea lui la ore lasă considerabil de dorit.* Semnul exclamării.

„Copiază de la colegi” era încercuit cu roșu și însoțit de încă un semn al exclamării.

Îndosariate cu grijă și aranjate după dată, Henry văzu o copie a certificatului său de naștere, atestate, acte judecătorești referitoare la părinții lui, procese-verbale de trimitere la școli de corecție, avize psihologice, articole din ziare despre Henry Hayden și romanele sale, până și o copie a certificatului său de căsătorie – toate încercuite cu diverse culori. Henry își înăbuși pornirea de a da foc imediat servietei. O zvârli pe banchetă, coborî toate geamurile și, câteva minute mai târziu, trecu iar prin curbă, cu grijă să nu atragă atenția. Câțiva pompieri măturau ultimele cioburi de pe șosea. Deci tipul îl urmărise. Ar fi trebuit să-și asculte instinctul și să-l lase să dea naibii ortul popii.

•

Credința în binele din om este o prejudecată greu de combătut. Nu e oare mai înțelept, se întrebă Henry furios în timp ce străbătea aleea mărginită de plopi care ducea la conacul lui, să crezi în răul evident din om? În cazul lui personal, de pildă, binele sporadic, precum salvarea bărbatului din mașina avariată sau strangularea căprioarei în câmp, nu fusese altceva decât o scurtă întrerupere a răului. El era un ucigaș, un mincinos și un impostor. Să nu fii întrebat cine ești cu adevărat – aceasta este marea artă a prefăcătoriei. Milioane de cititori îi devorau romanele, o mulțime de femei tânjeau după el, iar Martha, care știa în fond mai bine decât oricine că el era un netrebnic, nu încetase să-l iubească. Poți să iubești o jigodie de om, se întreba Henry uneori, ai voie să-l iubești? Ba chiar *trebuie* să-l iubești, în măsura în care crezi în binele din om. Credința în binele din om, conchise Henry, duce inevitabil la pedeapsă. Căci simpla credință în bine face pedeapsa necesară.

De dimineață pornise către institutul medico-legal convins că avea să-și petreacă tot restul vieții în închisoare pentru uciderea soției sale. În drum spre institut salvase, cu totul *en passant,* viața unei persoane complet străine, ajutase fără să ia în calcul dezavantajele. Fusese cât pe-aci să întârzie la propria-i arestare. Dar compensa, oare, acest lucru uciderea soției sale și reducea pedeapsa la care trebuia să se aștepte? Nu, nicidecum. Nicio faptă bună nu poate îndrepta o faptă rea – dar nici n-o faci în scopul ăsta. Sau?

•

Nu lipsise decât câteva ore, și totuși, Henry avea senzația că se întorsese dintr-o lungă călătorie. Ceva se schimbase. Poncho nu-i ieși în cale lătrând ca de obicei. Apoi o zări pe Sonja Reens, fiica primăriței, stând pe vechea piatră de moară din grădină, cu câinele la picioarele ei, privind-o. Părea să-l fi hipnotizat, căci nici măcar atunci când Henry îl strigă, Poncho nu-și întoarse capul, ci continuă să fixeze femeia. Aceasta purta jeanși, șlapi și un tricou alb mulat. Pielea bronzată a brațelor ei strălucea, iar tricoul dădea la iveală o fâșie îngustă de piele de pe talie. Când ridică o mână, câinele se întinse pe burtă, când coborî mâna și o întoarse cu podul palmei în sus, câinele se ridică iar, ca tras de sfori.

Henry închise și deschise portierele din telecomandă. În mod normal, Poncho alerga la acest sunet către mașină, fiindcă îi activa reflexul de copilot, dar de data aceasta nici măcar nu ciuli urechile. În atâția ani, Henry nu reușise să-și învețe câinele altceva decât să facă exact ceea ce avea chef să facă în momentul respectiv.

Sonja bătu din palme, Poncho se trezi din amorțeală și mestecă dând din coadă biscuitul cu care ea îl răsplăti. Henry ridică mustrător degetul arătător.

— Poncho, stabiliserăm să nu faci asta decât cu mine.

O privi cu admirație pe Sonja.

— Cum ați reușit?

Chipul ei trăda mândria expertei.

— E atât de simplu. Câinii sunt dornici să învețe. Îți sunt recunoscători când le ceri ceva. Poncho e un nume frumos.

I se potrivește. E un câine inteligent.

— Mă bucur. Până adineaori aș fi putut să jur că e prost. Henry remarcă lângă piatra de moară un coș împletit din nuiele. Un șervet în carouri era așezat deasupra. Sonja îi observă privirea.

— M-am gândit că poate aveți nevoie de puțină companie, domnule Hayden. Mama mea, Elenor, a făcut o plăcintă cu rubarbă pentru dumneavoastră.

— Pentru mine?

Henry ar fi preferat să-l țină cu capul sub apă. Rubarba era, în opinia lui, unul dintre acele soiuri amare de legume care sunt prelucrate într-o piftie cu gust oribil și cu care se torturează în sălile de mese copiii lipsiți de apărare. Pe perioada periplului său prin diverse cămine și școli de corecție, trăise mereu același lucru: pentru fiecare delict există pedeapsa potrivită și, drept răsplată, compot de rubarbă. Dar nu era momentul resentimentelor.

Sonja sări de pe piatra de moară; avea cumva aerul că plutește, se aplecă după coș, îl ridică și-l legănă în aer. Fermecat, Henry își văzu umbra alergând spre umbra ei.

— Sau chiar credeți că e *mai bine mereu singur decât niciodată*? îl întrebă Sonja zâmbind.

Henry își aduse imediat aminte de bilețelul pe care i-l arătase Jenssen în fața institutului medico-legal. Există zile când toate se întorc asupra mea, își zise.

— Nu, cuvintele acestea nu-mi aparțin. Soția mea le-a scris.

Râsul ei era cristalin și șăgalnic. Nu-l credea, de ce să-l fi crezut, doar spunea adevărul. Henry

observă că umbrele lor se încolăceau deja una în jurul celeilalte.

— Vă rog să mă iertați, domnule Hayden…

— Henry.

Sonja se îmbujoră.

— Henry. Îmi pare rău pentru foaia aceea, dar voiam să-ți las un mesaj și n-aveam decât romanul tău la mine, nimic altceva. Cartea îi aparține, de altfel, mamei mele. E o mare admiratoare a ta.

Binecuvântat fie cine are o mamă, gândi Henry. Sonja reveni fără să-și dea seama la „dumneavoastră”.

— Aveți crème fraîche?

— Da, de ce?

— *Totul* e mai bun cu crème fraîche.

— Asta încerc acum să-mi imaginez, răspunse Henry și Cerul îi era martor că nu mințea.

•

Ultimul lucru de care avea nevoie acum era o complicație. Romanul nu era gata, la întrebarea cine să-i scrie finalul nici măcar nu încercase să răspundă. Copilului din burta lui Betty îi creșteau deja degețele, sub acoperiș viețuia un demon al conștiinței întrupat într-un jder și o iscoadă necunoscută aduna în taină urme ale trecutului său, ca să ajungă până la cel mai mare secret al lui. Nu-i va fi ușor să găsească soluții la toate aceste probleme și să restabilească ordinea; în plus, nu era momentul să trăiască o aventură pasională. Există faze în viață când e mai bine să acționezi după principii, nu după impulsuri.

Dar Sonja era magnetică. Totul la femeia aceasta tânără îl atrăgea. În timp ce el pregătea un ceai, privirile li se întâlniră în imaginea oglindită în geamul deschis al bucătăriei. Puțin mai târziu stăteau în atelierul lui, Sonja vorbea despre studiile ei de medicină veterinară și cât de mult i-ar plăcea să deschidă un cabinet la țară, el molfăia tăcut capătul pipei lui reci și își dorea să fi fost clitorisul ei. Nimic n-ar fi fost mai simplu decât să-i

deschidă un cabinet, gândurile lui voluptuoase se ridicau la înălțimi la care nu mai ajung cuvinte. De fiecare dată când ea se apleca să întindă cu lingurița crème fraîche pe plăcinta cu rubarbă, glande până atunci inactive îi secretau lui Henry hormoni în sânge. Nu încăpea îndoială, *totul* e mai bun cu crème fraîche și primejdia e mai erotică decât rațiunea.

Un sfert de oră mai târziu, Henry ar fi mâncat plăcintă cu rubarbă și cuie ruginite, dacă asta ar fi amuzat-o pe ea. Vorbeau despre binefacerile vieții izolate la țară, el vorbea despre inspirație, ea povestea despre slăbiciunea pe care o avea pentru utilaje agricole. În clipa când el dădu să-i mărturisească faptul că-și cumpărase un tractor John Deere pentru a excava vechea fântână din spatele capelei, sună telefonul. Al naibii telefon. Cea mai perfidă invenție de la grenada de mână încoace.

Era Betty. Sonja îi înțelese privirea mută și părăsi imediat încăperea. Șlapii ei delicați rămaseră lângă canapea în forma unui V – dacă nici ăsta nu era un semn, atunci… își zise Henry. Reacția ei spontană era un indiciu că în scurtul răstimp de când se cunoșteau apăruse deja o tendință de conspirație. O persoană neimplicată din punct de vedere emoțional ar fi rămas pur și simplu așezată. Acum nu mai trebuia decât să înfrângă anumite convenții provinciale, să treacă printr-o perioadă de doliu, să înlăture persoanele care-l încurcau și, *last but not least,* să aștepte pronunțarea oficială a decesului Marthei. Henry numără în gând până la cinci și ridică receptorul.

Vocea lui Betty la telefon era încordată și mai profundă decât de obicei.

— Sunt lângă tine, spuse.

Henry se răsuci ca ars și privi afară pe fereastra panoramică.

— *Unde* ești?

— Sunt alături de tine, Henry. Vreau să știi acest lucru. Te iubesc, îmi doresc să fiu lângă tine, copilul nostru…

Da, copilul nostru, copilul nostru, blablabla et cetera. Henry n-o mai asculta. Dacă mai existase rămășița unui vag sentiment pentru Betty, acum aceasta fusese pulverizată de către puterea irezistibilă a necunoscutului. Henry nu mai simțea nimic. Pentru Betty, ca să fim bine înțeleși. Acesta ar fi fost prilejul unor mărturisiri sincere, un aranjament financiar de pildă, promisiunea că se va îngriji de viitorul copilului și pe urmă să se despartă asigurând-o de toată prietenia și considerația lui. Dar bărbatul nu e niciodată mai laș, minciunile lui nu sunt niciodată mai jalnice decât atunci când e prins în flagrant delict cu pantalonii în vine, nu-i așa?

— Trebuie să ne vedem, îi spuse Henry.

— Chiar mă gândeam că n-o să vrei să mă mai vezi niciodată.

Câtă dreptate avea. Henry nu voia să o mai vadă niciodată. Sosise momentul să-i spună ce se întâmplase în realitate pe faleză.

12.

Cele mai lungi zile ale anului trecuseră. Se întâlniră în jurul orei opt seara în Hotelul Patru Anotimpuri. Nu ca înainte, sub nume false, cu ochelari de soare și telefoanele închise, ci în văzul tuturor, în foaier. Pe Henry îl recunoscură, îl salutară, își exprimară condoleanțele, era ca la o înmormântare. Henry rămase la fel de modest și destins ca întotdeauna și o conduse pe Betty în Barul cu Stridii, unde fură invitați să se așeze la cea mai bună masă și dădură rapid la o parte crinii.

Betty nu se simțea în apele ei. Corectitudinea lui, locul public de întâlnire ales de el și, înainte de toate, precauția cu care o atingea acum îi întăreau bănuielile că Henry avea de gând să-i mărturisească faptul că-și ucisese soția. Ce spui când auzi una ca asta? O iei drept o dovadă de iubire și pe urmă suni la poliție? Va trebui, oare, să depună mărturie împotriva tatălui copilului ei? Sau era mai bine să tacă înțelegătoare și să trăiască de acum înainte împreună cu un ucigaș? O dilemă. Betty comandă o apă.

Bucătarul-șef le recomandă stridiile Belon din mâlul Bretaniei, dar lui Betty nu-i era foame, iar Henry optă ca de obicei pentru o friptură cu cartofi prăjiți. Nu se uita niciodată în meniu. Dacă nu aveau friptură, lua un șnițel vienez. Betty studia meniul, pe când Henry era încă de pe-acum sigur că nu va comanda nimic – Dumnezeule, ce-l mai scotea din sărite când făceau femeile dintr-o porție de paste o afacere de stat. Betty închise în cele din urmă meniul și clătină doar din cap, iar chelnerul se retrase jignit.

— Hai, spune odată.

Henry își drese glasul ca și cum s-ar fi pregătit să fie ascultat la școală. Niciodată nu se pricepuse la asta.

— Mă gândesc că Martha nu și-ar fi dorit ca tu să zaci în închisoare din pricina morții ei vreo cincisprezece ani, dacă nu mai mult. Nu, sigur nu și-ar fi dorit asta.

Nu era o mărturisire. Cumva suna mai rău. Betty nu voia încă să excludă o glumă proastă și își ținu cumpătul.

— Eu în închisoare? Aha. Dar de ce?

— Păi, imaginează-ți, continuă Henry pe un ton îngrijorat, că poliția o găsește pe soția mea, moartă, în mașina ta. Doar ai reclamat furtul, nu?

Betty dădu din cap fără să spună.

— Ce să creadă? Nicio scrisoare de adio, niciun indiciu că s-ar fi sinucis, nu *pot* să creadă altceva decât că tu ai făcut-o.

— Eu?

Glasul ei urcă o octavă.

— *Tu* ai fost ultimul cu ea pe faleză.

Henry scutură abătut din cap.

— Ba nu, iubito. A fost altfel.

Betty se aplecă în față, Henry descoperi pe fruntea ei o venă interesantă, pe care n-o mai văzuse până atunci.

— N-ai fost acolo?

— Nu. N-am fost acolo.

— Dar… unde?

— La cinema. Un film coreean. Foarte palpitant.

Sosi friptura. Betty așteptă, stăpânindu-se cu greu. Unghiile ei zgâriau silențios fața de masă. Mirosul cartofilor prăjiți din farfuria lui îi provoca greață. Boțea cu degetele fața de masă, iar vena de pe fruntea ei zvâcnea. Poate plesnește și problema mea s-a rezolvat, își spuse Henry în timp ce învârtea friptura în farfurie. Betty se lăsă pe spate, privi pe fereastră orașul, unghiile ei trasau linii fine pe fața de masă. Henry parcă vedea aievea cum derulează în minte seara aceea în care pășea în casa lui. Nu o zori, înfipse furculița în bucățile de cartofi, șterse cu ele friptura și le vârî în gură.

Betty trase în sfârșit concluzia.

— Ai dat fuga sus, în camera ei, să o cauți. Credeai că soția ta e acasă? Sau ai jucat teatru?

— *Bineînțeles* că asta am crezut, iubito. Eram ferm convins că e în camera ei. La ora aceea e întotdeauna în pat.

Ochii lui Betty se îngustară.

— Dacă asta ai crezut, de ce i-ai înscenat moartea pe plajă?

— N-am înscenat-o. Bicicleta ei se afla într-adevăr acolo. Martha o lăsase acolo. Naiba știe de ce. Îți amintești când te-am condus acasă în seara aceea? Bineînțeles că își amintea. După aceea m-am dus imediat la faleză. Mașina ta nu mai era acolo. Urmele de cauciuc conduceau direct către mare. Și pe urmă mai erau și mucurile tale de țigară. Ți-a fumat țigările și pe urmă s-a…

Betty își acoperi gura cu mâinile.

— Doamne, dar e cumplit!

Pricepuse. Henry își așeză cuțitul și furculița pe marginea farfuriei.

— Nu-ți face griji. A plouat toată noaptea. Nu se mai vede nimic.

— Să nu-mi fac griji?! De ce n-ai chemat imediat poliția?

— Am vrut inițial. Pe urmă am stat să mă gândesc. Nu știu dacă a fost bine, dar am decis că tu… că *voi* sunteți tot ce am. Tu și copilul.

Henry își întinse mâna deschisă peste masă. Betty i-o prinse. Degetele ei erau umede.

— Ai făcut-o pentru mine?

— Și pentru copil. Pentru copilul nostru.

Copil. Henry îi văzu lacrimile. De ce le podidește pe femei plânsul de îndată ce aud cuvântul ăsta? se întrebă Henry. Cum e posibil ca un cuvânt să fie suficient?

— Trebuie să mergem la poliție, Henry. Numaidecât!

— Nu e nevoie. Au fost ei deja la mine. După ce ai plecat tu cu Moreany. Apropo, ce mai face?

Betty nu avea chef să vorbească acum despre Moreany și caraghioasa lui cerere în căsătorie. Ținea strâns mâna lui Henry, ca pe o carte de rugăciuni.

— Henry, acum ne ducem la poliție și le spunem ce s-a întâmplat.

Cu mâna liberă, Henry se jucă puțin cu cartofii prăjiți.

— Dar *ce anume* s-a întâmplat, iubito? întrebă încet, dar apăsat. Ce s-a întâmplat în realitate?

După cum se așteptase, Betty îi dădu drumul mâinii.

— Ce vrei să spui cu „în realitate"?

— O mai bei?

Fără să-i mai aștepte răspunsul, Henry îi goli paharul cu apă. Apoi vorbi cu glas coborât.

— Martha s-a dus singură pe faleză sau ai condus-o tu acolo?

Indignarea aproape o făcu pe Betty să se ridice din scaun.

— Doar nu crezi că eu am ucis-o pe soția ta?

— Ai ucis-o?

Betty îl privi disperată. Era evident că se lupta cu decizia de a se ridica de pe scaun și a-și lua pur și simplu tălpășița. Dar n-o făcu; rămase așezată, simțindu-se lipsită de putere. Lui Henry îi era milă de ea, însă din păcate era nevoit să o stranguleze acum ca pe acea căprioară muribundă de pe câmp. Vorbi mai departe.

— Ca să fiu sincer, asta am crezut o vreme, da. Mi-e rușine, dar am crezut că tu ai ucis-o.

— De ce?

— Din dragoste față de mine. Ce să fi crezut? Martha vine la tine cu mașina ei. Pe urmă pleacă spre faleză cu mașina ta și dispare. Și tu unde erai?

Betty închise o clipă ochii.

— Eram acasă. Doar știi asta.

— *Eu* știu asta, dar tu ai un alibi?

Pleoapele lui Betty fluturară.

— Ăsta e un cuvânt tâmpit, Henry. Eram pur și simplu acasă. Așteptam să mă suni.
— Am avut oarecare îndoieli, mărturisi Henry pe un ton blând.
— Și acum nu mai ai?
— Nu. Niciuna.
— Acum ce crezi?
— Cred că Martha s-a înecat. Și poliția crede același lucru. Tu n-ai nimic de-a face cu asta. Asta cred eu.
— Dar era în mașina mea.
— Da. Asta a fost o greșeală. De-acum înainte nu mai avem voie să facem greșeli.
Betty se lipi de speteaza scaunului, cu brațele încrucișate la piept.
— Ce greșeli am mai putea face de-acum înainte? întrebă șoptit.
Henry împinse farfuria la o parte și făcu o încercare fără succes de a-i apuca mâna.
— *Toți* vor crede că ești iubita mea, dacă vei aduce pe lume copilul meu.
— Și? Nu e așa?
— Sigur că e așa. Dar nu e momentul potrivit. Ar fi fatal să se afle, la scurt timp de la moartea soției mele, că *tu* ai rămas însărcinată cu mine.
— Și ce-o să facem? întrebă Betty cu glas stins.
Henry îi citi cuvintele de pe buze.
— Nimeni n-are voie să știe. Nimeni nu trebuie să știe că e copilul meu.
Betty se ridică de la masă și înălță o mână.
— Mi-e frică de tine, Henry. Întotdeauna mi-a fost frică de tine. Dar de un lucru poți să fii sigur: copilul tău se va naște. Se va naște și tu ești tatăl lui, indiferent dacă vrei sau nu vrei asta. Decide tu ce atitudine vrei să adopți, eu n-am să-ți creez probleme. Am să păstrez și secretul, dacă tu asta vrei.
— Acum ești nedreaptă, Betty. Îl vreau, îl iubesc deja *de pe-acum* pe copilul nostru.

Betty își deschise poșeta. Henry se ghemui, ca să nu fie învăluit într-un nor de spray cu piper. Dar ea doar scotoci puțin prin poșetă și o închise iarăși.

— Ce-ai de gând? întrebă Henry bănuitor.

— Mă duc să vomit.

— Poliția nu știe nimic. Nu e absolut nicio problemă, atâta timp cât nu facem nimic. Pur și simplu nimic, înțelegi?

— Henry…

— Da?

— Soția ta știa totul. Nu de la tine, tu n-ai suflat un cuvânt despre noi. Bineînțeles că nu. Tu niciodată nu povestești nimic.

Betty își dădu la o parte o șuviță de păr de pe frunte; arăta fermecător cu amestecul acela de furie și dezamăgire pe chip. Cum se face că o doresc cel mai mult atunci când pleacă? se întrebă Henry.

— Și încă ceva, Henry. La despărțire, soția ta mi-a spus: Trebuie să-l iubim pe Henry fără să-l cunoaștem. *Eu* nu știu cum e posibil așa ceva și nici nu cred că pot.

Betty se întoarse și plecă. Henry privi în urma ei, fără regrete, dar cu respect, fiindcă, în orice caz, Betty era rasată. Nu-l interesa unde se ducea și dacă avea să mai revină. Se întrebă, în schimb, dacă era într-adevăr posibil ca Martha să fi știut tot timpul de relația lui cu Betty, fără să-și fi schimbat comportamentul. Cine poate suporta așa ceva? Prietenia lor plină de afecțiune rămăsese intactă până în ultima clipă, ritualul zilnic neschimbat. Și pe urmă, brusc, se duce la rivala ei ca să bea un ceai cu ea? *Bănuiești cum se va sfârși*? fusese ultimul mesaj al Marthei către el, scris cu creionul dedesubtul capitolului tocmai încheiat. Fusese o avertizare, o amenințare, o prevestire? Henry nu găsea un răspuns. Îl obosea să se gândească tot timpul la lucruri de genul acesta. Glonțul era pe țeavă și nu era de niciun folos ca el să-și stoarcă

creierii. Enervat, împinse cu degetul pe covor un cartof mușcat și se uită după chelner.

•

Așezată în fotoliul ei din dreptul coloanei, Honor Eisendraht o văzu pe Betty, cu o poșetă colorată țipător sub braț, cum traversează grăbită foaierul, pentru a ajunge la scara de marmură care ducea la toaletele pentru femei. Betty plângea. Era foarte palidă și nu-și legăna ațâțător șoldurile ca de obicei; aproape se împletici pe trepte în jos. Ceva se întâmplase, mai mult ca sigur ceva neplăcut.

Honor tocmai părăsise sufocanta sală de conferințe, mult prea mică, de la etajul întâi al hotelului, pentru a bea o cafea cu cremă de whisky. Așa-zisul *Seminar de numerologie* fusese o farsă în toată regula, la preț piperat. La banii *ăia* te poți aștepta la ceva mai mult decât o femeie cu cap de porc, care ține un arătător în mână și bate câmpii despre sume banale ale cifrelor care compun unele numere, despre legăturile cosmice dintre numerele de telefon și trăsăturile ascunse de caracter. Cine crede asemenea idioțenii?

Honor sperase să întâlnească la seminar pe cineva deștept, un om spiritual, cu care să poată sta de vorbă despre semnificația cuprinzătoare a cărții Turnului, a șaisprezecea din Arcana Majoră. Cartea îi apăruse deja a doua oară. Trebuia să însemne ceva. Dar acolo nu erau decât fanfaroni și incompetenți.

După cum știu toți inițiații, Turnul este o carte drastică. Un fulger din bolta întunecată lovește un turn, un fecior și mândra lui se prăbușesc arzând spre moarte. Cartea aceasta anunță distrugere și un nou început, echivalente ale despărțirii și sfârșitului. Să o ignori este o nesăbuință de neiertat. Dar uneori semnele ce anunță evenimentul sunt ascunse, iar amploarea lor imprevizibilă. Tocmai de aceea trebuie să fii

pregătit pentru orice, să cauți cu simțurile ascuțite, în masa diformă a cotidianului, indiciul hotărâtor.

Honor își lăsă cafeaua pe masă, așeză alături o bancnotă, își luă poșeta și păși pe covorul azuriu în direcția din care venise Betty. Dacă e Moreany, își zise Honor în sinea ei, atunci s-a lămurit treaba cu Turnul și îmi dau demisia.

La masa de lângă fereastra barului lambrisat, se juca agitat cu manșeta cămășii Henry Hayden. Bietul de el era palid și încremenit de durere. Cât de insuportabil trebuia să fie să-și piardă soția! Nimeni n-o să mă plângă atunci când nu voi mai fi, și asta numai din vina mea, își zise Honor. Voia să se ducă la el, să-l îmbrățișeze, dar chelnerul veni la masa lui. Henry plăti, iar Honor remarcă în privirea lui ceva ce o reținu să-și exprime condoleanțele.

Bineînțeles că nu există nicio legătură între suma cifrelor unui număr de telefon și trăsăturile ascunse de caracter; pe de altă parte, nu există întâlniri întâmplătoare în hoteluri, doar observatori neatenți. În ungherul barului, Honor își dădu seama că întorsătura fatală pe care o anunțase Turnul tocmai se producea. Înainte ca Hayden să apuce să o descopere, Honor stătea iarăși în fotoliul din dreptul coloanei groase, de unde se vedea întregul foaier, și își ascundea fața după un ziar.

Henry ieși din bar. Strânse mâini, semnă o carte la recepție, schimbă câteva cuvinte cu un client și aruncă o privire discretă în direcția toaletelor. Nu se întorcea. În scurt timp, părăsi singur hotelul. Nu mai privi în urma sa.

Cât de energic era, își zise Honor. Mersul lui de animal de pradă, silueta lui atletică și umerii lați o impresionau de fiecare dată. *Inimă, predă-te sau frânge-te,* citise ea în *Deosebita gravitate a vinovăției.* Înainte de a-l vedea pe Henry pentru prima oară crezuse că un scriitor trebuie să meargă gârbovit sub povara gândurilor sale, împins de o

forță lăuntrică sau târât prin lume de o sumbră obsesie. Adevăratul artist este bolnav, considerase Fernando Pessoa și așteptase toată viața trăsura către abis. Un Borges orb cârtise împotriva ironiei lui Dumnezeu în nesfârșita bibliotecă a semnelor. Dar Henry Hayden rămânea atletic, fiind totodată personificarea disciplinei și a controlului de sine. Și *mereu* artist. Absolut fantastic.

Bancnota se afla tot lângă ceașca ei de cafea pe jumătate plină. Honor socoti rapid în gând cam cât trebuia să lucreze pentru o bancnotă ca aceea și o înlocui cu una de valoare mai mică.

•

Din a treia cabină pe stânga se auzeau icnete. Apa trasă, pe urmă iar icnete. Honor simți mirosul de lăcrămioare și văzu poșeta aceea oribilă așezată pe jos, lângă ușă. Intră în cabina de alături, ridică apoi capacul și își trase fusta în sus, pentru a produce un sunet autentic. Între două crize de icnete se auzeau acum suspine înfundate sau scâncete, mai degrabă.

Era un dar, o dulce răsplată, să-i fie îngăduit să împărtășească acest moment intim cu rivala ei. Cât pe-aci să uite să tragă apa. Era greu de imaginat că moartea soției lui Hayden o afectase în asemenea măsură pe dezmățata asta, incapabilă cum era de sentimente autentice. Ceva se petrecuse între cei doi, ceva suficient de dramatic pentru a o face să plângă și să plece. Honor ascultă încântată cum rivala ei tușea, se gândi chiar că poate scuipa sânge, și auzi apoi cum iese din cabină ca să-și clătească gura la chiuvetă.

Trecu răstimpul obligatoriu pe care-l petrec femeile în fața oglinzii cu diverse retușuri. Honor rupse puțină hârtie igienică și trase iarăși apa; camuflajul ei era perfect. În cele din urmă auzi zgomot de tocuri și ușa care se închidea. Mai lăsă să treacă un minut, pe urmă ieși din cabină, pregătită pentru cazul în care Betty nu părăsise toaleta, ci stătea la pândă la ușă. De la ea puteai să

te aștepți la orice. În acel caz, Honor s-ar fi prefăcut surprinsă, poate chiar ar fi schimbat câteva cuvinte, dar nu prea multe. Dar era singură în toaleta doamnelor; rivala ei nu mai era acolo.

Cutia goală de metoclopramid zăcea în coșul de gunoi de lângă chiuvetă. *Eșantion gratuit* scria pe ea, iar dedesubt era o ștampilă a cabinetului de ginecologie. Din cutie lipsea prospectul. Honor scotoci în coșul de plastic, dar nu găsi decât gene false, batiste pătate și rujuri consumate.

În farmacia din apropierea hotelului, lui Honor Eisendraht i se explică faptul că ar fi mai bine ca femeile însărcinate în primul trimestru să *nu* ia metoclopramid. Dar multe gravide, îi destăinui farmacista cu o mină îngrijorată, iau totuși tabletele pentru a-și alina suferința. Ea însăși considerase grețurile din primele luni de sarcină drept cea mai grea încercare prin care trebuise să treacă.

Honor Eisendraht merse cu autobuzul acasă. Coborî cu o stație mai devreme decât de obicei, pentru a face câțiva pași pe jos până acasă. În hol își încălță papucii de pâslă, dădu papagalului apă, se întinse pe burtă pe sofaua ei de citit, luă o pernă, și-o apăsă pe față și urlă din toți rărunchii.

13.

Neras și fără incisivi, Obradin arăta ca un dovleac de Halloween cu barbă. Cea mai mare parte a zilei și-o petrecea fumând la fereastra deschisă a dormitorului de deasupra magazinului de pește, arătând tuturor trecătorilor știrbitura care i se căsca în gură și privind spre marea invizibilă din spatele caselor de vizavi. Între timp, misterioasa cauză a nebuniei sale ajunsese să preocupe întreaga localitate. Helga tăcea neînduplecată, ca să nu întețească zvonurile și mai tare. Unii vorbeau despre schizofrenie, alții lansau ipoteza că i-ar fi plesnit ceva în creier. Toate rămaseră speculații.

Nici în următoarele zile Obradin nu făcu nicio tentativă de a părăsi dormitorul și a-și relua afacerile. Helga începu să se ocupe ea de magazin. În tot acest timp, vorbi întruna la telefon, dar profită și de ocazie ca să pună un lacăt chepengului de la pivniță și să dea jos de pe vitrină caraghioasele fotografii cu pești.

De Adormirea Maicii Domnului, într-o splendidă zi de august, Henry sosi în fața pescăriei într-o dispoziție de zile mari și cu o pălărie albă de paie pe cap. Cu două săptămâni în urmă i se înecase nevasta, totuși, pe chipul lui nu se citea nici urmă de tristețe. Dar fiecare suferă în felul său, cine poate spune cum arată tristețea? Opri pe trotuarul din fața magazinului, aduse flori și săpun spaniol pentru Helga și un pămătuf de bărbierit, din păr de viezure, pentru Obradin.

Helga îi spuse lui Henry întreaga poveste, deși acesta cunoștea deja majoritatea amănuntelor. Henry îi strecură Helgăi un plic cu bani, pentru ca ea să cumpere pe șest un motor nou pentru *Drina.*

— Așteaptă tragerea loto, îi șopti Henry la ureche, completează apoi un bilet și fă să-ți iasă cel mult cinci numere, ai înțeles?

Helga înțelese și îi sărută amândouă mâinile. Henry mai scoase o cutie din Maserati și urcă apoi cu ea spre camera lui Obradin, pe scara din spatele magazinului. Fiindcă avea amândouă mâinile ocupate, nu bătu, ci apăsă clanța cu cotul.

— Hei, ce-i cu tine, bătrâne? întrebă Henry și așeză cutia și cadoul pe pat.

Nu-i scăpă faptul că o jumătate a patului matrimonial era neatinsă, deci Helga lui Obradin dormea în altă parte.

— Ți-am adus ceva pentru bărbierit.

Sârbul stătea neclintit într-un munte de chiștoace cam de dimensiunea unui mușuroi de termite.

— Se vlei?

Henry îi examină gura știrbă cu o expresie plină de respect.

— Colosală. Poți să atârni rufe la uscat în ea. Acum fii atent…

Scoase din cutie o sperietoare solară pentru jderi.

— E cu ultrasunete. Asta-i soluția. Fii atent.

Henry porni aparatul. Se auzi un sunet insuportabil și bărbații își astupară urechile cu mâinile. Henry opri aparatul.

— Asta-i problema. Nu știu care e frecvența potrivită ca să alung jderul, nu câinele.

— Și? întrebă Obradin fără niciun interes.

— Hei, doar tu îl știi pe Poncho, e sensibil, la fel ca tine, o ia razna dacă pornesc drăcia asta. Ajută-mă să potrivesc frecvența, o montăm, alungăm jderul și tragem o papiroasă. Ăla n-o să se mai întoarcă. Ei, se spui?

Henry râse sonor. Întotdeauna fusese de părere că mila nu face altceva decât să tărăgăneze procesul de vindecare. O glumiță îl pune mai iute pe picioare pe bolnav decât un supozitor cu milă.

Într-adevăr, Obradin zâmbi. Henry îi astupă gura cu mâna.

— Nu mai spune nimic, să nu-ți mai văd fasolele alea sârbești, că mă faci să râd. Hai să mergem la dentist.

Era cel mai bun dentist din zonă. Obradin căpătă dinți noi. Întâi unii provizorii, care nu arătau deloc rău, doar că îl făceau să semene cumva cu un iepure. Un specialist în chirurgie dentară îi puse ulterior două implanturi, adevărate opere de artă, fiecare având prețul unui automobil de clasă medie, îi înlocui și măseaua și îi scoase o bucată de os din cerul gurii pentru a reconstrui maxilarul. Desigur, Henry preluă costurile și nu mai aminti niciodată chestiunea. După cum spuneam, Henry era uneori extraordinar.

*

Mai la sud, la o distanță de șaizeci de kilometri, Gisbert Fasch fu mutat de la reanimare într-un salon cu patru paturi. Grav rănit, dar cu mintea limpede. Cu picioarele rupte și un braț spânzurat într-un ștreang de aluminiu, Fasch semăna cu acel Gregor Samsa vrednic de milă, care se trezește într-o dimineață în pat transformat în gândac.

Puroi maro se scurgea din pieptul lui Fasch printr-un tub într-un mic aparat de lângă pat. Acesta scotea cu pompa lichidul care se aduna într-o pungă de plastic transparentă. Tija tetierei, care se înfipsese în pieptul lui, fusese plină de bacterii. Punga plină era înlocuită o dată la douăsprezece ore de către o soră medicală, care părea să fie calificată numai pentru această activitate și avea și o dispoziție pe măsură. Ea îi schimba și scutecele, îi spăla și-i ungea cu alifie fundul, degetele ei viguroase pe scrotul lui reprezentând în mod indiscutabil momentul culminant al zilei.

Fiecare suflare îl durea. În gură avea un gust greu de descris, iar plămânul scotea un zgomot ciudat. Acolo avea o infecție zdravănă, îi simțea mirosul. Un șuierat strident pătrundea fără încetare

prin pereții salonului. Cu excepția lui, nimeni nu părea să-l audă.

În salon mai erau încă trei bărbați, toți cu scutece. Cine nu e singur în salon învață o mulțime de lucruri despre alții. De exemplu, cum pute rahatul în scutece. Omul este o cale de trecere a mâncărurilor și băuturilor, după cum a observat Leonardo da Vinci. La urmă nu rămân, de regulă, decât latrine pline.

În lumina artificială a încăperii bâzâia o muscă. Fasch o vedea dedublată; de când se trezise din anestezie vedea totul dedublat. Atrasă de mirosul puroiului, musca descria cercuri în aer, se așeza ici-colo, ciugulea din cangrena de la piciorul vecinului de pat din stânga, un diabetic anonim care nu făcea altceva decât să geamă, pe urmă dispărea în gura căscată ca un puț a bărbatului inert din dreapta, pentru a-i depune ouă pe limbă.

Din pricina fracturii craniene, capul lui Gisbert era fixat într-o gheară. Nu vedea ce era în preajma lui decât inversat, într-o oglindă mică de buzunar. Ca să nu vadă totul dublu, trebuia să închidă un ochi. I-ar fi plăcut să aibă un pat la fereastră și să-și poată întinde picioarele. Îi era dor de Miss Wong, partenera lui de-o viață, și, în afară de asta, îl mânca anusul, dar nu se putea scărpina, fiindcă în dosul mâinii drepte avea înfipt un cateter prin care i se administrau substanțe nutritive. Dimineața venea în vizită medicul-șef cu garda lui personală și-l întreba cum *ne* merge. Păi, cum să *ne* meargă, dacă *ne* mănâncă-n cur și nu *ne* putem scărpina? Era jalnic.

Cel mai rău îl durea că-și pierduse servieta. Când își recăpătase cunoștința după operație, acesta fusese primul lui gând. Își strigase disperat servieta, ca o mamă care-și caută copilul pierdut. Crezuseră că are halucinații și-i dăduseră sedative. Amorțit, Gisbert continuase să o caute, dar în zadar. Nu aflase cine îl salvase și-l adusese la

spital. Știa doar că fusese adus la urgențe după un grav accident rutier.

Urmărirea lui Henry Hayden se încheiase. Doi ani investise în povestea asta și fuseseră cei mai frumoși ani. Acum toate urmele prețioase, ramificațiile și misterele, toate actele erau pierdute. Henry îl învinsese cu un truc ridicol, îl așteptase pur și simplu după curbă și pac, gata – ce eșec. Dacă Fasch nu și-ar mai fi amintit accidentul, așa cum e normal în cazul unei traume cranio-cerebrale, ar fi putut să se vindece în liniște și să se bucure de a doua lui viață. Dar el nu putea uita. Memoria îi proiecta neîncetat pe retină aceeași succesiune de imagini. De îndată ce închidea ochii, gonea în curbă direct spre Henry. Mereu Henry. Halucinațiile apar din nimic, sunt închipuiri – or *asta* nu era închipuire, era un film documentar derulat la nesfârșit, o tortură. Mereu Henry. Dacă *asta* nu încetează, decise Fasch, am să mă sinucid.

•

Și la un moment dat se deschise ușa și în salon se ivi Henry Hayden. Nu ca o nălucă după curbă, ci Henry Hayden în carne și oase. Cu nonșalanța profesională a unui medic, își trase mai aproape un taburet metalic și se așeză lângă patul lui. Arăta exact ca în fotografia din *Country Living*. Numai că nu avea o femeie alături. Și niciun câine. Disimulare de mare rafinament, s-ar putea spune.

Diabeticului din pat îi scăpă un fâs slab, în rest era liniște în salon.

— Cum vă simțiți? întrebă Hayden cu un glas de bariton agreabil de sobru.

Deși lipsită de originalitate, întrebarea era cât se poate de nimerită, doar se aflau într-un salon de spital. Fasch își ținu în continuare un ochi închis, ca să nu fie nevoit să-și vadă inamicul dublu.

— Cine sunteți dumneavoastră? îl întrebă după o scurtă ezitare.

— Întâmplător, eram de față când ați avut accidentul. Mă numesc Henry Hayden.

Tipul ăsta are tupeu, își zise Fasch. *Întâmplător* pândea după curbă, întâmplător a dispărut treizeci de ani de pe radar și întâmplător trece acum pe la mine. Hai să fim serioși.

— Haydn… cum se numea compozitorul?

— Asemănător. Hayden cu e, cum se numește scriitorul.

— Vorbiți serios? Vă cunosc cărțile. Din păcate, mi-e cam greu să citesc acum, vedeți și dumneavoastră.

Fasch își legănă brațul spânzurat în ștreang.

— Nu se poate.

Hayden își trase scaunul puțin mai aproape de pat.

— Vă aduc eu niște cărți audio, dacă doriți.

Fasch se întreba care putea fi motivul vizitei lui Hayden. Sigur nu venise să-i aducă niște cărți audio. Poate se așteptase să găsească o legumă de om și acum era dezamăgit. Știa oare cine era el? *Era posibil* să știe? Fasch încercă să se ridice puțin, însă gheara metalică nu-i permitea. Șuieratul se intensifică.

— Auziți și dumneavoastră? întrebă Fasch ca să schimbe subiectul.

— Ce?

— Șuieratul. Aici șuieră. Ceva șuieră. Vine prin perete.

Henry își plimbă privirea în jur, ascultă un timp cu atenție, apoi ridică din umeri.

— N-aud nimic.

Fasch oftă.

— Deci nici dumneavoastră nu auziți. Nimeni nu aude, numai eu aud.

— *Atunci* este o conspirație.

Henry se aplecă spre el.

— Eu, când văd sau aud ceva și toți ceilalți se prefac că nu e nimic, știu: e o conspirație.

Fasch pufni în râs. Ceea ce-l duru, și asta nu numai în piept, ci îndeosebi în suflet. Nu voia să râdă. Râsul înseamnă împăcare, râsul unește

oamenii și alungă sentimentele rele. Or, Fasch investise deja prea mult în acest sentiment rău, îl îngrijise și-l ajutase să crească, de ce să se despartă acum de el?

— Ați văzut ce s-a întâmplat? întrebă ca să revină la ceea ce-l interesa.

Henry dădu din cap.

— Ați intrat cu viteză prea mare în curbă, v-ați ciocnit de zidul de protecție, apoi mașina s-a răsturnat.

— Nu-mi amintesc nimic.

— E mai bine așa. Nu arăta foarte frumos. E greu de crezut că cineva poate scăpa cu viață din așa ceva.

— Unde eram? Cum arătam?

Henry se gândi puțin. Fasch se uită la mâinile îngrijite ale lui Henry, care se odihneau liniștite pe coapse. Purta un ceas IWC cu brățară maro. Scump, desigur.

— Mașina dumneavoastră se răsturnase. Peste tot erau cioburi… Dumneavoastră erați blocat pe bancheta din spate, inconștient, iar eu v-am tras afară din mașină. N-ați simțit nimic.

— Dumneavoastră? *Dumneavoastră* m-ați scos din mașină?

Henry râse vesel.

— Sigur. Nu era nimeni în preajmă. V-ați uitat la mine, aveați ochii deschiși, dar de simțit n-ați simțit nimic, nu-i așa?

— Nu mai știu nimic. Am spus ceva?

— Am auzit doar un gâlgâit ieșind din pieptul dumneavoastră.

— Și pe urmă?

— Mereu sunt întrebat asta. Păi, aveați o bucată de metal în piept. Destul de mare, cam așa.

Henry arătă cu două degete cât de mare era bucata.

Fasch pipăi cu mâna dreaptă locul dureros unde furtunul îi dispărea în piept.

— Ați scos-o de acolo?

— Da.
— Înseamnă că m-ați salvat.
— Da' de unde! Medicii v-au salvat. Doar s-a nimerit ca eu să fiu acolo.
Fasch simți cum ura care-l copleșea se transformă în altceva. Îl năpădi tristețea, dar nu putea împiedica transformarea, simțea simpatie și recunoștință față de Henry Hayden. Nu mai avea niciun motiv să-l urască.
Henry își înclină capul într-o parte.
— Mă întreb de ce n-ați frânat.
— N-am frânat?
— Nu. N-ați frânat. Ați mers tot înainte.
Fasch închise ochii. Iarăși gonea în curbă, în fața lui, marea orbitoare… gonea spre Henry, reflexe de lumină pe ochelarii de soare, o clipă, imaginea mamei sale și pe urmă – Hayden avea dreptate, chiar nu frânase.
Când Fasch deschise ochii, Henry stătea aplecat deasupra lui, cu buzele strânse, fixându-l cu o curiozitate rece. Iată-l, se întorsese, Grendel, creatura din mlaștină.
— Nu vă simțiți bine? întrebă Henry. Să chem medicul?
— Vă rog, nu! strigă Fasch. Am deja destule probleme.
Henry apăsă butonul de lângă pat.
— Ce faceți?
— Acum am să vă las singur. Trebuie să dormiți.
Ușa se deschise și în salon intrară doi infirmieri. Henry le făcu un semn din cap. Începură să umble la aparatele de lângă pat. Fasch intră în panică.
— Ce se întâmplă? Ce faceți?
Un infirmier se aplecă spre el.
— Stați liniștit, vă ducem doar în alt salon, bine?
— Dar de ce? E frumos aici. Nu vreau să plec de aici!

•

Un etaj mai jos îl împinseră pe Fasch într-un salon pentru pacienți cu asigurare privată. Era liniște și curățenie. O fereastră până în podea, cu perdea albă, flori pe o masă rotundă de sticlă, un televizor cu ecran plat pe perete, o reproducere după Kandinsky deasupra chiuvetei. Pe măsuța cu rotile de lângă pat, o tabletă nouă-nouță. Nu mai lipsește decât minibarul, își zise Fasch și scuipă un cocoloș de flegmă. Îi împinseră patul la fereastră, astfel încât putea admira parcul, îi instalară iarăși aparatul de pompat puroi și apoi îl lăsară, în sfârșit, singur. Gisbert Fasch privi afară pe fereastră și se gândi la partenera lui de viață, la tăcuta Miss Wong. Nu venea niciodată în vizită.

14.

Tipul nu e polițist, concluziona Henry când ușa liftului se închise în urma lui. Nu e nici detectiv particular, ci un om absolut normal, cu o manie. Un amator. Îl urmărea, probabil, de mai multă vreme. De ce se prefăcuse că nu-l cunoaște? Dacă ar fi fost un simplu *admirator,* care încercase într-un mod stângaci să fie aproape de idolul său, atunci s-ar fi dat de gol în salon până la urmă. Poate voia doar să se simtă important și să scrie o biografie a lui Henry. Era posibil ca, pe parcursul investigațiilor sale, să fi dat peste golul din trecutul lui Henry și să simtă miros de sânge.

Cine mă demască devine cu siguranță celebru, își zise Henry și apăsă butonul pentru parter. În timp ce cobora, își aminti că Fasch nu-l întrebase de servietă. Bineînțeles că astfel și-ar fi dat arama pe față, dar nu se putea să nu-i lipsească. Să adune toate chestiile acelea fusese un proces anevoios și îndelungat, îl costase bani, imposibil să nu-l intereseze să o recupereze.

Un lucru era sigur pentru Henry: tipul ajunsese primejdios de aproape de secretul lui, voia să-i facă rău, dar încă nu știa cum. Acum are o problemă, fiindcă mi-e dator, poate n-o să mai fie în stare să meargă niciodată, gândi Henry nu fără compasiune. Și totuși, trebuia să afle ce punea la cale. Asta nu putea fi foarte greu, căci întotdeauna cine caută urme își lasă, la rândul său, propriile urme. Undeva, în adâncul sufletului, Henry simțea că-l mai întâlnise cândva pe Fasch. Cândva, undeva.

Străbătu agale părculețul din fața clinicii, spre locurile de parcare. Era arșiță, printre crengile teilor plutea puf de flori, un grădinar tundea iarba, iar un aspersor uda un ziar adus de vânt. Pe bănci ședeau oameni în halate, o femeie cheală, cu cârje, era însoțită de familia ei. Trecuse în mod evident

prin mai multe ședințe de chimioterapie și era bucuroasă că supraviețuise. Felicitări, gândi Henry înduioșat.

Se opri câteva clipe și se întoarse. Privi spre etajul al treilea, la fereastra deschisă. Fasch îi făcu semn cu mâna din pat. Henry îi răspunse. Tăcerea poate fi cumpărată, simpatia nu. Nimeni nu știa asta mai bine decât Henry.

•

Își duse Maserati-ul la „Spălătoria auto Royal" să-i îndepărteze sângele închegat de pe banchetă. O armată de spălători cu coifuri de hârtie caraghioase pe cap se năpusti asupra mașinii. Henry îi explică tânărului șef suspicios că sângele era de la o căprioară rănită.

În vreme ce peștii sanitari se apucară de treabă, Henry o luă de curiozitate în direcția parcării subterane, aflată în apropiere, unde răscoli în coșul de gunoi de lângă automatul pentru tichete căutând telefonul roșu. Ignoră camera de supraveghere care atârna pieziș deasupra lui, pentru că în fond nu comitea nicio infracțiune. Bineînțeles că telefonul dispăruse de mult; fie fusese casat, fie era în Africa.

După o oră, automobilul strălucea de curățenie și interiorul mirosea iarăși a piele. Tânărul șef ieși în fugă din ghereta de sticlă unde stătuse și tatăl lui vreme de patruzeci de ani. Nu-i plăcea că Henry împărțea bacșișuri grase sclavilor săi spălători, dar n-avea ce face. Henry remarcă bretelele pantalonilor care-i încingeau burta.

— Domnule Hayden, șopti bărbatul cu glasul înăbușit de respect, nu v-am recunoscut imediat, dar în portbagaj e o carte a dumneavoastră. Nevastă-mea e o mare admiratoare a dumneavoastră și voiam să vă întreb…

— Doriți un autograf?

— Nevastă-mea s-ar bucura nespus; și eu, desigur.

Henry scoase cartea din portbagaj și o răsfoi cercetător cu degetul mare.

— Nu mai e chiar nouă, dar v-o semnez, dacă doriți. Dumneavoastră ați inventat numele „Spălătoria auto Royal"?

Bărbatul ținea deja un pix în mână.

— O, nu, tata.

Se uita curios ce va scrie Henry.

— Cum o cheamă pe soția dumneavoastră?

— Ruth. Ea este… hm, da. Ruth cu th.

Henry scrise *Cu drag pentru Ruth de la Henry Hayden.*

— Îmi permiteți să vă mai întreb ceva? zise bărbatul repede și cu un glas gâtuit, când Henry îi dădu cartea. Nevastă-mea scrie și ea.

— Ce simpatic, spuse Henry, și a mea.

— Numai așa, ține la sertar, dar are talent. Nu zic asta fiindcă suntem… hm, da. Deci, m-a pus să vă întreb care e cel mai important lucru de care trebuie să ții seama când scrii.

— E o întrebare grea. Cel mai important lucru este – Henry se scărpină cu degetul mic sub sprânceana dreaptă – cel mai important lucru este să scrii numai despre ceea ce cunoști.

— Ceea ce cunoști. Aha.

— Și să-ți rezervi mult timp pentru ceea ce vei lăsa la o parte. Asta-i cel mai anevoios.

— Ce vei lăsa la o parte?

— Da, ceea ce *nu* vei scrie, ce omiți intenționat sau tai, asta e cel mai dificil și durează cel mai mult. Să nu spuneți nimănui că ați aflat de la mine.

•

Henry merse apoi la fast-food-ul său preferat din spatele gării și mâncă acolo un hamburger. Sosise momentul să-și facă un plan temeinic. Acolo îi veneau cele mai bune idei.

Cu ce să înceapă? Comisarul Jenssen, idiotul acela simpatic, nu putea deveni primejdios deocamdată, fiindcă era convins că Martha suferise un accident la înot. Poliția judiciară nu va

mișca un deget cât timp nu va ieși la iveală cadavrul. Dar tocmai *asta* era buba. Cadavrul putea ieși – în adevăratul sens al cuvântului – oricând la iveală. Se știe că durează o veșnicie până când se descompun oasele umane în apa mării. Algele tulbură procesul, temperaturile scăzute încetinesc descompunerea, nivelul redus al oxigenului joacă și el un rol, singurul lucru care ajută este adâncimea. Abisul mării este un spațiu din fericire necercetat.

Pe urmă mai era Betty. Era atât de furioasă și dezamăgită de el, încât o vreme îl va lăsa în pace. Dar, mai devreme sau mai târziu, va veni pe lume copilul. Henry nu era sigur că discuția lămuritoare din bar, al cărei subiect fusese *ce se întâmplase în realitate pe faleză,* o va împiedica să dea fuga la poliție și să bată toba. Acum se temea. Teama este un drog al adevărului – vorbește cu gura închisă. Nu e bine să inspiri teamă cuiva care te-ar putea trăda, Henry știa asta. Un singur cuvânt să-i scape lui Betty despre locul de întâlnire de pe faleză și până și cel mai tembel polițist va ști să pună lucrurile cap la cap.

Și apoi mai era Sonja. *Pe ea* nu voia să o dezamăgească. Henry se gândise bine și constatase că dorința lui era fizică și spirituală în egală măsură – o situație absolut fericită, la vârsta lui. Cu prilejul dramaticei întâlniri de pe plajă și, mai târziu, din grădina lui, nu fusese vorba de nicio atingere, însă atracția dintre ei, împletirea umbrelor lor fusese magie pură. Și ei îi plăcea câinele lui. Totul era perfect. Astfel, Henry revenea la punctul al doilea: Betty. Trebuia să o despăgubească, să o mulțumească, să o calmeze cumva – cu alte cuvinte, trebuia îndepărtată din calea lui.

Deschise compartimentul pentru mănuși și scoase de acolo factura pentru un *Manual de supraveghere,* pe care o găsise în servieta maro a lui Gisbert Fasch. Pe factură era notat cu creion

roșu *birou,* desigur pentru a o trece la cheltuieli în declarația fiscală. În dreptul adresei apărea data cumpărării. Fasch cumpărase această carte, cu siguranță utilă, în ziua de 3 mai a anului trecut. Ia te uită, își zise Henry, ziua mea de naștere.

•

GPS-ul îl conduse direct pe strada corectă. Era o stradă în pantă, acoperită cu pavaj, paralelă cu o șosea de circulație rapidă, cu trafic intens. Zgomotul traficului se revărsa pe deasupra acoperișurilor și se frângea între zidurile caselor. Henry coti și parcă pe o stradă lăturalnică. Printre mașinile mai mici aflate acolo, Maserati-ul strălucitor atrăgea atenția; nu se încadra în peisaj, dar nu era vorba decât de un sfert de oră.

Tencuiala fațadei se cojea, zidurile și ușa casei erau acoperite cu graffiti. Ușa era deschisă, iar pe tăblița de lângă sonerie era scrijelit cu pixul *Fasch.* Henry își puse mănușile de unică folosință și sună – nu se știe niciodată. Apoi păși în holul întunecos al casei. Cutia poștală a lui Fasch dădea pe dinafară de corespondență. Henry urcă la etajul al doilea.

Ușa nu fusese încuiată; era o joacă de copil să împingă limba broaștei cu lama unui briceag. Nici cinci secunde nu-i trebuiră ca s-o deschidă. Mulțumit, Henry constată că încă nu uitase gesturile elementare, așa cum nu se uită nici mersul pe bicicletă. Ușa nu putea fi decât întredeschisă, apoi se lovea de un obstacol. Dar crăpătura era exact atât de lată, cât să se poată strecura înăuntru. Un miros puternic de canal îl izbi pe Henry în față. Odată intrat în locuință, avu senzația absurdă că face turul endoscopic al unei persoane străine, având ca punct de pornire rectul cu iz neplăcut al coridorului.

Henry nu furase niciodată mai mulți bani sau mai multe bijuterii decât îi trebuiau ca să trăiască. Fiindcă respecta intimitatea oamenilor, nu se atingea niciodată de obiectele personale, astfel

încât pierderea era întotdeauna suportabilă. Obiectele de artă le lăsa în pace din principiu, așa ceva se transformă greu în bani. În situația ideală, furtul trecea neobservat, dar asta se întâmpla rareori. Odată, cu mulți ani în urmă, dăduse o spargere într-un cabinet stomatologic și furase aur dentar. Când citise câteva zile mai târziu despre comandourile speciale care scoteau la Auschwitz-Birkenau, în dosul camerelor de gazare, aurul din gurile larg căscate ale morților, dusese aurul imediat înapoi și lăsase drept scuză două bilete la operă. Dentistul și soția sa urmăriseră încântați „Traviata” de pe cele mai bune locuri. Când se întorseseră acasă, le dispăruseră bijuteriile cu briliante. Dar asta fusese cu multă vreme în urmă.

Pe ambele laturi ale coridorului se înălțau până în tavan teancuri de hârtie tipărită. Ziare, reviste, cărți, tone de fotocopii. Fire de praf și nori de celuloză în descompunere ningeau pe Henry. Ținut laolaltă și sprijinit cu ajutorul unor sfori, cozi de mătură și scânduri de toate soiurile, coridorul semăna cu o galerie de mină. Printre munții de hârtii se zărea totuși o cărare ce n-avea mai mult de cincisprezece centimetri lățime și pe care Henry reuși să o străbată doar fiindcă în trecut participase la excursii cu cercetașii.

Când aruncă o privire în baie, gândăcei argintii, din aceia care fug de lumină, se ascunseră sub cada de duș. De aici venea putoarea; Henry închise ușa. În dormitor, stivuite pe podea, erau aparate electrocasnice pe jumătate dezmembrate, fructe putrezite și rufe murdare. Pe pat zăcea o făptură cu ochi migdalați, cu coapsele depărtate și gura căscată. Corpul ei, cu proporții perfecte și o față lipsită de expresie, era puțin răsucit într-o parte. În vaginul fără pilozitate era înfipt un ondulator electric pentru păr. Henry ridică păpușa din curiozitate și constată că avea greutatea normală a unei femei în carne și oase, undeva la peste cincizeci de kilograme. Pe talpa delicată a

piciorului era tipărit numele ei: „Miss Wong”. Cu siguranță nu fusese o păpușă ieftină. Nuanța cărnii era apropiată de realitate, însă pielea de silicon era rece, ceea ce explica termoplonjorul din vaginul de vinii. Natura moartă cu ondulator îi păru lui Henry o glumă bărbătească de prost gust.

Într-una din camere sună telefonul. Henry se întoarse bâjbâind în intestinele de hârtie ale coridorului și se lăsă condus de sonerie, până când ajunse în biroul surprinzător de ordonat, amenajat de-a dreptul spartan, al lui Gisbert Fasch. Pe o tablă de dimensiuni mari, rotativă, se văzu pe sine. Biografia lui sub forma unei organigrame verticale, cu imagini, date și sute de încercuiri colorate. Henry era impresionat. Se simțea ca și cum tocmai ar fi pătruns într-un birou pentru amintiri pierdute. Erau fotografii polaroid cu clădiri și locuri, fotografii de presă și poze cu el la diverse seri de lectură și, în partea de sus a organigramei, o carte poștală veche, reprezentând o poartă cu boltă. Pe ea scria cu litere din fier forjat: *Sankt Renata.* În clipa aceea Henry își dădu seama unde îl mai întâlnise pe Fasch.

Robotul telefonic, aproape o antichitate, porni, iar caseta începu să se deruleze: *Aici e Gisbert Fasch. Nu pot răspunde personal apelului dumneavoastră, vă sun eu înapoi mai târziu.* Biip!

Domnule Fasch, sunt Eisendraht de la editura Moreany. V-am comunicat deja în scris că nu oferim informații despre viața personală a domnului Hayden. De asemenea, doresc să vă atrag atenția că o biografie neautorizată a domnului Hayden poate avea urmări juridice pentru dumneavoastră. Vă rog să nu ne mai adresați cereri scrise în acest sens. Vă doresc o zi bună.

Henry nu mai auzi finalul mesajului decât neclar. Se strecurase înapoi în dormitor și pusese în funcțiune ondulatorul din vulva de plastic a

păpușii. Părăsi locuința pe tăcute. Nimeni nu-l văzu plecând cu mașina.

•

Fumul negru îi alarmă pe vecini. Urca prin geamul spart al dormitorului în susul fațadei. Puțin mai târziu explodară geamurile camerei de zi. Pompierii sosiră cu trei vehicule mari de intervenție și stinseră focul cu spumă. Locatarii, îngrijorați, își puseră la adăpost copiii, animalele și cele mai valoroase catrafuse și asistară la procesul de stingere înălțând rugăciuni mute. Din spatele benzii cu care se barase strada, niște gură-cască filmau cu telefoanele mobile activitatea pompierilor. Unele dintre filmulețe apărură chiar în aceeași zi pe Youtube. Cel mai des vizionat a fost, de altfel, filmulețul făcut de o elevă de treisprezece ani care înregistrase operațiunea de scoatere de la etajul al doilea a doua pisici arse și adăugase o melodie compusă de ea însăși. După ce se risipi ceața și se verifică stabilitatea clădirii, majoritatea locatarilor se întoarseră în locuințele lor. Experții în protecția împotriva incendiilor se apucară de treabă în locuința carbonizată. Descoperiră resturile unei păpuși de silicon topite, piciorul rămăsese intact și aparținea modelului „Miss Wong”. Resturile au fost reținute ca probe, iar ancheta criminalistică privind cauzele incendiului se lungi ca de obicei.

*

Domnul amabil de la asigurări aștepta răbdător, în vreme ce Betty căuta cheile mașinii. Se dusese la ușă în șlapi și halat de baie, crezând că e vreun curier care-i aduce manuscrise la citit. Bărbatul aștepta în hol. Își așezase servieta pe jos și își împreunase mâinile peste burtă. Asemenea momente de contemplare îl încântau.

Lui Betty îi era clar că nu va găsi nicio cheie, fiindcă aceasta ruginea deja în Subaru, pe fundul mării. De mult folosea cheia de rezervă a mașinii, fiindcă cea originală se pierduse la un moment dat.

Cu toate astea, își răscolea acum sertarul biroului, îl deschidea și-l închidea zgomotos.

— Chiar nu găsesc cheia, îi explică stânjenită domnului amabil și îi înmână la ușă actele mașinii. E grav?

— Nici cheia de rezervă?

— Cheia de rezervă? Pe-aia am pierdut-o cu ani în urmă.

— Asta nu-i bine, spuse cu regret expertul de la societatea de asigurări, fiindcă fără cheie nu putem acoperi furtul autoturismului.

— Nu face nimic, se trezi Betty spunând, doar nu l-am declarat fiindcă aș vrea bani de la dumneavoastră.

— Dar atunci de ce? întrebă domnul, vizibil surprins.

— Păi, fiindcă m-am gândit că asta *trebuie* făcut când ți se fură mașina. Nu-i așa?

— Nu. Nu trebuie decât să cereți radierea autoturismului, având în vedere că nu mai circulați cu el sau l-ați vândut.

— Nu l-am vândut! protestă Betty și coborî imediat glasul. Mi-a fost furat.

— De aceea… zise domnul și-și deschise servieta, a și fost dat în urmărire autoturismul dumneavoastră. Este căutat în întreaga Europă.

Domnul scoase din servietă diverse documente și un formular, așeză cu grijă actele Subaru-ului într-un plic transparent și le vârî în servietă. Își linse apoi buricul degetului arătător, răsfoi formularul, se trezi inexplicabil de repede cu un pix în mână și îi apăsă butonașul.

— Așa. De unde vi s-a furat autoturismul?

— Din fața casei.

Betty încerca să-și păstreze un ton amabil.

— Auziți, nu prea am timp, trebuie să plec imediat la serviciu.

— Cu mașina?

— Da.

— Cu care?

Tipul devenea tot mai impertinent.

— Am închiriat o mașină.

— Noi preluăm parțial costurile închirierii, dacă autoturismul dumneavoastră a fost furat.

— Nu e nevoie. Îmi plătește firma.

— Asta fiind… – domnul se uită în documente – … editura Moreany?

Lui Betty îi venea să-i înfigă pixul în ochi, dar se mulțumi să rostească un „exact” sec.

— Ați închiriat autoturismul de la Avis.

Domnul zâmbi când văzu expresia surprinsă a lui Betty.

— Și acesta este asigurat tot la noi. La firma dumneavoastră, la… continuă el și iarăși se uită în documente… editura Moreany nu există niciun contract de închiriere.

Betty simți cum îi năvălește sângele în obraji. Și domnul observă acest lucru, dar rămase sobru.

— Am întrebat la contabilitate, la doamna…

Se uită a treia oară în afurisitele lui de documente.

— Eisendraht?

— Exact. Dânsa nu are cunoștință de niciun contract de închiriere încheiat pe numele dumneavoastră. Doamna Eisendraht îl cunoaște, în schimb, pe un domn Henry Hayden.

Numele lui Henry căzu ca o sabie. Betty simți că amețește. Cum naiba ajunsese tipul ăsta la Henry?! Domnul amabil de la asigurări îi studie chipul, remarcă frecvența mărită a pulsului, tresăririle genelor, alunecarea în jos a colțurilor gurii și schimbarea poziției picioarelor. Pe măsură ce câștiga experiență, meseria lui îi producea tot mai multă bucurie.

— Ați garantat cu un card Visa pentru partener. Suma este retrasă din contul domnului Hayden.

Betty îi smulse bărbatului formularul din mână.

— Bine, bine. Îl completez și vi-l trimit. Nu trebuie să plătiți nimic și, de altfel, reziliez contractul.

Apoi închise ușa și se sprijini de ea. Inima îi bătea repede; cu dosul mâinii își atinse obrajii încinși.

La asta nu se gândise. Henry îi dăduse cardul pentru situații de urgență, ca să facă plăți și cumpărături pentru el, când plecau împreună în străinătate în interes de serviciu. Lui Betty i se păruse firesc ca Henry să plătească pentru mașina închiriată, de aceea îi folosise cardul. În mod excepțional. Acum legătura ei cu Henry era dovedită prin documente. Se îmbrăcă în viteză. Din grabă își rupse un fir la ciorap. Abia când urcă spre biroul lui Moreany văzu în oglinda din ascensor că firul dus urcase de la pulpă până la coapsă, ca o septicemie.

15.

Eisendraht uda dracena la fereastră și nu se întoarse când Betty traversă, fără să salute, anticamera spre biroul lui Moreany. Moreany stătea la masă, palid și foarte tăcut, și nu se ridică în picioare ca să o salute. Betty închise ușa biroului.

— Vreau să lămurim ceva, Claus, începu ea, dar, înainte să o lase să continue, Moreany întinse mâna către scaunul din lemn masiv.

— Ia loc, te rog.

Betty se așeză picior peste picior ca să ascundă firul dus de la ciorap. Putea fi vorba de ceva frumos sau de ceva foarte rău, dar cu siguranță nu de povestea cu mașina închiriată. De două zile nu mai dăduse pe la editură; în mintea ei încolți bănuiala că între timp se întâmplaseră mai multe lucruri. Moreany își scoase ochelarii de citit și îi așeză grijuliu pe masă, unde domnea o ordine perfectă. Pe masa lui nu fusese niciodată ordine; nici acesta nu era un semn bun.

— Te-am pus într-o situație foarte neplăcută.

Moreany inspiră adânc. Miji ochii; era limpede că întreaga poveste îl stânjenea.

— Acceptă, te rog, scuzele mele și iartă-mi… cum să zic, prostia pasională.

Pe urmă amuți. Betty mai așteptă un timp, până când tăcerea deveni insuportabilă.

— Ce s-a întâmplat?

Moreany deschise sertarul mesei sale de scris și scoase de acolo un plic desfăcut, pe care i-l întinse mut lui Betty. Ea se ridică și îl luă șovăielnic în mână.

— L-am deschis numai fiindcă îmi era adresat mie.

Betty pipăi plicul, iar pe dosul lui văzu ștampila de la cabinetul medicului său ginecolog. Cu două

degete extrase CD-ul cu imaginile ecografice ale copilului ei.

— E fetiță, spuse Moreany șoptit, nota de plată e atașată, îngăduie-mi să o achit eu.

•

Să ne întoarcem la începuturile omenirii. Un strămoș al omului vine epuizat, dar fericit de la vânătoare. În peștera lui confortabilă, aflată, să zicem, în Puglia de astăzi, își trântește vânatul lângă foc și își caută din priviri femeia. E obosit, înfometat, dornic să-i vorbească despre cum i-a mers la vânătoare. În bezna peșterii o aude văitându-se. Ia o bucată de lemn aprins și începe să o caute. O găsește întinsă într-un coridor lăturalnic, iar lângă ea, copilul nou-născut. Cordonul ombilical tăiat cu dinții îi atârnă încă din pântece. Femeia ține copilul strâns, îi acoperă cu mâinile fețișoara delicată. El îi smulge copilul din brațe, care începe să urle, îl adulmecă, îl examinează cu atenție. E un mic neanderthalian. Bărbatul știe imediat că nu el e tatăl acestui bastard. Omoară copilul dând cu el de peretele peșterii și se întoarce la foc. Femeia rămâne pe loc, înfricoșată, nesigură dacă va supraviețui nopții următoare.

Din pleistocen până astăzi s-au schimbat unele lucruri, dar chestiunea paternității a rămas delicată, chiar și pentru femeia modernă. Indiferent cine îi trimisese lui Moreany imaginile ecografice, nu era o neînțelegere la mijloc și în niciun caz o confuzie de adresă, ci pur și simplu opera unui om foarte rău. Henry e exclus, gândi Betty stând în fața biroului lui Moreany, fiindcă nu e în interesul lui. Henry nu făcea niciodată ceva ce nu era în interesul lui. Dar nimeni, cu excepția lui, nu avea cum să știe că e însărcinată, nici măcar mamei ei nu-i spusese. Un dușman ascuns o făcuse, invizibil și totuși aflat foarte aproape de ea. După această scurtă analiză, Betty își reluă locul în scaunul din

lemn masiv al lui Moreany și îi oferi singura explicație potrivită: tăcerea.

În vreme ce Moreany stătea și el mut la birou și o privea pe Betty, sufletul lui plângea. Ultimul plan al vieții lui eșuase, povestea de iubire într-o vară târzie la Veneția avea să rămână visul nesăbuit al unui om bătrân; sfârșitul nu putea veni decât în singurătate. Nu mai e nimic de făcut, își spuse, am ajuns la capătul drumului. Se ridică, se îndreptă șovăind spre măsuța din abanos și turnă coniac în două pahare, iar unul i-l oferi lui Betty.

— Vreau să te rog ceva. Du-te la Henry și vorbește cu el despre roman. Îmi imaginez că are nevoie de tine acum. Nu mai avem mult timp, pentru târgul de carte e deja cam târziu. Mi-a spus că nu-i mai lipsesc decât douăzeci de pagini, dar nu cred că e în stare să scrie acum. Ar fi chiar păcat să nu poată termina romanul înainte ca eu să plec în concediu, nu-i așa?

Betty avea gura atât de uscată, încât i se lipiră buzele când sorbi din coniac. Alcoolul o arse pe esofag. *Nu știe,* își zise, *nu știe că e copilul lui Henry.* Se ridică, așeză paharul pe măsuță și-l îmbrățișă pe Moreany. Îl strânse la piept, simțind că niciodată nu-i fusese atât de devotată și recunoscătoare. Ce om nobil, ce om extraordinar, își spuse.

— Îl sun imediat, Claus, îți promit.

Moreany dădu obosit din cap.

— Mulțumesc. Dacă se poate, nu-i spune nimic de mine.

Dacă Moreany ar fi cerut-o în clipa aceea în căsătorie, Betty ar fi spus da, fără să mai stea pe gânduri.

— Sigur că nu, Claus.

•

Honor luă de la ureche paharul cu care ascultase prin peretele despărțitor și se așeză repede la calculator. Dintr-o singură mișcare își puse căștile pe cap și degetele pe tastatură. De data asta, Betty

nu mai trecu mută prin anticameră, ci se postă în fața biroului lui Honor și își sprijini amândouă palmele pe el.

— Honor, spuse încet, pot să vă cer o favoare?

Femeia își luă căștile de pe cap. Era prima oară când persoana aceasta i se adresa cu respect și, mai ales, prima oară când i se adresa direct. Trebuia să o mai audă o dată.

— Poftim?

— Pot să vă cer o favoare?

— Oricând. Ce pot face pentru dumneavoastră?

— Dacă vă mai sună un individ din ăla de la asigurare, vă rog să nu-i dați informații confidențiale despre domnul Hayden.

Eisendraht zvâcni din cap, ca o găină care a ochit un bob.

— M-a întrebat despre domnul Hayden!

— Da. Mulți fac asta. Iar noi protejăm viața privată a autorilor noștri, nu-i așa?

Acest „nu-i așa" nu-i mai lăsa lui Honor altă cale de scăpare decât să răspundă.

— Eu lucrez de foarte mulți ani aici, Betty, și dacă există ceva sfânt pentru mine, atunci e viața privată a autorilor noștri. Ar trebui să știți lucrul acesta.

— Știu doar atât: Că *dumneavoastră* ați fost.

Cu asta, Betty ieșise deja pe ușă, lăsând-o pe Honor Eisendraht copleșită de sentimente foarte amestecate.

•

— *Ce* a făcut?

Henry sări în picioare și începu să umble de colo-colo în fața ferestrei panoramice a atelierului său. Câinele se ridică imediat de la locul lui de sub măsuță și ieși din încăpere cu coada între picioare. N-avea de gând să se întoarcă decât atunci când simțul lui fin pentru proaste dispoziții îl va anunța că primejdia a trecut.

Pe măsuță, în fața lui Betty, se afla plicul cu imaginile ecografice ale fătului. Așezată e canapea,

îl urmărea pe Henry cu privirea. Îi vedea silueta în contre-jour, mișcându-se încolo și încoace, o umbră fără astâmpăr.

— Plicul i-a fost adresat lui Moreany personal, continuă ea. A dat telefon la cabinet și a cerut să se trimită imaginile la adresa lui de la editură.

— Eisendraht?

— Nu poate fi altcineva. A fost o femeie. S-a dat drept mine, știa câți ani am, unde locuiesc și că sunt gravidă.

Henry îi întoarse spatele lui Betty pentru câteva clipe și privi în depărtare. Încă nu era ora zece dimineața și soarele ardea, pe cer nu era niciun nor, doar o barză se rotea la mare înălțime. Avea să fie o zi toridă.

— De unde să fi aflat? întrebă el fără să se întoarcă.

— Nu de la mine.

Betty își descălță un pantof și își ridică piciorul pe canapea.

— Și nu, adăugă ea, nu i-am spus nimic lui Moreany, nimeni în afara doctoriței nu știa. Apropo, ieri a venit la mine tipul de la asigurări și mi-a cerut cheia de la Subaru. Nu i-am putut da nicio cheie.

Deși nu vedea ochii lui Henry, Betty avu senzația că îi simte privirea sfredelitoare.

— Niciuna? Nu mai ai *nicio* cheie?

— Nu.

Betty se aplecă în față și luă plicul de pe măsuță.

— A fost ideea ta să reclam furtul mașinii. De ce ne comportăm ca doi criminali, Henry? De ce ne purtăm așa unul cu celălalt, în loc să ne pară rău pentru soția ta și să ne bucurăm de copilul nostru?

Își duse mâna streașină la ochi ca să-l vadă mai bine.

— Nu poți să pleci, te rog, din lumină? Nu te văd.

Henry coborî jaluzelele electrice. Imediat se făcu mai răcoare și o penumbră plăcută se lăsă în

încăperea spațioasă. Acum Betty îl vedea.

— Mă duc la poliție, Henry. Nu mai are niciun sens.

— Ah, spuse el cu glas scăzut și adăugă, după o pauză mai lungă: Tu știi ce-o să se întâmple după aceea?

— Nu știu ce-o să se întâmple. Tu știi?

Betty scoase CD-ul din plic, iar lumina se frânse pe el în culorile spectrului. Răsuci CD-ul în mână. Are deja instincte de mamă, îi trecu lui Henry prin minte, nu se mai teme de mine, vrea doar să salveze copilul.

— Ca să fiu sinceră, mi-e totuna ce-o să se întâmple, răspunse Betty. Cred că adevărul e cea mai bună opțiune a noastră. Nu vreau ca bebelușul nostru să se nască în închisoare. Tu nu vrei să-l vezi?

Henry se holbă la discul argintiu din mâna ei. Totul începuse cu ecografia aceea. O mică imagine a unei bucăți vii de țesut, nu mai mare decât o cutie de chibrituri. La vederea fătului se retrezise demonul din el, vechiul lui amic și protector din vremurile grele. *Urmează-mă,* îi șoptise, iar Henry îl urmase și de data aceea. Mersese cu el pe faleză să-și ucidă soția, se târâse după el printre bârnele acoperișului, unde jderul încă îl aștepta. El îi spusese care era curba potrivită ca să-și pândească inamicul și tot el îi șoptea acum la ureche sumbrul lui plan.

— Am terminat romanul.

Betty îl privi surprinsă.

— Vorbești serios?

— Da. Dintr-odată i-am văzut finalul. Și atunci m-am așezat la birou și l-am scris. În ultimele nopți.

Betty puse CD-ul din nou pe măsuță.

— Nu-mi vine să cred. Mi-l dai să-l citesc?

— Neapărat. Citește-l, spune-mi ce crezi și pe urmă sărbătorim.

Henry se îndreptă spre biroul său și luă manuscrisul. Îl cântări în mână și i-l întinse lui Betty.

— Încă n-am apucat să-l trec în computer și n-am făcut nicio copie.

Văzu că Betty vrea să obiecteze și ridică o mână.

— Vreau să-l citești tu mai întâi, înainte de a i-l da lui Moreany. Și pe urmă ne ducem împreună la poliție și lămurim toată povestea. Iar acum – Henry se așeză lângă ea pe canapea și întinse mâna după CD –, arată-mi copilul nostru.

16.

Drina se legăna domol în bătaia slabă a valurilor pe care le împingea în port vântul dinspre vest. Obradin vârî o cutie de conserve sub bușonul de la baia de ulei și-l deschise cu grijă. Un schimb de ulei i-ar fi priit poate motorului – sau poate era ultima dată când îl ungea cu ulei. Obradin își țuguie buzele, ca să fluiere ca de obicei o melodie, dar tot ce-i ieși pe gură era aer fără sunet. De când avea incisivii aceștia noi și frumoși, mesteca mai bine și nu-l mai durea la rece, dar de fluierat nu mai putea să fluiere.

Negru de la metalul ros, uleiul se scurse în cutia de conserve și sclipi în lumina soarelui care pătrundea prin spirai în compartimentul motorului. Obradin luă puțin ulei pe arătător și frecă lichidul negru și vâscos între vârfurile degetelor. O umbră căzu peste compartimentul motorului. Obradin își răsuci capul masiv, ridică privirea și-l zări pe Henry care stătea deasupra lui cu brațele încrucișate. Își trăsese pălăria peste frunte. După expresia feței lui trebuia să fie ceva grav.

•

Henry inhală fumul țigării și își plimbă privirea peste dig.

— Trebuie să plec de aici, amice.

Obradin văzu cum iese fumul din nările lui Henry ca un abur rece de iarnă. Făcea câteva rotocoale, apoi se risipea deasupra plaselor verzi ca algele. Era imposibil să găsești un loc mai bun pentru o discuție între bărbați decât *Drina* lui teribil de urâtă, care se legăna pe apă.

— Sunt vârât în rahat până-n gât și nu știu cum să scap. De aceea trebuie să dispar. Dar înainte de asta – Henry își așeză mâna cu țigara pe pantalonii mânjiți de ulei ai lui Obradin –, am vrut să te mai văd o dată. Tu nu știi cum a fost viața mea, nu m-ai

întrebat niciodată. N-ai vrut niciodată să afli de unde vin, ce am făcut și ce fac în timpul zilei.

Își împinse borul pălăriei puțin mai sus și-i adresă lui Obradin un zâmbet trist.

— Habar n-ai cât de mult m-a ajutat asta.

— Unde vrei să mergi?

— Vreau să plec. Să dispar undeva unde să nu mă mai caute nimeni.

Henry își privi îngândurat vârfurile pantofilor de piele.

— Am mai dispărut eu de câteva ori. Pentru multă vreme, ani de zile. Am locuit singur într-o casă cu ferestrele zidite și nimeni n-a băgat de seamă. Casa le aparținuse părinților mei, stătea încă în picioare, dar părinții mei erau morți de mult. La școală nu m-am dus decât până în clasa a șasea, imaginează-ți. Nu știu nici măcar să socotesc în minte. Mă crezi?

Obradin scuipă un fir de tutun în apă.

— Vezi, așadar, cât de puțin ți-am spus și e deja suficient.

Henry își luă pălăria de pe cap și își șterse sudoarea de pe frunte. Răsucea pălăria în mână.

— Soția mea nu s-a înecat în dreptul plajei.

Obradin sări în picioare și ridică implorator ambele brațe. Drina începu să se clatine.

— Nu-mi spune, Henry. Nu vreau să știu. Tu ești prietenul meu, mi-e totuna, păstrează mai bine pentru tine chestia asta.

Henry se ridică și el și întinse mâinile spre Obradin.

— Liniștește-te, Obradin, trebuie să asculți ce am să-ți spun. În noaptea în care a dispărut Martha, m-am dus cu mașina până la golf.

Obradin își acoperi urechile cu mâinile.

— Nu-mi spune mai mult. Te rog.

— Nu plec de aici până nu știi ce s-a întâmplat în noaptea aceea. Am văzut pe plajă bicicleta Marthei și hainele ei, dar ea nu era acolo.

Obradin își reluă abătut locul și începu să-și frământe mâinile păroase. Henry văzu lacrimi în ochii lui negri.

— Știu asta. Te-am văzut, Henry. Te-ai dus noaptea cu mașina până la golf, cu farurile stinse, și am văzut când te-ai întors.

— Și la ce te-ai gândit? întrebă Henry, sincer surprins. Hai, spune, ce-ai crezut?

— N-am crezut nimic. Poți să faci ce vrei.

Obradin își scutură ceafa de taur și întregul lui corp solid se cutremură. Cămașa stătea să-i plesnească peste burtă. Își înclină bustul în stânga, într-o poziție caraghioasă.

— Nu știu ce am crezut. E treaba ta, doar a ta.

— Există o femeie, spuse Henry cu glas scăzut și se așeză iarăși lângă prietenul său, o altă femeie. O femeie rea. O cheamă Betty și lucrează la editură. Mă urmărește de ani de zile, pretinde că așteaptă un copil de la mine. Mă șantajează cu chestia asta. Vrea să pună mâna pe banii mei, dar, înainte de toate, vrea să pună mâna pe mine.

Henry îi povesti apoi amicului său, vânzătorul de pește Obradin, ce se întâmplase în realitate în noaptea aceea pe faleză. *Drina* continua să se legene domol, valuri mici se loveau de bordajul năpădit de alge, iar roiuri de peștișori treceau pe lângă ei. Obradin ascultă cu ochii închiși; nu-l întrerupse pe Henry nici măcar o dată. Doar arătătorul lui păros trecea mecanic peste cusătura pantalonilor, de parcă ar fi luat notițe.

— Mi-a povestit că Martha s-a dus la ea ca să-i ceară socoteală, continuă Henry să povestească, dar mașina ei e încă în șură. Martha nu s-a mai întors acasă. Am căutat-o peste tot. Mașina lui Betty a dispărut de atunci. Ea a declarat că i-a fost furată. Între timp, femeia aceasta îmi folosește cardul de credit, spune în stânga și-n dreapta că am lăsat-o însărcinată. În fața instanței va spune că eu am făcut-o. Pe mine o să mă închidă pentru omor

și ea o să obțină tot: casă, drepturile asupra romanelor mele, totul.

Obradin deschise ochii și clipi în soare.

— De ce nu o expediezi pur și simplu?

Henry privi întrebător chipul prietenului său.

— Unde să o expediez?

— Expediaz-o într-un loc de unde nu se mai întoarce nimeni.

— Unde să fie locul ăsta?

— E foarte simplu, răspunse Obradin cu glas scăzut, crede-mă.

Henry scutură energic din cap.

— Nu sunt în stare. Recunosc că m-am gândit de multe ori la asta, dar sunt prea slab să o fac.

— Nu și în romanele tale.

— Asta-i altceva. E imaginație, simplă născocire. În realitate nu sunt în stare să ucid nici măcar un jder. Tu ai făcut războiul, Obradin, ai pierdut o fiică, tu știi să urăști. Eu nu știu să urăsc.

— Nu trebuie să urăști un pește ca să-l ucizi. E foarte simplu.

— Un om nu e un pește, Obradin.

Henry se lovi peste coapsă și se ridică.

— Martha a fost iubirea vieții mele. Îmi lipsește, fără ea casa e goală. Nu mai pot să scriu. Amice, într-un an, doi o să primești, poate, o carte poștală. De la un necunoscut. Eu am să fiu acela. Până atunci…

Henry își vârî mâna în buzunar și scoase la iveală o cheie.

— Asta-i de la un seif. Dacă o să fii vreodată la ananghie, dacă n-o să mai ai încotro, du-te și descuie-l. La ce bancă îl găsești afli din *Frank Ellis,* pagina 363. Rămâi cu bine, amice.

17.

„Vechiul Port” era singurul restaurant din regiune cu o stea Michelin. Terasa vastă, construită din scânduri recondiționate de la schelete de nave, se înălța deasupra mării pe piloni de stejar gudronați. De aici puteai admira, având senzația că plutești, apusul soarelui. Inițiații savurau în acest timp specialitatea casei, un cocktail *Big Sur Sundowner* „Nepenthe”.

Henry își parcă Maserati-ul lângă un Bentley cabrio de culoare gri și străbătu pietrișul alb, greblat cu grijă, trecând pe lângă piese de lux ale istoriei automobilului. Își suflecase mânecile cămășii și își atârnase sacoul nonșalant peste umăr. Tocmai făcuse un duș, îi era foame și își simțea mirosul propriului aftershave. Urcă sprinten câte două trepte odată și păși în foaierul pardosit cu lemn de santal al „Vechiului Port”. Cine reușea să treacă pe lângă mașini-simbol cu sclipiri de crom fără să simtă invidie sau fără să se simtă inferior era, cu siguranță, un învingător.

Deși Henry purta ochelari de soare cu lentile întunecate, chelnerul-șef îl recunoscu imediat și-l conduse la o *table pour deux* mai ferită de pe terasă. Era masa din colț, aflată chiar lângă balustrada din lemn, de unde se putea admira cel mai bine cum soarele incandescent părea să dispară în ocean; tot de aici puteai să-i vezi pe toți clienții noi care soseau. Între mese era suficient spațiu ca să-ți întinzi picioarele sau ca să-ți iei oricând tălpășița. Henry aruncă o scurtă privire în jur. Ideea de *casual dining* impunea un cod vestimentar lejer; majoritatea clienților de sex masculin purtau pantofi din pânză că ai lui, ochelari de soare că ai lui și ceasuri scumpe ca al lui. Aici toți erau de-o seamă, bărbați la cincizeci și ceva de ani. Locurile de la balustradă, după care tânjeau toți, erau rezervate cu luni înainte. Henry

văzu în fața sa, aranjate pe fața de masă albă, două pahare de apă cu picior, două tacâmuri, două castronașe pentru *hors d'oeuvres* și două șervete impecabile, cu imprimeuri discrete. Se uită la ceas, era l8: 46. Sosise cu un sfert de oră mai devreme.

•

Betty citise toată ziua. Rulourile de la ferestrele biroului ei erau coborâte; o singură dată se ridicase ca să-și facă un ceai proaspăt de mentă. Când întoarse ultima pagină, rămase uimită.

— Nu se poate, spuse cu voce tare, nu se *poate.*

Lipsea sfârșitul romanului. Nici măcar nu scria „sfârșit" dedesubt, pur și simplu lipsea.

Romanul *Beznă albă* era teribil de palpitant. Betty întorsese ultimele pagini cu degete umede, nerăbdătoare să afle finalul – dar brusc, romanul se încheia. Betty se holba la spațiul mare, alb al ultimei pagini, de parcă acolo s-ar fi ascuns un punct minuscul care conținea dezlegarea misterului. Dar acolo nu era nimic, cu excepția unei pete maronii, probabil excremente de muscă.

Circulă un zvon neconfirmat cum că prietenii dramaturgului Cehov ar fi încercat să intre prin efracție în biroul acestuia, pentru a salva finalurile prețioaselor sale povestiri. Cehov era cunoscut pentru faptul că se arăta foarte strict în privința lungimii textelor sale. După ce își încheia povestirile, tăia începuturile și sfârșiturile, considerând că încarcă narațiunea. Astfel, unii cititori ai povestirii *Doamna cu cățelul* constată îngroziți că au ajuns deja la ultima pagină tocmai atunci când iubirea supusă la cazne a doi oameni singuratici se înalță deasupra convențiilor și eternelor codeli ale rușilor. Așteaptă înfrigurați o rezolvare, dar brusc, povestirea se încheie. Finalul atât de așteptat nu se mai produce. E chinuitor și frustrant, însă trebuie să accepți viziunea scriitorului.

Betty își înăbuși impulsul de a-i telefona imediat lui Henry. Era, în fond, posibil ca el să fi uitat pur

și simplu să atașeze paginile lipsă, poate un capitol. *Am terminat romanul,* îi spusese Henry cu un zâmbet misterios. Îi ascunsese, oare, sfârșitul ca s-o chinuie puțin? N-ar fi avut nicio logică. Romanul acesta era altfel decât celelalte. Era scris cu mai multă pasiune și fiecare detaliu era convingător, dar fără paginile lipsă nu era decât o operă neterminată. De necrezut cu câtă empatie își creează personajele acest individ blindat cu indiferență, își zise Betty, terminând ceaiul rece de mentă. Așeză manuscrisul lângă ea.

Henry îi făcuse portretul. Betty se recunoscuse încă de la primele pagini. Același bărbat care o considera pe ea ucigașa soției sale și care părea că nu poate nutri niciun sentiment față de copilul său îi făcuse un portret exact și plin de afecțiune. Ca redactor înveți să faci distincție între om și opera sa. Personalitatea, nu persoana se reflectă în opera artistului. *Trebuie să-l iubim pe Henry fără să-l cunoaștem,* fuseseră cuvintele rostite de Martha în ușă, la despărțire. Martha îl iubise, probabil, pe Henry așa cum era el: bărbatul pe care ea nu-l cunoștea.

*

În jurul orei cinci după-amiaza, înainte de a pleca de la editură, Betty se încuie în încăperea cu copiatorul. Așeză manuscrisul de 380 de pagini al lui Henry în sertarul pentru alimentare cu hârtie, își conectă stick-ul USB și apăsă „scan”. Aparatul începu de îndată să înghită fiecare coală, să o scaneze și să salveze PDF-ul pe stick. La sfârșit, scuipă colile afară. Betty înveli manuscrisul într-o folie de plastic și-l puse în poșetă, iar stick-ul îl așeză în farfurioara din sticlă de Murano de pe biroul ei.

Luă liftul până la biroul lui Moreany. În timp ce urca, simți foarte intens mișcările copilului și își așeză mâna pe burtă. Mișcările încetară imediat. Cumplitele grețuri dispăruseră. Betty nu mai lua medicamente, renunțase cu săptămâni în urmă la

alcool și țigări și bea ceai în loc de cafea. Să renunțe la doza zilnică de otravă fusese, împotriva așteptărilor ei, foarte simplu. Abstinența o făcea și mai frumoasă, bărbații întorceau fără jenă capetele după ea, până și angajatele de sex feminin ale editurii o admirau pe furiș.

Majoritatea angajaților plecaseră deja acasă; plănuiau să-și petreacă weekendul la mare. Betty luă în trecere ceștile lăsate pe tejgheaua pentru cafea, la care se ajungea cu ușurință din toate birourile. Îl salută pe tipul tânăr și drăguț din departamentul de presă, care arunca mereu după ea avioane de hârtie. Pe urmă intră în anticamera lui Moreany, unde Honor Eisendraht stătea în fața dulapului ei metalic secret, mașina de transport a editurii, cum numea Moreany dulapul, și așeza înăuntru dosare de contabilitate. Monitorul ei era deja acoperit, iar pe birou, lângă tastatură, Betty zări un pachet de cărți de Tarot. Ușa de la biroul lui Moreany era închisă.

— Moreany a plecat deja?

Eisendraht dosi cărțile de Tarot și își luă poșeta de pe speteaza scaunului. Betty remarcă parfumul decent, coafura îngrijită și simțul sigur pentru culoare cu care își asorta Eisendraht biroul și îmbrăcămintea.

— A plecat la trei, la o întâlnire.

Betty încercă să citească în ochii lui Eisendraht dacă îi ascundea vreun mesaj, dar secretara avea o expresie afabilă, dar care nu exprima nimic. Doar privirea scurtă pe care o aruncă spre burta lui Betty trădă ce era în sufletul și în mintea ei.

— Mai e ceva? întrebă Eisendraht și își netezi, probabil inconștient, puloverul peste buric.

— Da. Nu v-am mărturisit niciodată cât vă stimez. A fost o prostie din partea mea, îmi pare sincer rău. Vă respect și vă admir munca. Vă doresc o zi frumoasă.

Mută de uimire, Honor mai rămase o vreme singură în anticameră. Dracena pierdu o frunză, în

rest nu se schimbă nimic. Și totuși. Nu e ironic să auzi cele mai înduioșătoare complimente tocmai din gura dușmanului, pe al cărui dezgust distant te-ai bazat până atunci? Honor Eisendraht cunoștea prea bine femeile ca să nu-și dea seama că scuza exprimată de Betty era serioasă, sinceră și nu aștepta nimic în schimb. Își luă poșeta și părăsi biroul ridicând din umeri. Se mai întâmplă și așa ceva. N-ai ce face.

Henry alese o friptură cu cartofi prăjiți. Nu obișnuitele bețigașe de cartof, ci *avec des frites allumettes.* Bibanul de pe masa de alături arăta și el foarte ademenitor, la fel și dama cu sâni de silicon de la aceeași masă, căreia i-ar fi plăcut la nebunie să se așeze lângă Henry, dacă împrejurările i-ar fi permis, ceea ce nu era, însă, cazul. Dar Henry se mulțumea și cu o friptură. Sorbi restul de Sundowner, soarele era încă sus, deasupra mării, ceasul lui indica ora 19 și 7 minute. Aruncă o privire cercetătoare în direcția foaierului, chelnerul-șef o remarcă și veni imediat la masa lui. Bineînțeles că vedea al doilea tacâm, înțelegea desigur că Henry voia să mai aștepte cu mâncarea. Nu încăpea nicio îndoială că însoțitoarea lui Henry era de sex feminin, de aceea îi propuse un vermut, cum îi este îngăduit unui gentleman să bea în așteptarea doamnei, fără să pară deplasat. O clipă mai târziu telefonul lui Henry vibră. Era Betty.

•

— Auzi, sunt pe un drum nisipos oribil. Crezi că e bine?

— Da, cred că e bine.

Aerul din mașină tremura de căldură; Betty privi pe geamul lateral acoperit de praf și-l mai coborî puțin. O pâclă de particule fine pătrunse înăuntru, așezându-i mici cristale pe piele, se strecură în părul și plămânii ei, se amestecă în umezeala mucoaselor ei.

— Ce vezi?

— Păi, în dreapta văd câmpuri și stâlpi de curent, în stânga sunt niște tufișuri și în rest nimic. E al naibii de mult praf aici, când o să ajung o să arăt ca Ben Hur după cursa de care.

Henry văzu cu ochii minții că Betty o luase pe drumul corect.

— Stâlpii de curent te vor conduce direct încoace.

Betty se uită la GPS.

— GPS-ul îmi arată doar o stradă. Mai sunt patru virgulă nouă kilometri. E posibil?

— Ești pe drumul cel bun. Mergi tot înainte, până la apă. E un port vechi. Așa se cheamă și restaurantul: „Vechiul Port”. Ești deja foarte aproape. Ai manuscrisul la tine?

— Sigur că da.

— Bine. Să-ți comand un Sundowner?

— Nu beau alcool. Bine, pe curând.

Betty puse telefonul alături, în poșeta deschisă în care erau notebookul și manuscrisul lui Henry. Părăsise încrezătoare sediul editurii, pregătită pentru cina pe care urma să o ia împreună cu Henry. Primul pas către o împăcare cu Honor Eisendraht era făcut. Actul de trădare al lui Eisendraht avusese, oricât de perfid ar fi fost, un efect purificator, îi făcuse lui Betty un real serviciu, chiar dacă intenția nu fusese nicidecum aceasta. Cu imaginile ecografice se sfârșea jocul acela prostesc de-a v-ați ascunselea, nicio relație amoroasă nu merită să renegi un copil.

•

Gropile de pe drum erau tot mai adânci și Betty reduse viteza. Containere metalice mâncate de rugină zăceau aruncate împrejur, iar Betty vedea din când în când resturi de la cauciucuri de camion. Trombele de praf se ridicau ca o pudră. Zări în fața ei niște urme late de cauciucuri și încercă să n-o ia prin făgașurile pe care ploaia și soarele le transformaseră în niște brazde tari ca piatra.

Cu cât conducea mai încet, cu atât mai nesfârșit și mai absurd i se părea drumul. Dar Henry avusese întotdeauna intuiție când fusese vorba să găsească locuri izolate, de o frumusețe nemaivăzută. Betty își aminti de restaurantul Es Verger de pe Puig de Alaró din Mallorca. Henry se încăpățânase să urce pe munte cu mașina, motorul urla, drumul era plin de hârtoape. „Ajungem noi la un moment dat”, o asigurase Henry și Betty avusese încredere în el. După un traseu de-a dreptul nesfârșit, care urca abrupt pe serpentine înguste, ajunseseră în sfârșit la mama tuturor restaurantelor de munte și mâncaseră cel mai delicios miel din viața lor. În noaptea aceea fusese conceput copilul, Betty era ferm convinsă de asta.

În zare se ivi un indicator. Pe jumătate afundat în pământ, se sprijinea pe niște stâlpi de oțel ruginiți și ajunsese greu de deslușit de la praf și soare. Betty recunoscu scheletul unei bărci pescărești și, scris cu litere spălăcite, cuvântul „… Port”. Aici trebuia să fie. GPS-ul îi indica o distanță de mai puțin de un kilometru până la destinație. Pe display se vedeau contururile unei clădiri dreptunghiulare, aflate la mare. „Mai aveți șapte sute de metri până la destinație. Destinația dumneavoastră este aproape”. Un gard metalic înconjura terenul. Lui Betty i se înfățișă fațada urâtă de beton a unei clădiri industriale. Pe macarale scheletice stăteau pescăruși.

Betty intră pe poarta deschisă și urmă șirul plăcilor de beton năpădite de buruieni. Grămezi de gunoaie se înălțau împrejur, butoaie de plastic galbene și albastre se clătinau în vânt și peste toate se așternuse un miros de putregai. Betty rulă până la un zid nu foarte înalt, pe care scria cu vopsea spălăcită *Intrarea interzisă.* Opri, coborî, privi în jur.

— Urmați săgețile indicatoare, ciripea GPS-ul.

•

Terasa era cufundată în lumina roșiatică a amurgului. Mai veniseră clienți, o femeie tocmai era condusă pe lângă masa lui Henry, care se uită la gleznele ei bronzate din pantofii cu tocuri înalte, deschiși la spate. Telefonul lui Henry bâzâi.

— Betty, unde ești?

— Am ajuns la o groapă de gunoi, în fața mea e un indicator *Intrarea interzisă.* E o glumă? Aici nu e niciun restaurant.

— Înseamnă că te afli în fața unui zid, da?

— Da, și mai departe nu mai merg, e de-a dreptul înfricoșător aici.

Henry râse.

— Ignoră indicatorul, mergi puțin mai departe. Îți ies în cale.

Râsul lui Henry o liniști. Betty ezită puțin, dar apoi urcă din nou la volan și conduse încet de-a lungul acelui zid urât. Ținea telefonul la ureche. Auzea respirația calmă a lui Henry. După cincizeci de metri se deschise în stânga ei un teren viran și, dincolo de el, marea.

— Așa, acum sunt chiar la apă. Aici e un hangar, peste tot zac butoaie și șine vechi. Nici picior de om, nicio mașină. Unde ești?

— În drum spre tine. Oprește lângă hangar. Vin imediat.

Betty opri lângă hangarul a cărui poartă uriașă stătea căscată ca botul unui aligator. Praful de pe parbriz reflecta lumina, astfel încât Betty nu putea desluși ce se ascundea în bezna hangarului.

— Restaurantul e cumva *acolo,* înăuntru?

— Te văd, Betty. Coboară, întoarce-te, mă vezi?

Betty deschise fără grabă portiera și coborî. O adiere rece venea din bezna hangarului. În mână ținea încleștat telefonul și se uita în jur după Henry.

— Unde ești, Henry?

18.

Lui Jenssen îi plăceau statisticile. Cunoștea și el, desigur, ca majoritatea colegilor săi, statistica anuală a criminalității. Numerele vorbesc. Îndeosebi atunci când le pui față în față. De exemplu: în Germania, în anul 2009, s-au supus unui tratament facial cu laser exact 38 117 femei; la fel, în aceeași perioadă, 42 623 de bărbați. *Ce ne spune acest lucru?* îi plăcea lui Jenssen să întrebe, când înșira asemenea numere în cantina inspectoratului de poliție.

La categoria omoruri, numărul delictelor scăzuse puțin, mai exact cu 2,2 procente față de anul precedent. Rata soluționării era de 95,9 procente, ceea ce punea într-o lumină favorabilă munca investigatorilor și într-una nefavorabilă capacitatea intelectuală a unui criminal obișnuit. Așadar, majoritatea ucigașilor consideră acceptabilă probabilitatea de aproape sută la sută de a li se dovedi vinovăția și de a primi o pedeapsă grea. Poate fiindcă nu sunt decât *aproape o* sută de procente și fiindcă statistica nu se referă la ei personal, ci la ceilalți. Și, nu în ultimul rând, fiindcă statistica criminalității oferă informații despre crimele descoperite. Cele nedescoperite, ca să nu spunem *reușite,* rămân, în schimb, în paradisul numerelor obscure. Astfel, se așteaptă ca în anii următori să fie comise și pedepsite procentual aproximativ la fel de multe omoruri. Această certitudine rămâne o neagră presimțire.

•

Moartea prin înec a Marthei Hayden fusese pentru Jenssen o moarte accidentală clasică, fiindcă niciun indiciu nu sugera altceva. Bicicleta de pe plajă îl convinsese, îi convinsese pe *toți.* Și totuși, „moartea prin înec” nu era decât o ipoteză, fondată exclusiv pe găsirea bicicletei, și asta tocmai de către soț. Ipotetic vorbind, bicicleta de

pe plajă făcea posibilă și o altă concluzie, anume că proprietara ei fusese răpită de către extratereștri și acum se amuza la bordul unei nave spațiale în compania unor ectomorfi minori. În fond, de ce nu?

Dispariția redactorului Betty Hansen, în vârstă de 34 de ani, de la editura Moreany nu era, însă, un accident și, cu siguranță, nicio sinucidere. Un elicopter al pazei de coastă detectase resturile arzând ale mașinii în jurul orei 22, în timp ce efectua un zbor nocturn de rutină. După sosirea pompierilor în jurul orei 22: 45 nu mai putuseră fi stinse cu spumă decât unele fragmente de plastic ale mașinii, care încă ardeau mocnit. Spuma distrusese probe valoroase din imediata vecinătate a mașinii avariate. Investigatorii incendiului nu au găsit rămășițe umane.

•

La o oră de la începerea turei de dimineață, Jenssen sosi pe terenul fabricii de pește dezafectate. Aceasta nu mai funcționa de un deceniu și îi aminti lui Jenssen de o stațiune vastă de pe Costa Brava. Îl durea fiecare mușchi al corpului; cu o seară înainte, încercase să recupereze în sala de fitness tot antrenamentul pe care nu-l făcuse vreme de trei săptămâni. În pofida celor 1.500 de miligrame de ibuprofen, nu putea merge normal, ci doar legănându-se ca o rață și dând din brațe ca un urangutan.

De la spuma din jurul mașinii, praful alb și fin se adunase în niște cocoloașe de nămol cenușiu. Colegii de la conservarea urmelor se târau prin el în căutarea unor rămășițe de sânge, păr, grăsime corporală sau cenușă de la oase. Jenssen se felicită că avusese inspirația să refuze la începutul carierei sale un post în departamentul de conservare a urmelor. Nu fiindcă ar fi fost o muncă neinteresantă sau lipsită de sens, nu, era solicitantă prin faptul că urmele sunt de obicei microscopice, un fir de păr găsit este echivalentul unui trunchi de

copac. Pentru Jenssen, această muncă minuțioasă era lipsită de orice plăcere tactilă.

Parcurse distanța până la mare numărând patruzeci și doi de pași. Niște șine vechi conduceau de-a lungul unei trese de beton, puțin înclinate, în apă, unde rugineau scheletele unor vagonete vechi, cu care se transportase pe uscat încărcătura cuterelor. Asta, în vremurile mai bune, când se mai găseau pești.

Câinii dresați au fost urcați la loc în dubă după o căutare lipsită de rezultate. Câțiva scafandri mai cercetau zona consolidată a țărmului. În cursul după-amiezii aveau să sosească scafandrii marinei, la ajutorul cărora se apelase. Nici ei n-aveau să găsească nimic, Jenssen era convins de asta. Se așeză pe un cauciuc de camion, care fusese deja examinat din punct de vedere criminalistic, și făcu, fără să-l vadă nimeni, câteva exerciții de întindere, pentru a-și redobândi controlul asupra brațelor. Era sigur că nu se va găsi nici cadavrul, nici vreo urmă a criminalului, în general nimic care să servească soluționării cazului. Scoase iarăși din geantă faxul mototolit și citi procesul-verbal al apelului de urgență.

Henry Hayden formase la ora 21: 16 de pe telefonul său mobil numărul poliției pentru apeluri de urgență. Întâi se interesase dacă nu fusese anunțat la poliție vreun accident rutier. Pe urmă relatase că Bettina Hansen, redactor al editurii sale, nu sosise cu manuscrisul original al celui mai recent roman al său la locul de întâlnire stabilit. Ea îi telefonase de două ori de pe drum. Prima oară ca să-l întrebe cum să ajungă acolo, a doua oară ca să-l anunțe că va întârzia. De câteva ore nu mai putea fi contactată telefonic. Funcționarul serviciului de urgență îi explicase lui Henry că nu se înregistrase niciun accident și că era încă prea devreme pentru a anunța dispariția persoanei. Absolut corect din punct de vedere legal. Jenssen era sigur că o verificare a desfășurătorului de

convorbiri telefonice va confirma spusele lui Hayden.

*

Ceea ce i se părea remarcabil lui Jenssen era această aglomerare de analogii. Două femei dispărute în mai puțin de o lună, ambele cunoștințe apropiate ale lui Hayden. Cu una dintre ele era căsătorit, cu cealaltă colabora. Dar n-ar fi procedat oricine în locul său la fel? se întrebă Jenssen. Un alt detaliu bătător la ochi era faptul că cele două femei dispăruseră „cu totul”, nicio urmă, niciun fir de păr, nicio rămășiță nu mai era de găsit. Martha Hayden fusese o înotătoare cu experiență. Moartea ei era plauzibilă, nimeni nu poate învinge un curent puternic. Dar cum s-a putut rătăci în asemenea hal o femeie sănătoasă, cu scaun la cap, cum era această angajată a editurii? De la șoseaua de coastă până aici erau cinci kilometri de drum nisipos, înțesat de cratere. Nicio tăbliță, niciun indicator și nicio înregistrare în sistemul GPS nu sugerau existența vreunui restaurant în această pustietate. Și unde era cadavrul ei?

Jenssen se ridică, trecând cu mers legănat pe lângă colegii săi și intră în hangar. Făcu cinci pași în întuneric, se întoarse și strigă tare:

— AJUTOR!

Toți se opriră deodată, căutând din priviri în jurul lor, dar nimeni nu-l putea vedea. O distanță de numai cinci pași și totuși invizibil, constată Jenssen. Ucigașul venise, probabil, exact de aici.

*

După al cincilea apel la care nu i se răspunse, Honor Eisendraht chemă un taxi și se duse de la editură direct la vila lui Moreany. Intră pe poartă în vechiul parc și ținu apăsat butonul soneriei până când îi amorți degetul. Apoi înconjură casa și intră în bibliotecă pe ușa rămasă deschisă a verandei. Foarte îngrijorată, cercetă casa spațioasă. Multe încăperi erau goale sau ticsite de cărți și cutii. Îi strigă numele, încordându-și auzul.

Într-un final îl găsi pe Moreany în dormitorul de la etaj. Zăcea întins pe o parte în imensul lui pat cu arcuri, fața îi era udă de sudoare și respira cu pauze de câteva secunde. Eisendraht zări între cearșafuri o cutie începută de morphanton; lipseau trei tablete a zece miligrame. Îl răsuci pe Moreany pe spate, el deschise ochii gâfâind, o recunoscu și zâmbi. Honor aduse apă, îi dădu cu precauție să bea, îl ajută să se ridice și îl susținu cât merse cu pași împleticiți până la baie. Era evident că Moreany avea dureri. Era atât de slăbit, încât Honor trebui să-l țină pe toaletă să nu cadă. După patru cești de cafea, Moreany se simțea puțin mai bine. Privi chipul îngrijorat al lui Eisendraht.

— Am aflat deja. Henry m-a sunat azi-noapte. S-a pierdut și romanul.

— *S-a pierdut*?

Honor își duse îngrozită mâinile la gură.

— Betty avea manuscrisul la ea, în mașină.

— Nu! mai există vreo copie? Trebuie să fi făcut o copie.

Moreany scutură din cap.

— El scrie întotdeauna la mașină. Eu am văzut manuscrisul. Acesta e sfârșitul, Honor. Și dacă acum îți vine să plângi, fii amabilă și adu-mi înainte biscuiții mei englezești cu unt.

Honor găsi cutia de tablă cu biscuiții lui Moreany într-o cămară plină de delicatese stricate. Totul era acoperit cu pânze țesute din cele mai fine secreții de insecte. Jambon spaniol năpădit de un strat albastru de mucegai, cârnați mumificați, fructe uscate, conserve primejdios de umflate, scândurile rafturilor unite printr-un sistem de tuneluri perforate. Nu încăpea îndoială, în casa aceasta lipsea mâna unei femei. Honor abia îndrăzni să deschidă cutia cu biscuiți, dar, spre ușurarea ei, aceștia se păstraseră intacți.

— Ai văzut cucuvelele de pe acoperiș, Honor? Sper că sunt vegetariene. Eu nu știu cât o mai duc așa.

Moreany o tutuise pentru întâia oară. Honor îi luă mâna și o strânse. El se desfăta mestecând un biscuit.

— Așa, micuța mea Eisendraht, spuse apoi și închise ochii, și acum veștile bune. Avem vreuna?

*

În micul apartament de trei camere era ordine. În toate încăperile mirosea slab a lăcrămioare și a rufe proaspăt spălate, atârnate pe un suport în living. Jenssen străbătea cu pași rari camerele, studia mobila, micuța colecție de sticlă venețiană, îmbrăcămintea și pantofii. Un portret mare, alb-negru, al lui Betty atârna pe perete; o înfățișa din semiprofil, cu multă lumină căzându-i pe părul blond, și îi amintea lui Jenssen de Lana Turner, vedeta de la Hollywood în anii patruzeci. Îl fotografie cu telefonul. În bucătărie, pe masă, rămăseseră vasele de la micul dejun, un măr din care mușcase, lângă un ziar citit pe jumătate, iar de frigider era prins un calendar magnetic pe care era încercuită cu roșu o dată. „Ginecologie” era notat cu carioca. Jenssen se uită la ceasul său de mână, era chiar data de azi.

Pe micul birou din dormitorul lui Betty, Jenssen găsi fotografii personale și oficiale. În unele dintre ele îl recunoscu pe Henry Hayden. Erau, după toate aparențele, fotografii făcute la târguri de carte și seri de lectură. Nu se vedea niciun computer; doar un ruter WLAN era dovada că Betty avea acces la internet. Pe un teanc de manuscrise era așezată, necompletată, declarația de daune pentru asigurarea auto. Rubrica „Furt”, precum și categoria vehiculului erau bifate de către asigurător. Jenssen știa deja că Betty Hansen reclamase furtul mașinii, fără să fi putut prezenta cheile acesteia. Mai știa și că închiriase o mașină cu cardul de credit al lui Henry Hayden. Întrebarea era de ce.

Lui Jenssen îi plăcea să umble prin locuințele morților. Să te plimbi prin încăperi, încet și

respectuos, ca un ateu care intră într-o biserică și contemplă absența lui Dumnezeu, avea ceva macabru de solemn. O pereche de pantofi, așezați lângă o canapea și descălțați cu intenția de a-i pune la loc cu prima ocazie, putea avea un aer tragic, o carte rămasă deschisă pe pat era ca un ceas oprit, fiecare însemnare dintr-o agendă era un mesaj din lumea de apoi.

Pătruns de melancolia obiectelor abandonate, Jenssen se gândi la femeia străină care trăise aici. Încă înainte de a-i descoperi portretul pe perete bănuise că fusese amanta lui Henry Hayden. I se potrivea. Era tânără și frumoasă, în mod evident educată și de succes, colabora strâns cu el – majoritatea căsniciilor și cele mai tainice relații extraconjugale se încheie în sfera profesională. Și asta era doar o ipoteză vagă, o bănuială, însă Jenssen credea că între decesele celor două femei exista o legătură misterioasă și că un motiv anume le-ar fi putut explica.

Henry Hayden nu o ucisese pe Betty Hansen. Asta era cert. Alibiul lui era, în mod indiscutabil, cel mai bun din lume. O așteptase în văzul tuturor într-un local public, ba chiar vorbise la telefon cu ea. Telefonul demodat de pe birou zbârnâi. Jenssen tresări. După o scurtă ezitare, ridică receptorul. Era asistenta de la cabinetul de ginecologie Hallonquist, care avea amabilitatea să-i aducă aminte lui Betty că era programată pentru o consultație ginecologică.

— Când?

— Astăzi, la ora cincisprezece.

*

Henry văzu mașina poliției în parcare. Pe capota din spate era fixată discret, dar totuși nu suficient de discret o antenă. Henry îl salută pe bătrânul portar și se interesă de sănătatea soției chinuite de reumatism a acestuia. Ea se simțea ca întotdeauna, mizerabil. Henry urcă apoi pe scări până la etajul

al treilea, pentru ca pulsul lui accelerat să-l facă să pară cuprins de agitație și speriat.

Honor Eisendraht îi ieși în cale pe coridor, de parcă l-ar fi așteptat acolo. Avea ochii înroșiți și coafura puțin deranjată. Purta un taior gri-antracit, potrivit situației.

— A venit poliția, îi strecură în șoaptă lui Henry, sunt trei și îi interoghează pe *toți*. Au sigilat biroul lui Betty. Moreany se simte foarte rău. Cum s-au putut întâmpla toate astea?

— Dumneavoastră v-a venit deja rândul, Honor?

— Eu sunt următoarea. După ce termină cu Moreany. Henry, romanul chiar s-a pierdut?

Henry dădu grav din cap.

— Îl pot reface din însemnările mele, dar va dura mult.

Dacă Betty e moartă, romanul e pierdut.

— Credeți că ar mai putea fi în viață?

Henry observă că buzele îi tremurau. Înduioșat, o strânse pe Eisendraht în brațe și o mângâie blând pe spate.

— Până nu se găsește cadavrul, eu nu cred că e moartă.

Se desprinseră din îmbrățișare. Honor își șterse lacrimile.

— Henry, doar nu credeți că eu am făcut-o?

— Că dumneavoastră ați făcut *ce?*

— Nu eu am trimis ecografiile acelea.

— Dumneavoastră? Doamne sfinte, nu, cum să cred una ca asta?! Știți ce cred eu? Cred că a fost tatăl copilului.

•

Când Henry intră în încăpere, interogatoriul lui Moreany se încheiase deja. Cei trei polițiști judiciari stăteau în încăpere ca ultimele piese dintr-o partidă de șah. Pământiu la față și neras, Moreany stătea prăbușit în scaunul din lemn masiv. Era prea slăbit ca să se ridice în picioare și făcu doar un semn cu mâna.

— Henry, domnii sunt de la poliția judiciară. Mă iertați, v-am uitat numele.

Henry recunoscu oposumul, care stătea lângă Jenssen. Își pensase între timp sprâncenele, bara transversală de deasupra rădăcinii nasului dispăruse. Pe tipul brunet și subțire, cu trăsături fine, nu-l cunoștea. Acesta se prezentă.

— Awner Blum, spuse el sec, eu conduc ancheta.

Henry nu-și putu da seama dacă era o veste bună sau una proastă. Le scutură tuturor mâna și simți din nou strângerea fermă a lui Jenssen.

— Aveți deja vreo – cum să spun eu – ați ajuns la vreo concluzie? întrebă Henry și îi privi pe toți pe rând.

— Încă mai evaluăm datele, răspunse Jenssen cu seriozitate. Făptașul sau făptașii au dat foc mașinii pentru a distruge urmele. Pe noi ne interesează în primul rând dacă a fost ceva accidental sau premeditat.

— Cine să fi plănuit asta?

Henry privi întrebător chipurile celor prezenți.

— Betty s-a rătăcit. Habar n-avea unde ajunsese, nimeni nu știa.

— Tocmai asta e întrebarea, domnule Hayden, se amestecă Blum în discuție, iar Jenssen tăcu.

— Adică dacă mai era cineva cu ea în mașină?

— De exemplu. Ar fi posibil, nu?

— Cine să fi fost?

Ușa se deschise încet și în încăpere păși Honor Eisendraht. Henry observă că oposumul se apucase iarăși să adulmece.

— Dacă nu aveți nimic împotrivă, domnule Hayden, am dori să vă interogăm acum pe dumneavoastră.

Jenssen se uită la Moreany.

— Mai aveți o încăpere liberă pentru noi?

Înainte ca Moreany să apuce să răspundă, Henry ridică o mână.

— Aș dori să spun ceva ce ne privește pe noi toți, cei de aici. Cu puțin timp în urmă mi-am pierdut soția.

Henry făcu o pauză, pentru a se reculege.

— După cum știți poate deja, odată cu Betty a dispărut și manuscrisul romanului meu, la care am lucrat vreme îndelungată.

Henry privi către Moreany, care dădu din cap.

— Asta le-am spus și eu adineaori domnilor polițiști.

— Cu câteva zile în urmă, continuă Henry, m-am întâlnit cu Betty în Hotelul Patru Anotimpuri. Era… agitată și speriată, parcă nu mai era ea. Îi era frică.

Tipul mai slăbuț scoase la iveală un reportofon.

— Aveți ceva împotrivă dacă vă înregistrez?

— Nicidecum. Ne-am așezat, așadar, în Barul cu Stridii și am discutat despre roman. Eu i-am vorbit despre dificultățile mele de a mai scrie ceva după moartea Marthei. Betty abia dacă mă asculta, eu am întrebat-o ce se întâmplă și atunci a răbufnit. Mi-a spus că e însărcinată.

Honor se rezemă de perete. O apucase o ușoară amețeală.

— V-a spus vreun nume? întrebă Jenssen, care era vizibil stânjenit să poarte această discuție în prezența celorlalți martori.

— Nu. Mi-a spus că făcuse o greșeală catastrofală, că era mult prea târziu pentru un avort.

— Credeți că a fost violată? întrebă oposumul.

— Nu vreau să exclud asta. În orice caz, mi-a vorbit despre un bărbat de care se temea. Era periculos și imprevizibil; încheiase relația cu el și se temea acum de răzbunarea lui. Se pare că o suna tot timpul și o amenințase că va trimite imaginile ecografice ale copilului pe adresa editurii; Betty spunea că el îi furase mașina.

— Împreună cu cheile? întrebă Jenssen sceptic.

— Asta nu știu.

Clătinând din cap, Jenssen începu să-și ia notițe.

— Eu am sfătuit-o pe Betty să se ducă la poliție și i-am propus să locuiască la mine câteva zile, dar ea m-a refuzat. Pe urmă i s-a făcut rău, a trebuit să meargă la toaletă, nu s-a mai întors de acolo și eu am plecat acasă, să lucrez la roman. Asta a fost ultima oară când am văzut-o. Astăzi îmi reproșez că nu m-am dus imediat la poliție. Betty avea mari probleme, era în pericol, și n-ar fi trebuit s-o las singură.

— Asta vă pot confirma și eu, spuse Honor cu glas scăzut.

Lipită de perete, parcă se micșorase.

— În ziua aceea, și anume într-o marți, acum unsprezece zile, eram și eu întâmplător în foaierul hotelului. Am văzut-o pe Betty mergând la toaletă. I-a venit să vomite și a plâns. A plâns mult. Domnul Hayden a ieșit din Barul cu Stridii și a părăsit hotelul. Pe mine nu m-a văzut.

Moreany se ridică anevoie din scaunul său și i-l oferi lui Honor. Luă loc la birou și se schimonosi de durere.

— Te-am întrerupt, Henry.

— Un lucru vreau să mai spun, încheie Henry. Dacă Betty e moartă și fapta nu a fost, cum spune domnul Jenssen, una accidentală, ci omor premeditat, atunci trebuie să-l căutați pe tatăl copilului.

În biroul lui Moreany se lăsă o liniște ca într-o sală de concerte; doar cineva tuși scurt.

19.

Anchetatorul-şef Awner Blum conducea Departamentul 9 pentru Omoruri Premeditate, care avea trei comisii de investigație. Blum avea reputația unui geniu al analizei de caz, ceea ce în filme de regulă se numește *profiling*. De câteva ori, comisiile lui realizaseră într-adevăr profiluri atât de exacte ale făptașilor, încât unii ucigași dovediți vinovați îl felicitaseră din închisoare. Blum nu avea habar de psihologie, în schimb avea un simț extraordinar privind managementul de personal. De aceea era persoana ideală pentru a conduce o comisie de investigație. Își recruta în maniera unui headhunter cei mai buni specialiști pentru comisiile sale și atingea astfel o rată a soluționării de o sută de procente. Reușise acest lucru trei ani la rând. Blum era un fustangiu și un mare amator de monologuri; referatele lui, înțesate cu citate în limba engleză, despre profiluri de făptaș se lungeau uneori chinuitor, Jenssen fiind de părere că, numai ascultându-l, aveai dreptul să ți se plătească ore suplimentare. Cele mai mari succese în activitatea de urmărire erau obținute prin compararea traseului victimei și al făptaşului. Metoda funcționa bine. Se întocmeau biografii cât mai exacte cu putință ale victimelor și se căutau apoi „mulțimile elementelor comune” dintre acestea și profilurile potențialilor făptași.

După cum constatară experții în evaluarea datelor, în ultimele șase luni, Betty Hansen vorbise periodic la telefon cu un necunoscut. Identitatea acestuia rămase, însă, un mister. Cartela SIM prepay a telefonului fusese înregistrată sub un nume fictiv, cu o adresă greșită. Și telefonul lui Betty rămase de negăsit, la fel și notebook-ul ei cu e-mailurile salvate. Nici din agenda cu coperți de piele, nici din corespondența ei personală sau de afaceri nu reieșea vreun nume.

La cabinetul de ginecologie Jenssen o interogă pe doctorița care făcuse ecografia. Nici ei nu-i spusese Betty Hansen numele tatălui. Fără o probă de lichid amniotic de la mamă nu se putea afla ADN-ul tatălui. Îi interogară rudele și prietenii, pe toți colegii de la editură și pe toți vecinii din clădire, dar nimeni nu putu da vreo informație relevantă. În apartamentul lui Betty nu se găsiră alte amprente, cu excepția propriilor ei amprente, ale lui Jenssen și ale unei vecine. Singurul indiciu folositor era traseul difuz al apelantului. Drept urmare, acesta a fost cercetat în amănunt.

Societățile de telefonie păstrează, din câte se știe, datele lor despre *cine* a vorbit, *unde, cu cine, cât timp,* vreme de doar șase luni. Un răstimp mult prea scurt, în opinia lui Awner Blum, pentru o muncă temeinică de investigație. Salvarea fără motiv a tuturor datelor în scopul urmăririi penale ar fi mult mai eficientă dacă nu ar fi limitată în timp, deoarece *fiecare* posesor de telefon este un potențial infractor și ar trebui, ca atare, tratat preventiv. Totul, pe o durată nelimitată – principiul acesta nu-l cunoaște decât National Security Agency, însă americanii sunt, din câte se știe, foarte zgârciți când e vorba să împartă cu alții valoroasele lor informații.

Evaluarea datelor telefonice nu avu, în opinia lui Jenssen, un rezultat foarte util. Jenssen lipi traseul misteriosului apelant sub forma unei folii transparente pe harta mare de pe peretele biroului său și își comandă o pizza jumbo cu ton și porție dublă de capere. Locul, ora și durata apelurilor telefonice apăreau sub forma unor puncte. Punctele acestea risipite alcătuiau un nor. Unite prin linii, ele compuneau un model abstract, pretențios din punct de vedere estetic, dar un dezastru din punctul de vedere al mijloacelor de identificare. Fiecare apel venea dintr-un alt loc. Unele convorbiri telefonice fuseseră purtate din oraș, nu departe, de altfel, de locuința lui Betty

Hansen. Majoritatea, însă, fuseseră purtate din regiuni slab populate, de pildă din păduri izolate și rezervații naturale aflate pe o rază de trei sute de kilometri. Astfel, poziția telefonului nu putea fi stabilită decât foarte vag. În afară de asta, apelantul nu-și pornea telefonul decât chiar înainte să efectueze apelul și îl închidea imediat după încheierea acestuia. Nu exista, așadar, o deplasare pe străzi, nu existau *linii,* ci numai puncte.

O echipă specială îl căuta deja cu perseverență pe acest om al naturii, silvicultor sau vânător de profesie. Unități de polițiști cercetau atent regiunile în care apelantul își pornise telefonul. Se folosiră și camere de termoviziune și imagini de satelit pentru a se descoperi vreo ascunzătoare, iar câini special antrenați erau puși să caute bârloguri. Nu se găsiră decât ascunzători de braconieri și o tabără de cercetași abandonată. O mulțime de drumeți nevinovați au fost reținuți de poliție, pentru a li se verifica telefoanele, în rest căutarea nu avu niciun rezultat.

Astfel că polițiștii trecură la investigarea după o schemă similară a unor *cold cases,* cazuri de omor rămase nesoluționate. Urmară noi ipoteze și noi specialiști, comisia de investigație deveni tot mai mare, căutarea tot mai descentrată. Jenssen, pentru care harta din birou se transformase în ținta unui joc de darts, nu credea în teoria omului din pădure. În apariția și dispariția apelantului necunoscut el vedea o strategie mult mai relaxată. Pentru Jenssen era clar că misteriosul bărbat nu putea fi altcineva decât Henry Hayden.

La întrunirea zilnică din sala de ședințe Awner Blum puse în circulație copia xerox a unui nou „profil de făptaș”.

— Căutăm un bărbat, începu el, care duce de multă vreme o viață dublă. E amator de sport, are între 30 și 45 de ani, ar putea fi căsătorit, cu copii, ar putea avea o existență banală, ștearsă. Locuiește pe o rază de trei sute de kilometri de aici. Poate e

vânător, silvicultor, ba chiar polițist sau soldat de profesie, fiindcă își ascunde perfect identitatea și cunoaște tehnicile de localizare. Caută senzații tari, care-i lipsesc în viața lui de zi cu zi. Poate jefuiește bănci în timpul liber sau omoară oameni, eventual încearcă să fugă de ceva.

— De ce anume? întrebă Jenssen din spatele sălii.

— De ceva din trecutul lui, răspunse Blum. O experiență traumatizantă, care-l urmărește, sau o crimă. Nu lasă nimic la voia întâmplării. La un moment dat face cunoștință cu victima sa. Mai mult ca sigur i-a spus victimei o poveste fictivă despre sine, atât de plauzibilă, încât femeia nu a vorbit nimănui despre el, nici măcar rudelor și prietenilor celor mai apropiați. Trebuie să pornim de la premisa că ea nu îi cunoștea adevărata identitate. Pe urmă, într-o bună zi sau noapte, ea rămâne însărcinată. El nu și-a dorit acest lucru și întreaga poveste devine prea riscantă. În drum spre întâlnirea cu martorul Hayden s-a aflat lângă ea în mașină. A ucis-o și a făcut să-i dispară cadavrul.

— Cum? întrebă Jenssen.

— Cu o barcă sau un vapor. Crima s-a petrecut chiar la țărm.

Jenssen se ridică de pe locul lui din spatele sălii.

— Nu vă supărați, nicio femeie nu-i atât de proastă. Victima era redactor de carte. Meseria redactorilor este să citească, să analizeze cărți și să caute erori de logică sau conexiuni greșite. Oamenii aceștia sunt specializați în povești fictive. Lor nu le scapă nimic. Părerea mea este că poți amăgi pe oricine, dar nu pe termen nelimitat. Dacă omul nostru voia să-și ascundă identitatea, și nu încape nicio îndoială că asta a făcut, atunci de ce vorbește la telefon cu ea?

Argumentația lui Jenssen produse rumoare în încăpere, dar el continuă imperturbabil.

— Părerea mea este că individului îi place, pur și simplu, să se plimbe. De ce să trimită tocmai el

imaginile ecografice la sediul editurii, dacă nu vrea să afle nimeni?

Awner Blum își plimbă privirea peste chipurile celor de față.

— E posibil ca însăși victima să fi expediat imaginile, ca să scape de el?

— Exclus, dacă îi era frică de el.

— Bine, Jenssen.

Blum era acum vizibil enervat, având în vedere că el, un geniu cu patalama al analizei de caz, nu avea nevoie de sceptici care să-i pună bețe în roate.

— Ne destăinuiți și nouă cine este, în opinia dumneavoastră, necunoscutul?

Jenssen mormăi ceva.

— Poftim? vorbiți puțin mai tare, vă rog, că nu vă înțelegem.

— Ziceam că s-ar putea să-l cunoaștem deja.

— S-ar putea?

Awner Blum se uită la ceasul de pe perete. Acest Jenssen îl scotea din sărite cu „s-ar putea”-ul lui. Era încă tânăr și îi cam lipsea experiența pentru a face parte din comisia de investigație a unui omor; pe deasupra era mocăit și nu știa să colaboreze cu echipa. Blum se gândea de ceva vreme să-l mute pe Jenssen într-un alt departament. O „racolare” amiabilă din partea unui alt departament ar fi fost o soluție excelentă.

— Noi toți cei de aici cunoaștem teoria dumneavoastră, Jenssen, și ne întrebăm de ce o susțineți cu atâta stăruință. Martorul Hayden se afla la momentul respectiv pe terasa ticsită de clienți a unui restaurant. Nu are niciun motiv, decât celebritatea sa. S-a străduit, pe cât i-a fost posibil, să ne ajute la soluționarea cazului și a vorbit, de altfel, de pe telefonul *lui* cu victima, când aceasta a murit. *Care* ar fi, în opinia dumneavoastră, un posibil motiv?

— Sexul, răspunse Jenssen după ce își drese sonor glasul. Victima crimei, Betty Hansen, era iubita lui. El este tatăl copilului. El sau ea sau ei

doi împreună au ucis-o pe soția lui, Martha. Dar ceva a mers prost atunci.

*

În tăcerea climatizată a salonului său privat, Gisbert Fasch pricepu că era un om cu probleme. Și asta nu de la accident încoace, ci încă de demult. Mama lui, Amalie, care îl vizita sporadic, îi confirmă acest lucru. Fusese întotdeauna un copil singuratic, îi explică ea, deși avusese două surori mai mari. De aceea își și petrecuse jumătate din copilărie la școala de corecție. După această discuție lămuritoare, Fasch rupse orice legătură cu mama sa.

•

Țiuitul acela sâcâitor, îi explică lui Fasch un neurolog pe nume Rosenheimer, nu venea prin perete, ci era un tinitus, o tulburare a percepției sale auditive, cauzată de contuzia cerebrală. Această contuzie îi afecta, în paranteză fie spus, și cortexul vizual, care se află undeva în creier; din pricina asta vedea imagini duble. Ambele tulburări erau ireversibile, la fel și rigiditatea piciorului, o capacitate pulmonară redusă la jumătate și o probabilitate de optzeci la sută să sufere de crize de epilepsie în următoarele șaisprezece luni. Acest Rosenheimer nu era un om empatic. Gisbert și-ar fi dorit să poată sta de vorbă cu un psihiatru, dar, după cum se știe, aceștia nu fac vizite pacienților. După trei săptămâni de la accident, Fasch încă nu era în stare să se dea singur jos din pat. Picioarele nu-i mai atârnau într-un ștreang, ci erau așezate în niște manșete de plastic. Din tubul de dren din pieptul său nu mai curgea decât foarte puțină limfă limpede.

Gisbert Fasch nu fusese niciodată mai fericit ca acum. Gândul că se va putea bucura de o viață primită în dar, cu toate posibilitățile unui nou început, îl umplea de bucurie și recunoștință, îi făcea durerile și țiuitul din ureche mai suportabile. Se gândea des la bărbatul căruia îi datora acest

lucru. Pe noptiera de lângă pat avea trei DVD-uri cu episoade din Clanul Soprano, pe care i le adusese Henry, și o adresă din partea procuraturii. Din aceasta reieșea că i se deschisese dosar pentru provocarea prin neglijență a unui incendiu. Lui Fasch îi arseseră toate lucrurile. Cauza incendiului era un ondulator electric de păr care luase foc în interiorul unei păpuși de silicon marca „Miss Wong”. Se părea că Fasch va ajunge după externare întâi pe drumuri și apoi la închisoare. Fasch citise poate de o sută de ori aliniatul subliniat, CAUZA INCENDIULUI – ar fi putut să jure că scosese din funcțiune ondulatorul din pântecele ei, înainte de a ieși din casă.

Se auzi o bătaie în ușă și asistenta de serviciu își vârî capul înăuntru. Fața ei îngustă, cu părul negru tuns bob și dungile groase de dermatograf deasupra ochilor expresivi, îi amintea lui Fasch de răposata Miss Wong și îi ațâța noapte de noapte fanteziile.

— Aveți un vizitator.

•

Jenssen intră în salon cu o servietă neobișnuit de mare. Lui Gisbert îi stătu o clipă inima în loc, dar apoi își dădu seama că servieta era neagră, nu maro ca a lui. Polițistul în sacou de catifea reiată se prezentă pe un ton prietenos, îi arătă lui Fasch legitimația și așeză servieta în spatele său, pe masa de lângă perete. Amărâtul ăsta nu are asigurare medicală și își permite un salon privat, gândi Jenssen și trase cu mâna lui puternică perdeaua albă la o parte, ca să arunce o privire spre parcul acela superb. Pe urmă se uită în jur la salonul spațios.

— E frumos aici, la dumneavoastră.

Această formulă politicoasă putea pregăti o veste deosebit de proastă sau deschide un subiect cu totul nou. Era, în orice caz, neobișnuit de personală pentru un polițist pe care-l vedea pentru prima dată.

— Puteți să-mi mai arătați o dată legitimația, vă rog? întrebă Fasch.

Jenssen i-o arătă iarăși.

— Domnule Fasch, dacă nu doriți nu trebuie să spuneți nimic. Acesta nu este un interogatoriu, nu este o audiere, nici n-am venit aici din cauza incendiului din locuința dumneavoastră, ci doresc să vă pun câteva întrebări despre accidentul dumneavoastră rutier.

Fasch privi pe furiș, pe lângă umerii lați ai bărbatului, în direcția servietei negre de pe masă.

— Nu aveți acolo întâmplător însemnările mele?

Jenssen zâmbi cu șiretenie.

— Colegii care anchetează accidentul au găsit în mașina dumneavoastră avariată aceste documente.

Jenssen deschise servieta și îi întinse lui Fasch un plic cu o grosime de o jumătate de centimetru. Fasch îi smulse plicul din mână. Spre dezamăgirea lui, înăuntru erau doar un catalog editorial al editurii Moreany, copia registrului matricol din 1979 al orfelinatului Sankt Renata și câteva fotografii ale lui Henry. Una, cea decupată din *Country Living,* îl înfățișa pe Henry cu soția sa pe canapea. Fasch încercuise cu carioca fața lui Henry, ceea ce acum părea cam caraghios.

— De unde îl cunoașteți pe domnul Hayden?

Nu avea niciun sens să nege acest lucru.

— El m-a scos din mașină și m-a adus la spital. Dar asta știți, probabil, deja.

Jenssen dădu din cap.

— Cum de vă mai amintiți? Doar vă pierduserăți conștiența.

— Asta am dedus. Bărbatul care m-a adus la spital este același care m-a scos din mașină.

— Absolut corect. Cum se face că se afla la locul accidentului?

— Vă pot asigura, replică Fasch, care se așteptase la această întrebare, că domnul Hayden nu este în niciun fel vinovat de accident.

— Vă cred. Deci e pură întâmplare că se afla exact în acel loc?

— Da. Parcă spuneați că nu e un interogatoriu.

Polițistul cu statură atletică aruncă o privire melancolică pe fereastră. Lui nu i-ar da un salon privat atât de frumos, dacă ar fi să se îmbolnăvească.

— Am să fiu sincer cu dumneavoastră. La numai o oră după ce v-a adus pe dumneavoastră la urgențe, ne-am întâlnit la institutul medico-legal, unde domnul Hayden urma să o identifice pe soția sa.

— S-a înecat, am citit despre asta.

— Persoana decedată de la institutul medico-legal nu era soția sa.

— De ce îmi spuneți lucrurile acestea?

— Acum câteva zile o altă femeie a devenit victima unei crime violente. O femeie tânără, care se ocupa, în calitate de redactor al editurii Moreany, printre altele, de romanele domnului Hayden. Scrie bine acest Hayden, îmi place stilul lui. Îl cunoașteți bine?

Fasch alese să dea un răspuns rezervat.

— Cine poate cunoaște pe altcineva bine?

— Dar strângeți material despre el?

— Nu mai strâng. Totul a ars, dar dumneavoastră știți deja și asta.

— Mă întrebam – Jenssen își trase un scaun mai aproape – ce vă interesează, oare, legat de trecutul domnului Hayden.

— Am fost colegi la școala catolică Sankt Renata.

— Era un orfelinat.

— Da, asta a fost demult.

— Nu scrieți cumva o biografie a lui?

Gisbert Fasch nu trebuia să dea decât un singur răspuns. Atunci ei doi, polițistul și el, s-ar fi împrietenit. Atunci ar fi scăpat poate de nesuferitul proces pentru incendiere și, împreună cu poliția, i-ar fi venit, poate, de hac lui Henry.

— În momentul de față lucrez la propria-mi biografie, încercând să mă însănătoșesc.

Câteva clipe, se lăsă tăcerea. Jenssen nu credea în ruptul capului că cei doi se întâlniseră întâmplător. Dar pricepu că așa nu va avansa. Amărâtul ăsta nu va spune nimic, de vreme ce Henry era cel căruia îi datora viața. Lucrul ăsta reieșea clar din procesul-verbal de internare la secția de urgențe. Neobișnuit era faptul că Hayden mai târziu, la institutul medico-legal, nu suflase un cuvânt despre fapta lui dezinteresată.

— Atunci vă doresc din tot sufletul grabnică însănătoșire.

— Vă mulțumesc.

Jenssen luă servieta de pe masă. Era încă grea. Îi întinse lui Fasch mâna în semn de rămas-bun.

— Gata?

— Da.

— Servieta mea maro nu s-a găsit cumva? întrebă Fasch în timp ce scutura mâna lui Jenssen.

— Din păcate, nu. Maro ziceați?

— Maro, cu curea. Cam la fel de mare ca a dumneavoastră.

— O fi fost azvârlită în mare în urma coliziunii.

— Așa o fi fost, replică Fasch, doar nu era legată cu centura.

20.

Henry văzu făptura pe fereastra din bucătărie, în timp ce tranșa fazanul. Se strecura în penumbră printre muri, spre șură. Unul dintre canaturile porții era apropiat, celălalt era larg deschis. Perfect liniștit, Poncho stătea întins lângă el pe pardoseala rece a bucătăriei. Nu părea să fi observat ceva. Henry lăsă deoparte cuțitul pentru tranșat și păși, mergând cu spatele, peste câinele care rămase culcat. Era a treia oară în cursul acelei săptămâni când îl vedea pe intrus. Cu câteva zile în urmă trecuse, undeva departe, peste câmpurile care aparțineau domeniului său de treizeci de hectare. Henry crezuse că era un drumeț care nu-și dădea seama că merge pe un teren privat, de vreme ce niciun gard și niciun indicator nu-i blocau accesul. Când observă, însă, că drumețul se plimbă în sus și-n jos paralel cu casa sa, își aduse din atelier binoclul de campanie. Însă drumețul dispăru. Două zile mai târziu stătea între plopii care mărgineau aleea de acces, la numai o sută de metri de casă. Sprijinit de un copac, privea în direcția lui Henry, de parcă ar fi dorit să-l abordeze. Obradin nu era, dar nici nu semăna cu polițistul Jenssen care era lat în spate și blond. Nu putea fi nici amărâtul ăla de Fasch, care încă mai zăcea în spital. Henry îi făcu făpturii un semn cu mâna, dar aceasta nu se clinti de lângă plop și nu-i răspunse. Henry își aduse din nou binoclul și făptura dispăru iar.

Acum era în grădină.

Henry deschise ușa de la debara, luă de acolo barda și ieși din casă pe ușa terasei de pe latura vestică, aflată la ora aceea încă în umbră, ca să se furișeze spre șură venind din spate. Poncho îl urmă cu limba scoasă. Ghemuit, Henry merse tiptil pe lângă zidul casei și se adăposti în spatele stivei de butuci de stejar, lungi de un braț.

Roiuri de țânțari dansau deasupra butoaielor pentru apă de ploaie, pe jumătate goale, care mucegăiau în tihnă lângă peretele dosnic al șurii. Henry se cățără pe o batoză ruginită, acoperită de găinaț și o perucă stranie din paie putrezite. Își luă avânt și se săltă în șură printr-o deschizătură din perete. Poncho rămase pe loc dând din coadă, apoi începu să gonească în jurul șurii cuprins de febra vânătorii.

O lampă veche pendula agățată de un cablu, rândunici își părăsiseră cuiburile și zburau agitate în cerc dedesubtul grinzilor de lemn. Poncho intră în fugă în șură pe poarta deschisă, se opri gâfâind cu limba scoasă și înălță botul să adulmece. Henry aștepta neclintit, cu barda în mână. Poncho mai alergă puțin de colo-colo fără prea mult interes, pentru ca în final să ridice un picior și să marcheze un stâlp. Henry lăsă în jos brațul cu barda.

— Hei?

Niciun răspuns, doar fâlfâielile rândunicilor. Henry întinse brațul și ținu lampa pe loc. Probabil bătăile din aripi ale păsărilor o puseseră în mișcare. În dreapta lui Henry se afla Saabul Marthei. În praful fin de pe capotă se distingeau urme de lăbuțe de pisici. Henry observă că portiera din partea șoferului nu era bine închisă. Jumătate din fața Marthei și degetele de la mâna ei dreaptă se vedeau limpede prin geamul lateral. Degetele ei cu pielea deschisă la culoare se mișcau. Henry scăpă barda din mână și se dădu doi pași înapoi. Jumătatea de față deschise gura și o închise la loc, fără să se audă vreun sunet. Henry simți cum mii de mușchi mici îi ridică fiecare fir de păr de pe piele.

Stătu așa un timp nedefinit. Astfel de situații sunt percepute, după cum se știe, drept extrem de scurte și totodată nesfârșit de lungi. Henry ridică sfios o mână în semn de salut. Fața din spatele geamului lateral rămase impasibilă, degetele bâjbâiau pe sticlă în sus și-n jos. Henry avea

senzația că jumătatea lipsă a feței este acoperită de o pânză imaterială, de un negru intens. După sperietura inițială, Henry închise ochii și îi redeschise. Fața dispăru scurt și se materializă din nou, laolaltă cu degetele care bâjbâiau fără mână.

Nu era Martha. Apariția nu era completă, nici măcar nu semăna cu ea, era o iluzie și totuși părea la fel de reală ca mașina în care se afla. Henry își luă inima în dinți și porni cu pași rari către fața din Saab, care rămase pe loc. Cu o smucitură deschise portiera. Un miros de plastic umed îi pătrunse în nări; interiorul mașinii era pustiu. Poncho își strecură capul păros pe lângă piciorul lui Henry și amușină.

— Nu-i nimic acolo, spuse Henry și închise portiera.

Privi iarăși prin geam, dar fața nu mai apăru. Henry luă barda de pe solul acoperit cu fân și închise în urma sa poarta de la șură. Ca să fie sigur, cercetă pământul afânat în căutarea vreunor urme de tălpi, dar nu găsi decât amprentele labelor mari ale lui Poncho.

•

Sonja ieși goală din baia pentru oaspeți, doar cu un prosop înfășurat pe cap ca un turban. Se apropie din spate de Henry, care se afla iarăși lângă blatul de lucru din bucătărie și desprindea carnea de pe oasele fazanului. La încheietura mâinii ei strălucea acel Patek Philippe grațios, pe care Henry îl cumpărase odinioară drept cadou de despărțire pentru Betty, înainte de a-și ucide nevasta.

— Nu te speria, șopti Sonja și, încolăcindu-l cu brațele, își lipi sânii de spatele lui.

Petrecuseră o dimineață minunată. Făcuseră împreună cu Obradin o mică plimbare cu *Drina* de-a lungul coastei. Obradin abia dacă scosese un cuvânt.

— Se știe deja ce e iubirea, întrebă Sonja torcând ca o pisică, s-a cercetat acest lucru?

El nu-i răspunse, ci continuă să manevreze cuțitul.

— Mă întreb dacă se poate măsura cât de intensă e, cât durează și ce îi urmează?

Sonja se dezlipi de spatele lui Henry când simți fierbințeala umedă a pielii lui. Cămașa era leoarcă la spate.

— Dumnezeule, ești tot transpirat.

Fața lui era acoperită de broboane de sudoare și avea o nuanță cenușie nesănătoasă.

— Ce s-a întâmplat?

Sonja îl mângâie cu palma pe frunte; mâna ei mirosea a ulei de trandafiri. Henry puse cuțitul deoparte și se întoarse spre ea.

— Soția mea e acolo, în mașină.

Sonja își înhăță cu un gest instinctiv eșarfa de mătase, galben-șofran, care atârna peste speteaza unui scaun, se înălță în vârful picioarelor și privi speriată peste umărul lui pe fereastra bucătăriei.

— Unde?

— În șură. Stă în șură, în mașina ei.

Henry o prinse pe Sonja de braț.

— Tu nu o vezi.

Sub pielea brațului îi simțea tricepsul bine dezvoltat. E mult prea tânără pentru toate astea, își zise. Nu e decât o jumătate de față și degete fără mână.

— Nu seamănă cu Martha, dar eu știu că e ea. Încearcă să intre în legătură cu mine.

— E o halucinație, Henry.

— Spune-i cum vrei. Eu o văd pe ea și ea mă vede pe mine.

Sonja era cu un cap mai mică decât Henry. Îngrijorată, își înălță privirea spre el. Din vârful unei șuvițe de sub turban se scurse o picătură de apă pe obrazul ei și se prelinse ca o lacrimă până la bărbie.

— Ești îndurerat, spuse ea în șoaptă.

Cum altfel? Poate că îndurerat nu era cuvântul potrivit, dar Martha îi lipsea. Îi lipsea iubirea ei, îi

lipsea prezența ei, pe care nimic nu o putea înlocui. Dar serios vorbind, poți spune că ești îndurerat atunci când simți dorința de a fi iertat și nu tânjești decât după liniște și izbăvirea de sentimentele de vinovăție? Are, în fond, un ucigaș dreptul de a fi îndurerat din pricina morții victimei sale? Betty și fetița se aflau și ele într-un loc de unde nu se mai întoarce nimeni și el nu era trist. Dacă ar fi capabil de o durere reală, nu ar trebui să fie și din cauza lor îndurerat?

— Haide, spuse Henry și o luă pe Sonja de mână, să-ți arăt ceva.

Henry trase la o parte scrinul greu care bloca scara către mansardă. Nu păru să-i pese că lăsa zgârieturi adânci în parchet. Sonja nu pusese încă piciorul la etaj. Știa că acolo, sus, locuise Martha și nu simțea nici cea mai mică dorință să-i vadă camera; pe lângă asta, jos se aflau două băi cu hamam și diverse camere de oaspeți, încăperea lambrisată, cu șemineu, precum și atelierul cu ferestre panoramice.

— Chiar trebuie, Henry?

El nu răspunse.

— Stai să-mi iau ceva pe mine.

Henry așteptă pe scară, până când ea ieși din baia pentru oaspeți, îmbrăcată într-un halat de baie. Îi întinse mâna, Sonja o prinse și urcă după el treptele care conduceau în bezna nivelului superior.

•

Sonja își acoperi îngrozită gura cu amândouă mâinile când văzu mansarda devastată. Sub acoperiș, tavanul era tot desfăcut, fâșii albastre de folie se mișcau ca niște alge marine. Toți pereții despărțitori erau dărâmați și sparți, țevile de apă și cablurile electrice smulse din pereți, peste tot ieșea la iveală vata de sticlă. Ploaia pătrunsese prin țigle sfărâmate și spărturi în căptușeala de scânduri, lăsând pete albe, urâte, pe pereți și pe podea.

Bucăți mari de grinzi, tăiate cu fierăstrăul, zăceau împrejur.

— Structura a cam avut de suferit. Auzi?

Henry sări pe loc și dușumelele trosniră.

— Înainte nu trosneau.

— Tu ai făcut asta? Pe toate tu le-ai…

Henry arătă către rămășițele unui perete din lemn.

— Asta a fost camera Marthei. Aici a fost la început. Pe urmă s-a târât încet mai departe, pe toată lungimea acoperișului, până în spate, până… hai, să-ți arăt unde se ascunde acum.

Sonja își retrase mâna.

— *Cine* se ascunde?

— Jderul. E încă acolo, dar pun eu mâna pe el. O să-l jupoi, o să-l frig pe grătar, o să-l mănânc și după aia o să-l cac într-o gaură.

Sonja se dădu doi pași înapoi, către capul scării.

— Un jder? Faci toată casa praf din cauza unui jder?

— Ssst!

Henry ridică mâna și își încordă auzul.

— Nu aud nimic, șopti ea.

Îi văzu privirea stranie, mâna ridicată. Vântul mișca o folie care fâșâia.

— E vântul, Henry.

Henry dădu din cap.

— S-a oprit. Știe că suntem aici.

— Hai să coborâm, bine?

Henry o privi o vreme mut.

— Știu ce gândești. Uneori mă gândesc și eu că nu există, altfel l-aș fi prins de mult.

Își suflecă o mânecă și îi arătă mușcătura de la încheietura mâinii.

— A fost cât pe-aci să pun mâna pe el. M-a mușcat.

Henry împinse la o parte cu vârful pantofului o scândură tăiată cu fierăstrăul. O grămăjoară de excremente brun-roșcate, cu smocuri de păr fin, se afla acolo. Henry se lăsă pe vine.

— E rahat de jder. Simți mirosul, Sonja? Spune-mi că e o vedenie.

Sonja văzu cum maxilarul lui Henry se încordează.

— Ai nevoie de ajutor, șopti ea, nu poți s-o scoți singur la capăt. Nimeni nu poate. Hai să coborâm.

— Ți-e frică de mine?

Sonja se întoarse și coborî treptele. El rămase sus și privi în urma ei. Sonja își dădu jos halatul de baie și începu să se îmbrace în grabă. Când ieși din baie, Henry împingea scrinul la loc, în fața scării. Sonja ar fi vrut să-l ajute, să-l salveze, dar el se întoarse tăcut în bucătărie, pentru a dezosa și restul fazanului.

*

Telefonul îl trezi pe Henry din somnul de după-amiază. Era Fasch, care-i telefona din patul său de spital.

— A trecut pe la mine un anume domn Jenssen, de la poliția judiciară. M-a întrebat tot felul de lucruri despre dumneavoastră… alo? Mai sunteți la aparat? întrebă Fasch nesigur, fiindcă nu auzise niciun cuvânt de aprobare din partea lui Henry.

— Da, sunt la aparat, răspunse Henry.

— Polițistul acesta e de la Omoruri, continuă Fasch, voia să știe dacă vă aflați cu totul întâmplător la locul accidentului și cum se face că ne cunoaștem. Mă tem că ați dat de bucluc.

•

— Dumneavoastră știți că v-am urmărit, continuă Fasch discuția, după ce Henry se așezase lângă patul lui. Perdelele din salon erau trase, iar pe noptiera de lângă pat se afla un teanc de cărți și reviste. M-ați așteptat după curbă, nu-i așa?

Fața lui Henry rămase amabilă, dar fără expresie.

— De ce n-ați frânat? replică el.

Fasch râse nesigur.

— M-ați mai întrebat asta o dată. Nu știu. Poate fiindcă odată și odată trebuie să se sfârșească totul.

Dar nu contează. Noi doi ne-am mai întâlnit cândva. Dumneavoastră probabil nu vă mai amintiți.

Fasch observă cum interlocutorul său își mută greutatea și își așază un picior peste celălalt.

— Sankt Renata, spuse Henry șoptit, tu aveai patul de sus.

Fasch strânse din pleoape, mișcat.

— Doar înainte de a te ivi tu, Henry. Dar hai să nu vorbim acum despre acea perioadă sumbră.

Se întinse după fotografia decupată din *Country Living.*

— Știu că ți-ai pierdut soția.

Henry dădu din cap.

— Îmi pare rău. Trebuie să-ți fie tare greu. Părea foarte simpatică și inteligentă. Câinele vostru e bine?

Henry se uită la fotografie, nu comentă cercul desenat în jurul capului său și puse hârtia la loc pe pat.

— Poncho. E bine, sănătos.

Fasch căută cu degetele butonul, pentru a-și înălța puțin căpătâiul patului său electric.

— Nu știu cum am să-ți pot mulțumi vreodată pentru salonul acesta și pentru tot ce ai făcut pentru mine.

Henry dădu să spună ceva, dar Gisbert îi făcu semn să tacă.

— Recent a fost ucisă o femeie care se ocupa de redactarea romanelor tale, mi-a spus acest Jenssen. El încearcă să stabilească o legătură între accidentul meu, moartea soției tale și moartea celeilalte femei.

— Nu există nicio legătură.

— Eu te cred pe cuvânt. Dar el e de altă părere. Când poliția începe să caute, întotdeauna găsește ceva. Eu aveam o servietă maro în mașină. Acolo se afla tot ce adunasem despre tine. Fotografia aceasta – Fasch așeză o mână pe poză – se afla în servieta maro, laolaltă cu actele mele. Jenssen mi-a

înapoiat-o și afirmă că n-a găsit nicio servietă. Eu cred că poliția are totul.

— Ce ai adunat despre mine?

— Trecutul tău. Actele judecătorești referitoare la părinții tăi, periplul tău prin cămine, și apoi totul despre cariera ta de scriitor. Tot ce am putut găsi.

— De ce? întrebă Henry fără urmă de indignare în glas.

Fasch își înclină bustul și mai mult în față. Atelele metalice de la picioarele lui pârâiră slab.

— Ca să te distrug, Henry. Pentru că eram invidios. Pentru că eram un ratat răzbunător, mărunt, josnic. Pentru că n-am făcut nimic cu viața mea, pentru că voiam să fiu ca tine, pentru că oricine vrea să fie *ceva,* trebuie să facă ceva. Eram atât de singur, încât mi-am petrecut ultimii ani cu Miss Wong, o femeie din silicon.

Fasch râse și începu să tușească. Întinse mâna după paharul cu apă, iar Henry se ridică și i-l oferi. Fasch goli paharul.

— Eram îngrozitor de invidios pe succesul tău. Invidia e mai rea decât cancerul, am suferit, dacă asta te consolează cumva. Am vrut să-ți fac rău și să dovedesc – ultimul dram de adevăr nu ieșea decât anevoie – că nu tu ai scris romanele. Mă poți ierta?

Fasch se lăsă pe spate. Gata, o spusese. Închise epuizat ochii și numără în gând până la trei. Dar nu gonea în curbă către Henry, nu vedea decât un întuneric binefăcător. Când deschise ochii, Henry stătea la fereastră și privea în parc.

— Miss Wong era, măcar, drăguță? întrebă.

— Drăguță? Arăta *fantastic.* Avea un IQ de 90-60-90! Acum nu mai are, a ars.

— Îmi pare rău.

— Ah, dă-o-ncolo, ne înstrăinaserăm de ceva vreme. Apropo, trebuie să mai plătesc rate pentru ea.

Cu următorul hohot de râs se desprinse un dop de flegmă din țesutul pulmonar afectat al lui

Gisbert și ajunse în trahee. Fasch se învineți la față și Henry sună după asistentă. Tânăra femeie cu frizura bob intră grăbită în salon, îi puse lui Fasch masca cu oxigen și coborî căpătâiul patului electric.

— Doar v-am spus să stați culcat, domnule Fasch, își dojeni femeia pacientul privat și îi netezi cu mâna așternutul.

Cât timp stătu aplecată deasupra patului, Henry îi studie posteriorul bine făcut. Ea îi simți probabil privirea, căci se îndreptă de spate și își netezi halatul.

— Mai aveți nevoie de ceva, domnule Fasch?

Înainte ca Fasch să apuce să-i răspundă, femeia îi aruncă lui Henry o privire curioasă și se îndreptă spre ușă. Cei doi bărbați așteptară în tăcere ca ea să iasă.

— De fiecare dată când intră, simt că-mi dau duhul. În comparație cu ea, Miss Wong era o bădărană, spuse Fasch și oftă, dar măcar mă asculta.

— Gisbert, spuse Henry și își reluă locul pe scaunul de lângă pat, ce știi tu despre mine?

21.

Zona de joasă presiune se formă undeva, deasupra regiunii nordice a Atlanticului, la vest de Insulele Feroe. În mod neobișnuit pentru acea perioadă din an, coloane de aer cald urcară și, din cauza presiunii atmosferice în scădere, un aer mai rece a fost absorbit. Primele vânturi adiară, milioane de tone de picături de apă dintre cele mai fine urcară, se transformară în cristale de gheață și începură să se rotească împotriva sensului acelor de ceasornic. Cu o viteză tot mai mare, zona de joasă presiune se îndrepta către est. Doar o oră mai târziu, serviciul meteorologic pentru navigație transmise prima avertizare de furtună către stațiile de coastă scoțiene.

•

Henry se postase în grădina domeniului său, lângă o creangă bogată de cireș, și țintea cu obiectivul de 85 mm al camerei sale Canon poarta deschisă a șurii. Alunga cu mâna țânțarii de pe față și aștepta. Făptura din șură avea un comportament neutru. Nu se mișca, ci părea să stea pe propria-i umbră. Corpul nu era transparent; pe el se reflectau chiar niște dâre luminoase. Îi lipsea în continuare jumătate din față. Henry apăsă pentru a nu știu câta oară declanșatorul. Pe display se vedea, cum era și de așteptat, o imagine a porții șurii, dar făptura lipsea.

Henry fusese din capul locului convins că vedeniile nu pot fi fotografiate nici cu cele mai moderne camere digitale, tocmai fiindcă sunt vedenii. Dar și vedeniile pot fi șterse. Citise recent într-o revistă de medicină legală că persoanele cu membre amputate care suferă de dureri fantomă simt o oarecare ușurare în momentul în care li se fixează o proteză. Creierul acceptă extremitatea artificială și oprește mesajele care declanșează

senzația de durere. Se pare că se mulțumește și cu soluții provizorii.

Urmând acest – simplist, ce-i drept – raționament, Henry își fotografia halucinațiile pentru a se convinge apoi de nonexistența lor în fotografii. În momentul în care creierul meu va pricepe ceea ce eu știu deja, gândea Henry, halucinațiile acestea vor înceta, poate.

Între timp, Poncho moțăia la umbră ca un cantonier mexican. Din când în când deschidea un ochi, poate trecea totuși ceva pe acolo, și îl închidea iarăși. În lumea lui nu existau soluții provizorii, nici proiecții, doar lucruri plăcute sau neplăcute. Henry fixă camera pe trepied, setă autodeclanșatorul pe zece secunde și se întoarse. Închise ochii și așteptă, cu spatele la șură, până când auzi clicul oglinzii.

•

Aflat la bordul *Drinei,* Obradin auzi din stația de radio portabilă avertizarea de furtună, tocmai când își pornea noul motor diesel. Barometrul indica o scădere a presiunii de trei hectopascali în ultima oră; o schimbare bruscă a vremii era iminentă. Furtuna, cu rafale de forța unui uragan, se îndrepta spre regiunea sudică a Mării Nordului, frontul rece traversa deja Insulele Shetland. Circulația navală dinspre și înspre Stavanger fusese deja oprită. În cursul nopții, furtuna va lovi coasta cu cea mai mare intensitate. Motorul porni, scoase un nor cenușiu de fum și începu să funcționeze normal. Obradin verifică presiunea uleiului și așeză o mână pe bord. Motorul Volvo abia dacă făcea să vibreze lemnul. Un motor excelent, socotea Obradin, dar sigur nu-l câștigase nevastă-sa la loto.

•

În același timp, Jenssen fixa o frânghie de nailon de un stâlp de beton și se lăsa cu precauție în jos, dincolo de marginea carosabilului. Ateriză pe o stâncă ieșită în afară, de unde putu coborî mai

departe, până când ajunse la fisura din stâncă unde se afla obiectul maro pe care-l văzuse de pe șosea. Se întinse pe burtă și privi în crăpătura întunecată. Pe suprafața lucioasă zări o clemă, care părea a fi de aramă coclită, și, atașat de aceasta, un mâner. Cu un aer triumfător, Jenssen își întinse brațul musculos în fisură. Mai lipsea cam un lat de palmă între vârfurile degetelor și mâner. Se așeză în capul oaselor, își descălță pantoful de sport cu șosetă cu tot și încercă să ajungă la geantă cu piciorul. Dar nu reuși nici așa, fiindcă pulpa lui era prea groasă pentru crăpătura aceea îngustă. De sus auzi zgomotul unui automobil, care trecea prin curba în care se accidentase Fasch. Înjurând, începu să caute o nuia. În vegetația sărăcăcioasă nu se găsi nimic, dar la vreo cinci metri într-o parte văzu un tufiș uscat, ale cărui crengi sfrijite păreau să aibă lungimea potrivită. Își înfășură frânghia în jurul burții, trase de ea pentru a-i verifica tensiunea și se deplasă apoi, balansându-se, de-a lungul stâncii.

Telefonul lui Henry sună. Honor Eisendraht era răgușită de emoție.

— Am găsit manuscrisul, domnule Hayden, l-am găsit!

Henry așeză aparatul foto pe jos.

— Unde?

— Pe un stick din acela de memorie, în biroul lui Betty. Imaginați-vă. Abia astăzi ne-a dat poliția voie să intrăm în birou. Stick-ul acesta se afla pe biroul ei, pe o farfurioară de sticlă. V-a scanat manuscrisul, pagină cu pagină. Suntem toți nebuni de bucurie, Henry, în special Moreany. Vine și el acum la editură. *Beznă albă* – acesta este titlul?

Henry își mușcă buzele și își frecă lobul urechii între degete.

— Provizoriu. Mi-ați salvat viața, Honor, jubilă Henry atât cât putu, este o veste grozavă.

Aruncă o privire peste umăr în șură. Fantoma dispăruse.

— Mă bucur atât de mult pentru dumneavoastră, Henry. Cer să se listeze imediat, dacă-mi permiteți.

— Ba nu! strigă Henry, așteptați să vin și eu. Se gândi o clipă. Vin chiar în seara asta la editură. De îndată ce îmi iau rămas-bun de la oaspetele meu.

Honor făcu o scurtă pauză.

— Vreți să veniți cu mașina pe furtuna asta?

— Care furtună?

*

Geanta se mișca. Jenssen trăgea cu băgare de seamă de nuiaua al cărei vârf îndoit se agățase de clema din aramă, îi curgea sudoarea în ochi. O șopârlă se cățăra pe pietre, fără să se bucure de atenția lui Jenssen. În clipa următoare se rupse nuiaua.

— Fuck! urlă Jenssen cât îl ținură bojocii, fuck fuck fuck!

Polițistul aruncă în fisură capătul rupt al nuielei și izbi cu pumnul în piatră. Îi trebuise un sfert de oră până când reușise să rupă prin răsucire, din rădăcinile tufișului, acea bucată tenace de lemn. Deși uscată de mult, se împotrivise cu toate fibrele ei secătuite, pentru a se rupe acum ca vata de zahăr.

Jenssen își scoase cămașa și simți adierea rece care venea dinspre mare. Nori întunecați se îngrămădeau la orizont. Se lipi din nou de stânca nisipoasă, strecură iarăși o mână în fisură, elimină aerul din plămâni, pentru a mai câștiga un centimetru, cuprinse mânerul și scoase geanta din fisură. Era o poșetă de damă din imitație de piele. Conținutul ei era în totalitate putrezit, iar dinăuntru se risipiră o grămadă de insecte moarte, pe care vântul le transformă în pulbere.

•

Henry destupă canistra și turnă o jumătate de litru de benzină Super cu cifra octanică 98 în servieta cu documentele lui Gisbert Fasch. Astupă canistra, o puse deoparte, frecă un chibrit de fâșia de fosfor, dar vântul îl stinse. Abia al patrulea

chibrit arse. Cu un pocnet sec, servieta fu cuprinsă de flăcări și produse un nor negru. Henry o privi până când pielea se înnegri. Rafalele de vânt făceau focul să pufăie. Câinele se trezise din somnul său de cantonier și gonea agitat de colo-colo, lătrând la vânt.

Murii se îndoiau acum până la pământ și norii treceau în viteză pe deasupra acoperișului. Henry observă că geamurile de la mansardă erau deschise, furtuna avea să desăvârșească opera de distrugere începută de el. *Bănuiești cum se va sfârși?* fusese ultimul mesaj pe care i-l adresase Martha, o avertizare și, mai precis, o viziune că tot ce începi trebuie să duci cumva la sfârșit.

*

După ravagiile făcute de furtuna de pe mare cu cincisprezece ani în urmă, în ianuarie, protecția împotriva calamităților naturale fusese necontenit îmbunătățită. Când uraganul lovise, localitatea se afla într-o stare de letargie; ridicase întâi cuterele din bazinul portuar, le învârtejise în aer și le stivuise apoi ca pe niște mormane grotești de gunoaie. Măturase casele istorice din port, culesese ca pe niște păpădii castanii din fața clădirii parohiale. Masele de apă, pe care furtuna le trăsese ca pe un linţoliu în urma ei prin localitate, brăzdaseră străzile și smulseseră cu ele pietrele funerare din micul cimitir.

Ultimele ferestre de la strada principală se acopereau cu plăci de PFL, când Henry intră în localitate cu mașina. Mai erau două ore până la apus și se făcuse deja întuneric. Ploua abundent, vântul bătea cu o tărie între 7 și 8 pe scara Beaufort. Bărbații din camioane, care aruncau saci cu nisip în fața ușilor de intrare ale caselor, trebuia să se țină bine. Henry opri în fața barierei unde stătea, în uniforma pompierilor voluntari, primărița Elenor Reens. Coborî puțin geamul și ploaia îl stropi în față.

— Aveți nevoie de ajutor?

— Avem nevoie de fiecare bărbat. Elenor arătă cu degetul în josul străzii. Ajutați-o pe soția lui Obradin să acopere ferestrele.

— Sonja unde e?

— E prea tânără pentru dumneavoastră.

Elenor lovi în acoperișul mașinii și îi făcu semn să treacă.

Helga se lupta de una singură cu vitrina pescăriei. Era scundă, cu brațe prea scurte și slabe pentru a așeza plăcile de PFL în poziția potrivită, în fața vitrinei. Henry coborî din mașină, iar ploaia îl udă instantaneu până la piele. Înșfăcă placa și o întoarse din bătaia vântului.

— Unde e Obradin? strigă.

Helga ridică din umeri și strigă drept răspuns ceva ce el nu înțelese. După două încercări nereușite, împinseră împreună placa în sistemul de prindere, iar Helga trase zăvoarele de fier. Henry îl târî apoi din mașină până în magazin pe câinele care lătra. Speriat, Poncho se refugie într-un colț și se ghemui. Henry observă că tejgheaua era goală și curată.

— Ce se-ntâmplă? Unde e Obradin?

— Păi, unde să fie? Pe amanta lui! Helga își șterse fața cu dosul mâinii, greu de spus dacă erau stropi de ploaie sau lacrimi. Nebunul ăsta s-a apucat iar de băut. Toată ziua e pe rahatul lui de cuter și meșterește la motorul cel nou, de parcă n-ar mai exista și altceva pe lume. O să mă părăsească, simt eu asta.

•

Drina dansa într-un văl de spumă albă, catargul pendula ca un metronom pe valuri, luminile de la catarg și cele laterale erau aprinse, motorul mergea. Henry fugea ghemuit de-a lungul digului, ca să nu-l trântească vântul în apă. Cuterul era legat doar cu două parâme de doi bolarzi de lemn înalți cât un stat de om. Între dig și bordaj erupeau fântâni arteziene. Henry ajunse la unul dintre

bolarzi, se agăță de el și se târî apoi în patru labe pe schela de lemn la bordul cuterului oscilant.

Obradin stătea culcat lângă motor, îmbrăcat din cap până-n picioare într-un costum impermeabil. În compartimentul motorului pătrunsese deja multă apă. Henry îl întoarse pe spate.

— Dezleagă parâmele, amice, pornim la drum! bălmăji Obradin beat turtă.

Masa de prânz, cu ceapă și salată din abundență, i se lipise pe față și piept. Henry îl ridică pe Obradin în capul oaselor; o râgâială sonoră îi ieși acestuia din gât. Henry îi trase câteva palme peste față cu dosul mâinii.

— Nu fi prost, hai pe țărm. Nevasta ta e foarte nefericită.

— Ce știe ea de nefericire! Zi-i că mă-ntorc mâine.

Un puhoi de apă se revărsă în compartimentul motorului; pleoapele lui Obradin căzură la loc, iar Henry îl scutură.

— Nu mai există mâine, bețivanule! Uraganul nici n-a venit încă, n-o să te mai întorci!

Henry încercă să-l ridice pe Obradin. Cu o mișcare fără efort a brațului său, bărbatul solid îl îmbrânci pe Henry, care se izbi cu spatele de motor. Obradin își recăpătă pentru un scurt moment luciditatea, se ridică amenințător în șezut și strânse pumnul.

— Suntem chit, Henry! Ai dat, ai primit. Nu-ți mai datorez nimic.

Își dădu apoi ochii peste cap și căzu cu o bufnitură pe spate; capul îi rămase culcat în apă.

Niște cuvinte mărețe de încheiere. Henry cântări situația. Erau chit. Moartea lui Obradin va elimina supărătorul risc rezidual, amănuntul ostil, cuvântul nesocotit, fleacul uitat, eroarea banală, care distruge totul. Obradin se va îneca și, odată cu el, și factorul uman. Nimeni nu va mai vedea vreo legătură cu dispariția lui Betty. Henry nu trebuia decât să coboare de la bordul cuterului și să lase

destinul să lucreze pentru el. Până acum nu-l dezamăgise niciodată. Dar, în loc să facă asta, Henry își scoase cureaua, o prinse în jurul bustului lui Obradin și îl trase pe acesta de pe cuter. Să numim această faptă binele sporadic, despre care Henry însuși credea că duce infailibil la pedeapsă și nu este nimic altceva decât o scurtă întrerupere a răului.

•

Uraganul își făcu de cap vreme de două ceasuri. Din minut în minut se auzeau din stație anunțurile serviciului meteorologic pentru navigație: *Rafale puternice, până la 120 km/h, din nord între 10 și 11, se rotește dinspre vest; Skagerrak din vest 12, se rotește dinspre nord-est, în scădere 11*. Henry se întinse epuizat lângă Obradin, care sforăia, pe un pat de campanie din clădirea parohială, unde se improvizase un fel de infirmerie de urgență. Zidurile exterioare ale clădirii erau întărite cu beton armat, iar ferestrele și ușile erau protejate cu obloane de aluminiu; ai fi putut supraviețui unui atac aerian al Aliaților fără să iei măcar cunoștință de el. Uneori se mai cutremura pământul, în rest era o plictiseală ca în sala de așteptare a unui cabinet medical. Femeile șușoteau, bărbații murmurau, copiii urlau, câinii gâfâiau cu limbile scoase, toți periodic întrerupți de glasul monoton din stația radio… *Skagerrak din vest 11, se rotește dinspre nord-est, în scădere 10…* ar fi fost momentul potrivit să moară, dar el, Henry cel Mare, nu murea, numai ceilalți mureau.

Elenor Reens, în uniformă de pompier voluntar, împărțea cafea și biscuiți cu unt. Henry se gândea la Sonja și la câinele lui. I se închideau ochii de oboseală; o zărea tulbure pe Elenor cu cana ei de cafea și atitudinea ei a naibii de grijulie, aspirația ei către fericire și dreptate, precum și dorința aceea de neînțeles pentru el de a fi între oameni. Își simțea pantalonii uzi și pielea de pe față amorțită. Închise apoi ochii și păși în casa părinților săi. Cu

pași rari urcă treptele, ca odinioară tatăl lui, văzu lumină sub ușa de la camera copilului, auzi ceva foșnind în cameră, deschise ușa, văzu salteaua udă, micuțul Henry iar încercase să ascundă cearșafurile ude. Cuprins de furie, îl înșfăcă pe băiat și-l trase de sub pat.

— De ce te ascunzi de mine? De ce nu ești la școală? De ce faci în pat în fiecare noapte? Unde naiba e maică-ta?

22.

Ici-colo se mai ițeau în înaltul cerului senin grinzi de acoperiș, de care se agățaseră zdrențe de vată de sticlă. Dărâmături zăceau împrăștiate în grădină. Lemn, crengi, frunze, țigle, plante smulse din pământ și multă sticlă. Printre grămezile de moloz, Henry găsi și jderul mort. Lighioana zăcea între pietre cu gâtul frânt. Henry îl îngropă, ca să nu-l mănânce câinele.

Restul casei era, cu excepția câtorva geamuri sparte, deteriorat, dar întreg. Henry își luase rămas-bun în etape, întâi de la Martha, apoi de la Betty, acum de la jder. Nu avea niciun motiv să mai rămână aici. Va vinde casă, cu siguranță la un preț mic; totuși, va fi în câștig. Sosise momentul unui nou început.

Poncho alerga de colo-colo, adulmecând și dând foarte agitat din coadă. Ravagiile furtunii stârniseră mirosuri noi, interesante; un oraș distrus de bombe, cu mirosul lui de distrugere și putrefacție, este probabil un paradis al câinilor. Vântul dărâmase frontonul șurii, câteva bucăți se prăvăliseră pe Saabul Marthei și îi deformaseră acoperișul. Parbrizul se spărsese, iar portiera șoferului era deschisă.

— Hai, urcă, așază-te lângă mine.

Henry se răsuci în direcția glasului. Era glasul Marthei, curat și blând ca în toți anii căsniciei lor. Niciodată nu ridicase tonul, nici măcar acum. Martha nu stătea în mașină, ceea ce pe Henry nu-l miră, prezențele imateriale nefiind legate de un loc anume.

— M-am săturat să mă joc de-a scriitorul, răspunse el calm, dar ferm, căci halucinațiile trebuie tratate cu respect, dar nu răsfățate. A fost dorința *ta,* am făcut-o de dragul tău, am făcut-o cu plăcere, dar tu nu mai exiști. Nu mai vreau să fiu scriitor.

— Ce ai de gând?
— Nimic concret. Să duc treaba asta la capăt.

*

După cum află Henry din ziarul local, se părea că uraganul provocase stricăciuni mult mai neînsemnate decât se așteptase lumea. Pentru societățile de asigurare, rezultatul fu considerat drept o zi de sărbătoare în istoria plății daunelor provocate de calamități naturale. Acționarii nu puteau fi decât felicitați. Afectați nu fuseseră, în cea mai mare parte, decât oamenii simpli, care nu-și pot permite asigurări costisitoare. Multe bărci de pescuit, câteva instalații portuare, școli și poduri din apropierea coastei fuseseră distruse sau avariate. Nimic de seamă pentru un concern multinațional.

La rubrica Știri locale, Henry dădu peste următorul anunț: „… voluntari ai Pazei de Coastă au descoperit ieri, pe porțiunea de țărm cel mai grav afectată, un autoturism avariat, la volanul căruia se afla cadavrul unei femei. Poliția judiciară a început deja investigațiile".

Deci o găsiseră. Henry încercă să-și imagineze ce va trece prin mintea sărmanului Jenssen când va afla cui aparținuse odinioară acest cadavru și în mașina cui stătea acum. Va fi probabil uluit. Descompunerea biologică a Marthei era cu siguranță mai avansată decât cea a femeii înecate, al cărei cadavru umflat îl văzuse Henry la institutul medico-legal. Ceea ce excludea, desigur, furtuna drept cauză a nenorocirii.

Henry nu se aștepta să fie grabnic informat asupra morții soției sale. După cum se știe, poliția caută întâi cea mai plauzibilă explicație, pentru a dezvolta o strategie de soluționare a cazului. Orice crimă are la bază o serie de conexiuni invizibile, dar numai criminalul deține cheia către motivul și desfășurarea crimei. Căutarea unei explicații pe deplin convingătoare va dura ceva vreme și sigur nu va duce la nimic, fiindcă moartea Marthei în

mașina lui Betty fusese pur și simplu o întâmplare nefericită, o înlănțuire dezastruoasă de împrejurări. O astfel de „întâmplare nefericită” se sustrage oricărei cauzalități logice. Anchetatorii vor irosi o mulțime de ore suplimentare dându-și cu presupusul, pentru ca în final frustrarea și enervarea să pună stăpânire pe ei. Abia atunci vor veni la Henry, pentru a-i cere lucrul cel mai de preț când e vorba de găsirea adevărului: informațiile pe care le deține făptașul. Singur Henry putea lămuri totul și singur Henry nu era dispus să facă acest lucru. Astfel, Henry avea suficient timp la dispoziție pentru a se pregăti. Își propuse să recurgă la o tactică de mult consacrată, cu care se evită de obicei buclucurile, și să facă în mod inteligent pe prostul.

Își petrecu zilele următoare îndepărtând dărâmăturile din grădină. Așa cum prevăzuse, nu se întâmplă nimic. Puse să se evalueze pagubele provocate casei, informă societatea de asigurări și contactă un arhitect. Apoi muri Moreany.

•

Claus Moreany muri într-un spital din Veneția. Aflat pe patul de suferință, mai apucă să se însoare cu secretara lui, Honor Eisendraht, și să-i lase acesteia moștenire editura și întreaga lui avere personală. Honor se ocupă de aducerea cadavrului în țară și de pregătirea locului său de veci în mausoleul familiei Moreany. Înmormântarea urma să aibă loc după o săptămână de la moartea lui, în cercul lui de colaboratori, prieteni și autori. Honor Moreany preluă, cu titlu interimar, conducerea editurii, până când aveau să se rezolve toate aspectele juridice ale succesiunii. Conduse afacerile editurii mai departe din anticamera ei cu dracena, unde se afla și dulapul Bisley cu acte confidențiale, fără de care nimeni nu poate conduce o editură. Renunță numaidecât la micul ei apartament și se mută, cu papagal cu tot, în vila răposatului ei soț, unde primul lucru de care se

îngriji a fost angajarea unui profesionist pentru dezinsecția și deratizarea cămării. Fiind o persoană iubitoare de ordine, Honor începu imediat să sorteze munții de corespondență nedeschisă, care se înălțau ca stalagmitele în biroul lui Moreany. Îi sortă întâi după data primirii și deschise apoi plic după plic cu un cuțit aztec de sacrificii, pe care îl găsise în modestul secretaire Roentgen al lui Moreany.

•

Henry Hayden veni la sediul editurii cu două zile înainte de înmormântare. Purta un costum de culoare închisă. O salută pe Honor sărutându-i mâna și îi propuse să se tutuiască. Băură un ceai Gunpowder și vorbiră o vreme despre răposat. Honor îi povesti cum petrecuseră împreună, în Orașul-Lagună, ultimele lui zile de viață, până când Moreany, după diagnosticarea insuficienței hepatice acute, o ceruse în căsătorie în Ospedale Giovanni e Paolo. Henry ședea în scaunul din lemn masiv al lui Moreany și o asculta tulburat. Îi era rușine că nu-l mai văzuse pentru ultima dată pe prietenul și binefăcătorul lui, Moreany.

Honor își așeză mâna pe mâna lui.

— A fost atât de puțin timp și s-au întâmplat atâtea lucruri cumplite, Henry. Lucruri de neînțeles. Pentru el, cel mai frumos cadou a fost romanul tău, pe care l-am regăsit.

— L-ai citit?

Honor dădu din cap zâmbind.

— Știu că tu nu ai vrut. Claus l-a printat și l-a luat cu el la Veneția. L-am citit împreună. E grozav, Henry. Asta înseamnă literatură.

— Dar sfârșitul? Cum vi s-a părut sfârșitul?

Interveni o pauză mai lungă.

— E uimitor, răspunse Honor în cele din urmă, l-am găsit întâmplător printre alte plicuri.

Honor se ridică, se îndreptă spre biroul lui Moreany, deschise un sertar și luă de acolo un plic maro. Scoase din el un teanc de coli

dactilografiate, a cărui grosime era cât jumătate din lățimea unui deget. Henry recunoscu imediat caracterele mașinii de scris a Marthei.

— A fost o senzație foarte stranie, Henry, să citesc *asta.*

Îi înmână lui Henry colile. Henry stătea prăbușit în scaun. Avea senzația că i se lipise pe față o pânză udă, fierbinte. Pe prima pagină era o – cum se cheamă? – notiță, scrisă de mână de către Martha.

Dragă Henry, scumpul meu soț, te salvez pe tine și totodată acest sfârșit, fiindcă nu aș suporta cu niciun preț să te las să pleci așa, cu mâinile goale. Nu știu ce s-a întâmplat și ce se va întâmpla astăzi, dar culorile deschise, care au strălucit din tine începând din ziua când ne-am cunoscut, au devenit acum o monocromie neagră de granit. Mă tem pentru soarta ta.

Ajunși în acest punct, trebuie să facem o scurtă pauză, fiindcă Henry plângea atât de tare, încât îi era cu neputință să citească mai departe.

Nu știu ce te mână pe tine să distrugi ceea ce iubești, dar eu am avut întotdeauna sentimentul că furia ta nu mă vizează și pe mine. Tu mă protejezi, tu mă înțelegi, tu îmi îngădui să fiu cine sunt. Ai aruncat acest frumos sfârșit al romanului tău, pentru a te duce la sumbra întâlnire cu demonul tău. Eu ți-l aduc din urmă, ți-l păstrez și i-l trimit lui Moreany. Cu tandrețe, Martha.

Despre lucrurile pe care nu le-ai trăit niciodată îți faci de multe ori o imagine greșită. Când ajungi, în sfârșit, să le trăiești, ți se par surprinzător de familiare. Honor nu văzuse încă un bărbat în toată firea plângând. Henry plânse mult și pe săturate, ca un copil care-și cheamă mama. Dacă Honor nu i-ar fi tras cu blândețe manuscrisul din mână, lacrimile

lui Henry l-ar fi transformat într-o acuarelă. Honor îl lăsă singur și închise în urma ei ușa de la biroul lui Moreany.

Cu două nopți în urmă, când găsise printre celelalte plicuri nedesfăcute ale lui Moreany ultimul capitol al romanului, crezuse mai întâi că este o eroare, îndeosebi deoarece scrisoarea Marthei i se adresa exclusiv lui Henry. Dar Martha notase pe plic, cu scrisul ei delicat, adresa privată a lui Moreany. Nu putea fi o eroare. Pentru mintea impregnată de esoterism a lui Honor, legătura dintre dispariția Marthei și această scrisoare de adio afectuoasă și sinistră era incontestabilă. Martha vorbea despre distrugere și sumbra întâlnire a lui Henry cu demonul său; scrisoarea ei avea ceva neliniștitor. Honor ar fi anunțat poliția, dacă n-ar fi condus o editură și vedeta acesteia n-ar fi fost Henry Hayden. Capitolul de încheiere al romanului era un cec în numerar și, ca atare, avea prioritate în fața oricărui scrupul moral. Honor Moreany, născută Eisendraht, consultă drept urmare nu poliția, ci Arcana Tarotului. Ieși cartea a unsprezecea, Dreptatea. Poftim. Unele îndoieli se elimină de la sine.

*

Există, poate, înmormântări ai căror participanți afișează o falsă smerenie și stupoare. De vină pentru această prefăcătorie bigotă este de multe ori însuși mortul, a cărui societate nu a fost în timpul vieții prea bună, ci s-a înconjurat pur și simplu de oamenii greșiți. Claus Moreany a fost îngropat așa cum trăise. Cu respect, fără patos și însoțit de lacrimi sincere. Multă lume se adunase în acea zi înnorată, de toamnă timpurie, în micul cimitir. Vreo trei sute de persoane mărgineau aleea de la capelă până la mausoleu, multe dintre ele fără umbrelă. Sicriul a fost purtat printre ele și în clipa aceea a început să plouă.

Nu departe, Henry îi zări pe Jenssen și alți câțiva domni de la poliție. Erau singurii care nu

purtau haine închise la culoare, ceea ce însemna că veniseră în interes de serviciu. De ce nu? gândi Henry. Astăzi este o zi potrivită să stai de vorbă despre moarte. Între câțiva platani bătrâni stătea Gisbert Fasch. Când privirile li se întâlniră, Fasch îl salută sfios pe Henry ridicând o cârjă. Se îngrășase vizibil, iar pe latura rasă a capului îi crescuse părul. Trecu cam o oră până când își așternură și ultimii participanți la înmormântare florile în fața sicriului. Cortegiul se deplasă apoi către ieșirea din cimitir, unde coloana de vehicule închiriate aștepta să-i transporte pe invitați la pomana din sediul editurii.

— Am găsit-o pe soția dumneavoastră, îi strecură Jenssen lui Henry la ureche, când trecu pe lângă el.

În clipa următoare amuți; își dăduse probabil seama de lipsa de pietate cu care îl salutase. Însă de vină se poate să fi fost și privirea lui Henry.

— Sunteți sigur că de data aceasta e ea? întrebă Henry.

Șeful lui Jenssen, geniul analizei de caz, interveni.

— Numele meu este Awner Blum, conduc comisia de investigație și doresc să-mi cer scuze pentru felul cam direct de a vorbi al colaboratorului meu.

Henry rămase pe loc.

— Chiar ați găsit-o pe soția mea?

— Categoric. E… îmi pare rău, dar așa este. A fost identificată.

— Nu de către mine. E moartă?

— Din păcate, da. Condoleanțele mele.

— Unde? Unde ați găsit-o?

— Nu *noi* am găsit-o. A fost găsită. Dar despre asta cred că ar fi mai bine să nu stăm de vorbă aici și acum, ci la Inspectorat, dacă binevoiți.

— Unde e?

— La institutul medico-legal.

Honor Moreany se întoarse din capul cortegiului la Henry și cei doi polițiști.

— Ce s-a întâmplat?

— Au găsit-o pe Martha.

Honor îi privi pe polițiști în față.

— Și pentru asta veniți *aici*, ca să ne comunicați acest lucru?

— Vă explicăm totul în liniște, la Inspectorat, domnule Hayden. Nu durează mult.

Honor îl cuprinse pe Henry cu brațele și îl strânse la piept.

— Du-te cu ei, Henry. Claus ți-ar cere acest lucru.

Henry îi sărută lui Honor mâna și se uită la Jenssen.

— Pe unde?

— Pe aici, vă rog.

Bărbații porniră în direcția opusă celei a cortegiului, către ieșirea laterală din cimitir.

Henry prinse privirile nedumerite ale oamenilor.

— Arată ca o arestare. Ați făcut-o dinadins?

— În niciun caz. Ne-am întâlnit aici fiindcă altceva nu ne permitea agenda, domnule Hayden. Avem nevoie de ajutorul dumneavoastră, nu e o arestare și niciun interogatoriu.

Fusese o expunere publică. La fel de bine l-ar fi putut aștepta la ieșire, în dreptul coloanei de vehicule. Atragem atenția cunoscătorilor tacticilor polițienești de purtare a unei discuții asupra faptului că nici Blum, nici Jenssen nu spuseseră că Martha era moartă, nici unde, cum și când fusese găsită. Își propuseseră, din câte se părea, să stoarcă din Henry și cea mai mică fărâmă de informație pe care o deține exclusiv făptașul. *Be my guests, motherfuckers,* spuse Henry în sinea sa. El era perfect pregătit.

Jenssen rămase pe loc când îl văzu pe Gisbert Fasch, care venea șchiopătând în urma lor, cu viteza maximă pe care o îngăduiau picioarele lui înțepenite. Se duse la el și schimbară câteva vorbe,

în vreme ce Henry, escortat de trei domni de la poliție, părăsea teritoriul cimitirului și urca într-un Audi A6 alb. Fasch rămase în urmă. Henry nu-l mai văzu niciodată.

23.

Nu aveau nimic.

Doar umbra unei bănuieli, o fărâmă de indiciu ar fi făcut de prisos acest meschin ritual de intimidare din cimitir. Nu aveau nimic, nu știau nimic, nu erau nimic. Își făceau doar treaba și voiau un rezultat. Elucidarea unei crime este o muncă la fel de anevoioasă precum comiterea ei, cu diferența că ți se plătesc pauzele.

— Când apare noul dumneavoastră roman? se interesă Jenssen în timpul călătoriei cu mașina.

Era limpede că se străduia să se dea iarăși bine pe lângă Henry.

— La târgul de carte.

— Îmi permiteți să vă întreb despre ce este vorba?

— Da, vă permit.

Henry privi pe geamul mașinii și văzu perindându-i-se prin fața ochilor fațadele gri, simetrice. Va fi o luptă lungă, dificilă. Veniseră în patru, pentru a înregistra de la bun început fiecare tresărire, fiecare cuvânt și fiecare contradicție. Nimeni nu mai scoase niciun cuvânt pe tot parcursul drumului de vreo cincisprezece kilometri.

Zidul roșu de cărămidă, cu coamă de sârmă ghimpată, se întindea pe toată lungimea unei străzi, în jurul Inspectoratului de Poliție. Inițial, înainte de izbucnirea Primului Război Mondial, Inspectoratul fusese conceput ca o cazarmă, ansamblul de clădiri, ziduri și garduri de sârmă tip NATO mai având și acum farmecul unei bătălii de încercuire pierdute. Când se ridică bariera, Henry rosti în șoaptă:

— Sankt Renata.

„Sala de ședințe”, cum o numeau ei, era o cameră de gazare, cu guri de aerisire. Henry zări pe linoleum atât pete de cafea, cât și culturi de

mucegai. În mijlocul încăperii se afla o tablă rabatabilă, mare, acoperită cu o pătură gri-șoarece. Henry luă loc pe un scaun rotativ, capitonat, cercetând tabla acoperită, iar Jenssen îi aduse o cafea. Era, fără îndoială, prima fază a procedurii inchizitoriale: îl lăsau să stea singur în fața tablei acoperite. S-a dovedit, încă din Evul Mediu, că simpla arătare a instrumentelor de tortură este suficientă pentru a frânge rezistența delincventului.

•

— Avem o mulțime de răspunsuri la care nu am găsit încă întrebările potrivite, deschise Awner Blum discuția.

Destul de inteligent, gândi Henry și sorbi din cafeaua care era fierbinte, dar foarte slabă.

— Vă mirați, desigur, de ce v-am rugat să veniți aici, la Inspectorat, domnule Hayden.

— Eu nu mă mir, domnule Blum, ci mă doare sufletul că mă duceți cu vorba și nu-mi spuneți adevărul. Ce s-a întâmplat cu soția mea?

Blum schimbă o scurtă privire cu Jenssen.

— Cauza este faptul că ne aflăm în fața unei enigme cum n-am mai întâlnit în cariera mea. Avem nevoie să ne ajutați. Dumneavoastră vă cunoșteați soția mai bine decât oricine.

— O crimă, așadar.

— De ce vă gândiți la asta, domnule Hayden?

— Mă gândesc la asta fiindcă ne aflăm aici, la Inspectoratul de Poliție, și dumneavoastră conduceți o echipă de investigație sau mă înșel?

— Nu în totalitate. Cert este că soția dumneavoastră nu a murit de moarte naturală. Ar putea fi vorba și de sinucidere.

Henry privi spre Jenssen, care zâmbea prietenos și sorbea, la rândul său, din cafeaua chioară. Se trezise și el azi-dimineață lângă o femeie? Citise ziarul, scosese rufele ude din mașina de spălat și își fiersese apoi un ou pentru micul dejun? Îl fiersese șase minute? Sau prefera să mănânce ouă fierte patru minute? Ce îi deosebește pe polițiști de

infractori, pe oamenii civilizați de cei necivilizați, în afară de brutalitatea instinctelor și timpul de fierbere a ouălor pentru micul dejun?

— I-am spus deja domnului Jenssen că sinuciderea nu intră în discuție în cazul soției mele. Era fericită. Eram fericiți. Nu m-ar fi părăsit în ruptul capului.

Se lăsă iar tăcerea.

— Suntem la „cine știe câștigă”? întrebă Henry. Vreți să ghicesc cauza morții soției mele?

Jenssen își așeză cana cu cafea pe masă.

— Dumneavoastră i-ați găsit pe plajă bicicleta și hainele.

— Despre asta am mai vorbit. Amintirea mea începe să pălească, dar, da, acolo erau.

— Soția dumneavoastră nu s-a înecat în dreptul plajei, ci la o distanță de treizeci de kilometri spre est, continuă Jenssen.

Bărbații îl urmăriră din priviri pe Henry, cum prelucrează această informație. Henry revăzu în gând autorulota de pe faleză și copiii britanici care se băteau în pielea goală cu conuri de pin.

— Cum e posibil?

— Asta ne întrebăm și noi. Soția dumneavoastră se afla la volanul unei mașini. Era încă legată cu centura de siguranță. S-a prăbușit, în mașină fiind, de pe un țărm abrupt în mare.

Henry sări în picioare.

— Nu e posibil!

— De ce nu?

— Mașina ei se află încă în șură.

— Nu era mașina ei.

Blum se apropie de tablă și smulse de pe ea pătura.

— Mașina aceasta îi aparține doamnei Bettina Hansen, redactor la editura dumneavoastră.

Fotografiile erau color și înspăimântător de precise. Subaru-ul frontal și lateral. Corpul devorat de pești al Marthei stătea la volan, ținut doar de centura de siguranță, țeasta ei dezgolită abia dacă

mai era acoperită de câteva zdrențe de piele, gura descărnată era căscată, dinții rămăseseră intacți. Henry închise ochii. Imaginile îi reveniră în minte. O văzu cum lovește în geam, țipând mut, cum încearcă să deschidă portiera și cum îi pătrunde în plămâni apa îngrozitor de rece. O văzu pe Martha murind.

Bărbații nu-l grăbiră. Henry studie în tăcere fotografiile, le întoarse apoi polițiștilor spatele și privi pe fereastră în dezolanta curte interioară.

Jenssen își drese glasul în cele din urmă.

— O alunecare de teren a produs o undă de șoc, care a adus la suprafață, între stânci, automobilul, în cazul în care vă interesează.

— Cui spuneați că îi aparține această mașină?

— Îi aparținea doamnei Bettina Hansen, redactor la editura dumneavoastră.

Henry se răsuci și îi privi pe bărbați în față. Arătau ca niște surdomuți care ascultă pentru întâia oară Aria Reginei Nopții.

— Acesta este răspunsul, spuse Henry cu glas scăzut, și care este întrebarea?

— Întrebarea este: Aveți vreo explicație, domnule Hayden, pentru faptul că soția dumneavoastră moartă se află în mașina celeilalte femei dispărute?

— Nu înțeleg cum e posibil. Nu. Ați putea, vă rog, să acoperiți iarăși fotografiile? E foarte dureros.

Blum îi aruncă o privire lui Jenssen, care acoperi la loc fotografiile.

— Soția dumneavoastră și angajata editurii care lucra pe texte dumneavoastră se cunoșteau?

— S-au cunoscut. La un cocktail party în grădina editorului meu, care a decedat și el între timp.

Henry observă cu coada ochiului cum unul dintre polițiști își strecură mâna în buzunarul hainei și nu o mai scoase de acolo. Sigur pornise vreun reportofon ascuns.

— Mergeau uneori împreună să înoate.

Henry simțea cum se încarcă treptat atmosfera din încăpere.

— Eu n-am mers niciodată cu ele. Martha mi-a spus că Betty nu era o înotătoare bună. Trebuie să știți că pasiunile Marthei erau înotul și drumețiile.

Jenssen scoase la iveală un pix.

— Vă deranjează dacă iau notițe?

— Nu, deloc. Viața noastră era foarte, cum să spun eu, ordonată. Eu scriu noaptea. Atunci îmi vin cele mai bune idei. Dimineața dorm până târziu, soția mea se ducea să înoate sau să se plimbe în natură.

— Unde? Avea niște trasee fixe?

— Asta nu-i stătea în fire. Decidea întotdeauna foarte spontan. Îi plăcea să meargă pe drumuri ferite, unde nu întâlnești alți oameni. Iubea natura, singurătatea… Aveți o hartă?

Bărbații se priviră, Jenssen ieși apoi grăbit din încăpere și reveni la scurt timp cu harta găurită de săgeți. Henry îi urmări pe polițiști, cum desfășoară anevoie harta pe podea. Remarcă liniile și punctele de pe ea.

— Nu băgați în seamă găurile din hartă, domnule Hayden. Știți unde îi plăcea soției dumneavoastră să se plimbe?

— Sigur că da, răspunse Henry și se lăsă pe vine, îmi tot povestea pe unde mergea. Le indică polițiștilor câteva regiuni. Aici, de exemplu, în pădurea asta, unde sunt punctele astea multe, acolo se plimba des. Cred că e un loc minunat.

Polițiștii căpătară o dispoziție de zile mari.

— Și aici? Blum indică regiunea din preajma falezei.

— Martha iubea marea și nu suferea de vertij. Îi plăcea să se plimbe la înălțime, deasupra mării, aproape de abis, ca să spun așa, nici nu te puteai uita la ea. Eu am vrut mereu să-i dau un telefon, ca să mă poată suna la nevoie, dar nu a vrut. Ura telefoanele mobile.

•

— Iată, l-am găsit și pe misteriosul nostru apelant! jubila Blum în toaleta pentru bărbați.

— Înseamnă, replică Jenssen, care se concentra asupra urinatului, că Martha Hayden este tatăl copilului, cel cu viața dublă, care își ascunde perfect identitatea și cunoaște foarte bine tehnicile de localizare?

Blum își usca deja mâinile.

— Jenssen, dacă vreți să aveți succes ca polițist judiciar, trebuie să fiți capabil să renunțați la șabloanele de gândire. Să scoateți din context. Ne-am aflat pe o cale greșită. Acum primim informații noi.

Jenssen se spălă pe mâini, lucru pe care nu l-ar fi făcut dacă lângă el n-ar fi stat șeful lui.

— De ce, întrebă Jenssen, îi telefonează acelei femei și nu soțului ei, de exemplu? Ce are de discutat cu ea? Și de ce o face pe furiș?

Blum așeză o mână pe clanță.

— Ca să răspundem la întrebările astea ne aflăm noi pe lume. Dumneavoastră nu, nu-i așa, Jenssen?

•

Când cei doi se întoarseră de la toaletă, Henry trăsese pătura de pe tablă și studia iarăși fotografiile.

— Eu nu cred că soția mea s-a aruncat în mare cu mașina asta. Sunteți siguri că este mașina lui Betty? Betty îmi spunea că i-a fost furată.

— E mașina ei, domnule Hayden, și faptul acesta ne preocupă și pe noi. Ea a reclamat furtul mașinii, dar cheia n-a găsit-o, bineînțeles că nu, doar e încă în contact, după cum știm acum. Reprezentantului de la asigurări i-a declarat – Jenssen se uită pe o coală de hârtie – că nu vrea bani pentru mașină.

— Asta e ciudat. Ea mi-a vorbit despre bărbatul acela, despre…

Blum îl opri cu un gest al mâinii.

— Dacă i s-ar fi furat mașina, ar fi trebuit să mai aibă cel puțin o cheie.

Lăudată fie acea cheie! Henry îi mulțumise nu o dată destinului, care vine în ajutor fără să țină cont de persoană și face mici corecturi care transformă situații fără ieșire în prilejuri de sărbătoare. El, care se gândea întotdeauna la toate, nu se așteptase ca un fleac legat de cheia unei mașini să capete o asemenea importanță. Și să devină atât de util ca în cazul său. Pentru infractorii de toate spețele și, bineînțeles, pentru cei care vor să înșele asigurările, lucrul acesta nu poate însemna decât că, la fabricarea de legende, nu există fleacuri, ci numai detalii în egală măsură de importante.

— Noi credem la fel de puțin în existența acestui bărbat misterios de care ați amintit.

— Dar era însărcinată, replică Henry. Atunci cine este tatăl?

Jenssen dădu să spună ceva, dar Blum îl întrerupse iarăși.

— Noi speraserăm că dumneavoastră ne veți putea ajuta să lămurim această chestiune.

— Să vă ajut? Mie nu mi-a spus cine este. A spus, oare, cuiva? Eu nu știu.

— Nu ați întrebat-o?

— Ba da. Am întrebat-o și mi-a spus doar că e un bărbat periculos.

— Deci nu se referea la dumneavoastră?

Henry râse.

— Mă supraestimați, domnule Jenssen. Nu știu dacă s-o iau drept un compliment sau o mitocănie.

Henry era de părere că sosise momentul să-i inițieze pe acești domni în taina celor întâmplate *în realitate* pe faleză. Awner Blum rosti cuvântul magic, care îi deschise lui Henry calea.

— Așadar, soția dumneavoastră și angajata editurii mergeau frecvent împreună să înoate.

— E deopotrivă corect și greșit. Soția mea era redactorul meu.

Henry făcu o pauză de efect.

— Ea citea în fiecare zi fiecare cuvânt din textele mele. Ea vedea ce nu vedeam eu. Fără ea, n-aș fi reușit să scriu niciun roman. Cred că Betty suferea din cauza aceasta.

— Dacă îmi permiteți să vă întrerup, zise Blum și schiță gânditor cu degetele un glob pământesc, atunci ce redacta angajata editurii?

— Nimic. Nu era competentă, era prea ambițioasă, eu nu aveam încredere în ea. Când terminam un roman, îl duceam la editură. Betty citea doar manuscrisul finisat.

— Și atunci pentru ce era plătită?

O întrebare pe care numai un funcționar o poate pune. Henry zâmbi înțelegător, fiindcă ce știu birocrații despre literatură?

— Vă rog să nu mă înțelegeți greșit, eu îi datorez multe lui Betty, dacă nu chiar totul, fiindcă ea a descoperit primul meu roman. *Frank Ellis,* nu știu dacă l-ați citit.

— Eu nu, răspunse Blum, dar colegul Jenssen l-a citit. El e șoarecele nostru de bibliotecă și îl mai ridică și astăzi în slăvi, nu-i așa, Jenssen?

Jenssen dădu chinuit din cap. Henry vedea că sărmanul de el ura spectacolul de dresură pe care-l dădea Blum cu „nu-i-așa-Jenssen"-ul lui. *Acesta* este un motiv de crimă, gândi Henry. Haide, Jenssen, împușcă-l pe câinele ăsta cu arma din dotare și aruncă-l în curte. Ai binecuvântarea mea.

— Martha stătea uneori de vorbă cu doamna Hansen despre progresul muncii mele, continuă Henry. Probabil când mergeau să înoate. Betty îi spunea mai departe șefului ei, lui Moreany, și pretindea că e propria ei muncă de redactare. Eu mi-am dat seama și am fost indignat. Am fost furios! Cum e *posibil* să pretinzi că munca de creație a altcuiva e munca ta?! Dar soția mea râdea și spunea: Las-o în pace. Fiecare trăiește cum poate, fiecare om e bun la ceva. Așa era ea. În toți oamenii, Martha vedea numai binele.

Henry privi iarăși pe tablă fotografiile soției sale descompuse.

— Acum cred că a fost o greșeală.

— Ați declarat că vi s-a furat romanul. Acum a reapărut.

— Romanul era încheiat, data publicării era stabilită. După dispariția soției mele, i-am dat lui Betty manuscrisul original. Urma să i-l ducă lui Moreany. Nu i l-a dus. Manuscrisul a ars, probabil, împreună cu ea în mașină. S-a aflat ce s-a întâmplat cu ea?

N-o s-o găsiți niciodată și știți asta, își zise Henry. Nici măcar el nu știa unde o îngropase Obradin.

Jenssen află în cele din urmă întrebarea potrivită pentru mulțimea de răspunsuri împrăștiate:

— Și cum ați găsit romanul?

— Nu eu l-am găsit. Honor Eisendraht, care conduce acum editura, l-a descoperit întâmplător. Pe un stick USB. Doamna Hansen copiase pe ascuns manuscrisul. De ce, nu știu.

24.

Sicriul era din lemn de pin nefinisat și foarte mic. Pe laturi avea patru închizători de fier. Henry hotărâse ca rămășițele soției sale să fie incinerate. Martha nu și-ar fi dorit altceva. Din ea nu va mai rămâne astfel decât căldură efemeră și cenușă. Placa grea de oțel a cuptorului de incinerare se ridică și valuri fierbinți răbufniră dinăuntru. Un suport acționat electric împinse sicriul în cuptor și lemnul luă imediat foc. Pe Henry îl orbi o lumină albă, placa de oțel coborî și închise cuptorul. Suflanta porni și cuptorul controlat cu ajutorul computerului își execută munca în întregime automatizată. Henry era de părere că acest procedeu de ardere inspira o oarecare pietate, fiindcă nimeni altcineva nu asista la el.

O îngropară pe Martha nu departe de mausoleul familiei Moreany. Fiindcă regulamentul cimitirului prevedea acest lucru, groparii transportară urna până la groapă, care fusese în prealabil săpată cu grijă și delimitată cu ajutorul unui cadru pătrat din lemn, peste care se întinsese o bucată de gazon verde, artificial. Pe piatra neagră de granit scria doar numele ei, fără dată. Nu se publicase niciun anunț legat de deces. Henry nu invitase pe nimeni, se dusese singur să conducă urna la groapă. A fost o înmormântare aproape anonimă. Fiindcă pe Henry nu-l interesase niciodată Dumnezeu sau viața de apoi, niciun preot nu a fost prezent, nimeni nu a rostit vreun discurs comemorativ. Doar o femeie străină, cu o stropitoare în mână, s-a oprit scurt și și-a continuat apoi drumul spre mormântul răposatului ei soț.

Stând în fața gropii în care se afla urna, Henry se simți cuprins de o mare sfârșeală și se întrebă cu ce avea să-și ocupe timpul care-i mai rămăsese. Rolul de scriitor și-l jucase. Sonja nu mai dăduse niciun semn de viață de la furtună încoace.

Înțelesese, probabil, că alături de un bărbat că el nu poți avea o viață liniștită și trăiești în nesiguranță. Lui Henry îi reușise crima perfectă; acum era iarăși singur. Niciun roman nu va mai apărea, nicio femeie nu-l va aștepta, niciun copil nu va veni de la școală, nimeni nu-l va aștepta acasă, cu excepția câinelui său. Până și polițiștilor le va deveni, mai devreme sau mai târziu, indiferent. Henry era conștient de faptul că nu va lăsa nimic în urma sa, doar o poveste caraghioasă despre prefăcătorie – dar cui să i-o spună? Nu mai avea altceva de făcut decât să dispară. Groparii începură să astupe mica groapă, iar Henry rămase să-i privească.

•

La poarta cimitirului îl aștepta Jenssen cu bicicleta pliabilă a Marthei. O salvase de la distrugere; deoarece camera de corpuri delicte a poliției, supraaglomerată, se extindea și toate probele irelevante din punct de vedere juridic se distrugeau. Henry nu-l întrebă pe Jenssen cum aflase de înmormântarea Marthei. În fond pentru asta e plătit un polițist, să știe cu ce-și ocupă timpul un suspect; ba chiar se așteaptă din partea lui să știe mult mai multe. Împreună așezară bicicleta și hainele Marthei în portbagajul Maserati-ului.

— Ați mai găsit întrebări noi la răspunsurile dumneavoastră? îl întrebă Henry cu un ton batjocoritor, când închise portbagajul.

Jenssen își trecu o mână prin păr, iar mâneca de la cămașă se întinse pe bicepsul lui impresionant.

— Nu vă înțeleg, Hayden. Încerc, dar nu reușesc.

— Ce e de înțeles?

— Vă pierdeți soția. Vedeți fotografiile acelea oribile și rămâneți calmul în persoană. Nici măcar nu plângeți.

— Când plâng, nu văd.

Jenssen continuă.

— Salvați viața unui om, care este evident că vă urmărea, și nu suflați un cuvințel despre asta, dar îi plătiți spitalizarea. Nici măcar nu-l cunoașteți pe individ. De ce faceți asta?

Henry își dezbrăcă sacoul de culoare închisă și îl aruncă în mașină. Apoi făcu doi pași spre Jenssen.

— Dumneavoastră, Jenssen, sunteți vânător. Vânați oameni. De ce naiba nu trageți?

Jenssen își mută un picior în spate și își împinse umerii înainte.

— Eu nu vânez oameni. Eu caut adevărul.

— *În mine*? îi strigă Henry în față. În mine nu există niciun adevăr. Adevărul l-au mâncat peștii, adevărul a ars în cuptor, adevărul s-a transformat în cenușă.

Henry își recăpătă calmul.

— Mă considerați un ucigaș. V-ar plăcea să mă capturați, și ce faceți? Încercați să mă înțelegeți. Dacă vreți să vânați, vânați. Dacă vreți să înțelegeți, începeți cu dumneavoastră. Dar vă spun din start, n-o să găsiți niciun adevăr.

Henry se întoarse la mașină.

— Cine cheamă vânatul îl alungă. Vânatul nu vine decât atunci când se simte în siguranță.

Henry urcă la volan și porni motorul. Jenssen își așeză mâna lată pe acoperișul mașinii și se aplecă spre Henry.

— Unde e mama dumneavoastră?

*

Așezarea nu fusese cruțată de efectele degradării industriale, care începuse odată cu închiderea în anii șaptezeci a marii fabrici de tablă ondulată. Soarele de după-amiază își arunca razele pe fațadele orientate spre vest ale ultimelor case rămase. Majoritatea fuseseră deja abandonate, doar ici-colo mai creșteau garduri vii cât un stat de om și peluzele erau tunse. Paralel cu strada se întindea o cale ferată abandonată, cu ecartament îngust, care demarca niște terenuri arabile sălbăticite și halde de moloz și deșeuri. Dintre bârne creștea

măcriș, iar din loc în loc se mai vedeau câte un mesteacăn și iederă sălbatică.

Poarta de fier cu numărul 25 era închisă cu un lacăt. În spatele gardului creșteau în voie tufișuri înflorite și cărarea până la casă era năpădită de bălării.

— Dacă vă pasionează botanica, aici sigur veți găsi ceva material, spuse Henry și descuie lacătul. N-aveți întâmplător o macetă la dumneavoastră?

Jenssen remarcă imediat luciul butucului nou. Cei doi bărbați își croiră drum prin grădină, iar din ierburile înalte se auzi foșnind un animal. Lui Jenssen îi atraseră atenția niște grămezi de pământ acoperite de vegetație.

— Acolo, în spate, trăia bestia.

Henry arătă spre o construcție joasă din scânduri, aflată între aluni. Jenssen rămase pe loc și își umbri ochii cu mâna; soarele se afla la acea oră deja mult mai jos decât la prima lor întâlnire din mai.

— Acolo mă jucam eu când eram mic. Șopronul acela era palatul meu. Frumoasa și bestia, ați citit?

Jenssen chibzui câteva clipe.

— N-am văzut decât filmul.

Henry continuă să meargă spre ușa de la intrare a casei, peste care erau bătute în cuie plăci masive de PFL. De costumul de înmormântare i se agățară scaieți, dar nu-i băgă în seamă.

— Ia ghiciți cine eram eu.

— Bestia?

Henry râse și scoase din buzunar o cheie pe un lanț.

— Mă gândisem eu că asta veți spune. Frumoasa. Eu eram frumoasa.

Jenssen ar fi vrut să-l întrebe cine era bestia, dar renunță. Și lacătul de la placa de PFL era nou. Henry descuie și scoase placa de pe ușă. Jenssen căută cu mâna tocul în care își purta pistolul Heckler & Koch și îi săltă clapa. Ușa avea urme evidente de lovire și era spartă vertical. Jenssen

recunoscu restul unui sigiliu decolorat al poliției, care încă era lipit pe vechea gaură a cheii.

Henry împinse ușa.

— Sunteți primul oaspete după multă vreme. Bine ați venit acasă.

Soarele bătea pe ușa deschisă în hol. Restul casei era cufundat în întuneric, Jenssen își scoase din buzunarul interior al hainei lanterna LED. În dreptul ușii podeaua era încă intactă, dar trei pași mai încolo era scoasă; pe resturile de zid și pe grinzi nu se mai aflau decât scânduri.

— Am cumpărat casa acum șapte ani. Era proprietatea municipalității, nimeni nu mai locuise aici și prețul a fost mic. Ca în toată așezarea.

Henry pășea pe scânduri, balansându-se ca o pisică.

— Aveți grijă unde călcați.

Jenssen lumină cu lanterna.

— Acolo, jos, e o pivniță?

Henry rămase nemișcat.

— Pivnița pentru instalația de încălzire. Nu e zidită, e din lut și pământ.

Jenssen lumină într-o bucătărioară, și acolo podeaua era scoasă până sub aragaz, iar la fiecare pas trosneau mici carapace de insecte.

— Vreți să vedeți scara? întrebă Henry din spate.

Jenssen traversă în urma lui un spațiu înghesuit, poate acolo fusese cândva sufrageria, până ajunseră la o scară îngustă, cu balustradă, nu mai lată decât umerii lui. Pe trepte mai era lipit un covor vechi, sintetic.

Jenssen privi în susul scării. Era abruptă și nu mai lungă de trei metri.

— Aici? întrebă.

Henry urcă scara, trecând pe lângă Jenssen, și se răsuci spre el.

— Tatăl meu a rămas întins exact acolo unde stați dumneavoastră acum.

Jenssen îl lumină pe Henry de jos. Cum mișca raza de lumină, cum dispărea conturul lui Henry.

— Ați văzut dumneavoastră?

— Doar stăteam aici, sus.

Jenssen mișcă lumina în susul și în josul scării.

— Asta s-a întâmplat în aceeași zi în care a dispărut mama dumneavoastră?

— Cum spuneam, eu am crezut multă, multă vreme că mama plecase pur și simplu, pentru a trăi altundeva. Am așteptat-o. Aici, în casa asta. Dar nu s-a mai întors, n-a mai dat niciun semn de viață. Au trecut mai bine de treizeci de ani de atunci.

Jenssen urcă.

— Ați spus că stăteați în capul scării. De ce stăteați acolo, sus?

— Camera mea e aici, sus. Haideți.

Henry deschise o ușă mică. Jenssen se opri lângă el și lumină înăuntru. Podeaua era intactă. Patul de copil se afla sub o fereastră acoperită cu scânduri bătute în cuie. Lenjeria de pat era frumos netezită și înnegrită de mucegai și excremente de șoareci.

— Tatăl meu a urcat aici, să mă caute. Dar eu mă ascunsesem.

— Unde?

— Sub pat.

— De ce?

— Era foarte furios și dezamăgit de mine. M-a tras, așadar, de sub pat și m-a întrebat dacă știu că sunt copilul unei curve.

— Copilul unei curve?

— Da, copilul unei curve.

— Ce i-ați răspuns?

Henry râse.

— Aveam, după cum spuneam, nouă ani. La nouă ani nu știi ce înseamnă asta. M-am gândit eu că e ceva rău. Tatăl meu mi-a explicat. „Henry, mi-a spus cu glas scăzut și prietenos, tu ești copilul unei curve, fiindcă mama ta e o curvă. Tu nu ești copilul meu”. Atunci am înțeles.

Jenssen se scărpină după ureche.

— Și astăzi mai credeți asta?

— Bineînțeles că nu. Astăzi înțeleg că era furios pe mine fiindcă nu eram copilul lui și descoperirea aceasta l-a durut, desigur. Dar pe atunci nu știam.

— Și totuși îl numiți tată?

— Nu am altul.

— De ce a venit în camera dumneavoastră în noaptea aceea?

— A venit să mă ia. M-a târât până la scară. Eu m-am prins de balustradă, el a tras cu toată forța și atunci mi s-a rupt pijamaua, doar era udă, fiindcă făcusem în pat. El și-a pierdut echilibrul și s-a rostogolit pe scară în jos. Și ăsta i-a fost sfârșitul.

— Dumneavoastră ce ați făcut?

Henry râse.

— M-am băgat iar în pat. Vreți să mai vedeți și pivnița?

•

Când parcurseră drumul prin grădină înapoi spre stradă, Jenssen se opri din nou. Își puse un picior pe o grămadă de pământ acoperită de vegetație.

— Asta ce e?

Henry își scutură praful și scaieții de pe mânecă.

— Gropi. Am săpat peste tot, am căutat-o peste tot. Dar n-am mai găsit-o pe mama.

•

Ajunseră în parcarea din fața cimitirului înainte de a se lăsa întunericul. O vreme stătură tăcuți unul lângă celălalt, apoi Jenssen deschise portiera.

— Domnule Hayden, dumneavoastră știți unde e Betty Hansen acum?

— Dacă aș ști, nu m-aș afla acum aici.

— Dar unde v-ați afla?

— Acasă, la soția mea.

•

Henry Hayden dispăru fără urmă, înainte de apariția romanului. Contrar așteptărilor, cartea nu a fost un bestseller. Critica a scris că finalul e tulburător și bizar. După un an de la dispariția lui

Hayden, Obradin Basarić a primit o carte poștală de la un necunoscut, pe care scria cu litere delicate, în cerneală maro:

„Mai bine mereu singur decât niciodată”.

www.virtual-project.eu

Table of Contents

Table of Contents